

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a red and white Victorian-style dress and a bonnet, stands on a grassy cliff overlooking the ocean. The dress has a long red capelet over a white skirt. The background shows a vast, blue ocean under a cloudy sky. The entire image is framed by a decorative gold border with ornate corner pieces.

AN *Unwitting* MATCH

THE LOCKWOOD FAMILY

LAURA BEERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AN
Unwitting
BñATCH

 THE LOCKWOOD FAMILY

LAURA EERS

Metnin telif hakkı © 2024 Laura Beers'e aittir
Kapak resminin telif hakkı © 2024 Laura Beers'e
aittir Kapak resmi Blue Water Books tarafından
yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz, kopyalanamaz veya iletilemez. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Contents

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Sonsöz](#)

[Serinin Sonraki Kitabı](#)

[Yazar Hakkında](#)

Chapter One

İngiltere, 1813

Bir yük.

Amcası ona böyle seslenirdi. Baş belası bir yük. Leydi Edwina Lockwood özel bir konuşmaya kulak misafiri olmaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. Amcasının çalışma odasının biraz ötesinde otururken, onun kendisi ve geleceği hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldu.

Bir tane bile var mıydı?

Babası hayattayken, umut verici bir geleceği vardı. Ama şimdi geleceğinin ne getireceğini bilmiyordu. En hafif tabiriyle bu onu korkutuyordu.

"Ne dememi istiyorsun, Catherine?" diye bağırdı amcası. "Edwina'ya bir Mevsim vermek için yeterli fonumuz yok."

Teyzesi kısık bir sesle cevap verdi, "Şşşt. Sesini alçalt. Herkesin konuşmamıza kulak misafiri olmasını mı istiyorsun?"

"Ne düşündükleri neden umurumda olsun ki?" diye sordu amcası, daha çekingen bir sesle de olsa. "İkizlerimiz Elodie ve Melody'yi ilk sezonlarından mahrum etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama Edwina'nın bir Mevsimi olmasını sağlamak için çok daha azıyla idare edebiliriz. Eminim bir yolunu bulabiliriz-" diye girişimde bulundu teyzesi.

Amcası onun yerine konuştu. "Şimdi böyle diyorsun ama bu kızlarımız için ne kadar adil? Ayrıca, Edwina'nın zaten bir talibi olacağından şüpheliyim. O daha

Yeterince güzel, ama çok ürkek."

"Mousy mi?" diye sordu teyzesi.

"Edwina'nın kendi gölgesinden korktuğuna inanıyorum," diye açıkladı amcası.

Edwina başını duvara yaslayarak bir iç geçirdi. *İğrenç*. Amcasının onu tanımladığı bir başka kelime. En kötüsü de tamamen haksız olmamasıydı. Çekingendi, olması gerekenden çok daha fazla, ama mücadele ediyordu. Yaklaşık dört ay önce babası öldüğünde hayatı göz açıp kapayıncaya kadar elinden alınmıştı ve şimdi Brockhall Malikânesi, burada büyümüş olmasına rağmen artık bir yuva gibi gelmiyordu.

Amcası, babasının Dallington Markizi unvanını devraldıktan sonra ailesini Brockhall Malikânesi'ne taşımış ve hemen değişiklikler yapmaya başlamıştı. Kendi uşağını bile getirmişti.

Teyzesi sert bir ses tonuyla, "Edwina çok hoş bir genç kadın ve her beyefendi onu eş olarak almakla çok şanslı olur," dedi. Sözleri sanki kocasının kendisine karşı çıkmasına meydan okurcasına söylenmişti.

Edwina her zaman teyzesinin sarsılmaz desteğiyle teselli bulurdu. Bir müttefike sahip olmak onu daha az yalnız hissettiriyordu, yalnızlık karşısında rahatlatıcı bir varlıktı.

Büyük kuzeninin bariton sesi yukarıdan geldi. "Ne yapıyorsun Edwina?" Bennett sordu, sesinde kınamadan çok merak vardı.

Bennett uzun boyluydu, siyah saçları öne doğru taranmıştı ve gösterişli bir konta çok benziyordu. Gözlerinde, artık tanıdık bir özellik haline gelen güven verici nezaketi buldu.

Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Amcasına yakalanmak istemiyordu.

Bennett onun yanına çömeldi ve sesini alçalttı. "Bir hanımefendinin kulak misafiri olmaması gerektiğini hatırlatmazsam ihmalkârlık etmiş olurum." Durakladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "En azından yakalanmamalısın."

Edwina elini bıraktı. "Baban benim geleceğimi tartışıyor," diye açıkladı. "Bu konuda çok az seçeneğim vardı."

Bennett açık kapıya bir bakış atarak, "Babam bu sefer ne diyor?" diye sordu.

Edwina, "Elodie ve Melody bu Sezon çıkış yapacakları için bana bir Sezon verecek yeterli fon yok," diye yanıtladı.

Bennett ortaya çıkardığı şeyden hoşnutsuz görünüyordu. "Annem bu konuda ne dedi?"

"Babanı aksi yönde ikna etmeye çalışıyor ama baban bu konuda oldukça kararlı."

"Babam pek çok şeydir ama tutumluluğunun sınırı yoktur. Kasamız onun istediği kadar dolu değil ama kesenin ağzını biraz daha sıkabiliriz," dedi Bennett. "Onunla konuşacağım ve bu meseleyi çözüme kavuşturacağım. Endişelenmenize gerek yok."

Ama Edwina endişeliydi. Eğer bir Mevsimi olmazsa, ona ne olacaktı? Bir refakatçi ya da daha da kötüsü bir mürebbiye rolüne mi düşecekti?

Bennett onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Bu bakışı biliyorum," diye başladı, "ama her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" diye sordu. "Eğer bir Mevsimim yoksa, ne yapacağım?"

Elini geri çekerek, "Benden çok daha yaşlı ve bilge kuzenin, çok hızlı büyümeye çalışma," dedi.

"Bunu neredeyse otuz yaşında ve hâlâ bekâr olan adam söylüyor," diye karşılık verdi Edwina. Bennett sinsî bir sırıtışla, "Evet, ama bu kendi tercihi," dedi.

İkisi de daha fazla konuşmadan amcası bağırdı: "Edwina benim kızım değil! Beni bu konuda suçlu hissettiremezsin."

"Hayır, ama o senin yeğenin ve ona bir Mevsim vermek yapılacak en doğru şey," diye bastırdı teyzesi, sesi yükseliyordu. "Richard da böyle yapmamızı isterdi, ona on beş bin pound çeyiz bıraktığını düşünürsek. Ayrıca Edwina babasının hastalığı yüzünden zaten bir kez sezonunu erteledi. İlk kez sahneye çıkmak için onu daha fazla bekletmeyeceğim."

Bennett ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. "Gel, şimdi şu gezintiye çıkalım," diye ısrar etti.

Edwina elini onun elinin içine soktu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Bennett elini yanına bırakırken, "Endişelenme. Annem çok ikna edici olabilir."

"Amcam bana 'yük' derdi," diye itiraf etti.

Bennett'in çenesi sıkıştı. "Bunu yapması yanlış," dedi. "Sen, kuzen, bir yük değilsin. Umarım bunu biliyorsundur."

Edwina ona inanmak istiyordu ama yine de kendini kendi evinde bir yabancı gibi hissettiği zamanlar oluyordu. Babasının hayatta olduğu günleri, gerçekten mutlu olduğu zamanları özliyordu.

Kuzeni ona şefkatle, belki biraz da acıma duygusuyla baktı. "Babamın sözlerinin seni üzmesine izin verme," diye teşvik etti. "Unvanını miras aldığından beri çok baskı altında."

Edwina yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Pekâlâ," dedi. Kuzeniyle tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Kuzeni onu rahatlatmaya çalışıyordu ama Edwina insanların kendisi hakkında aşağılayıcı sözler söylemesine alışık değildi.

Bennett, "Acele etmezsek kahvaltıya geç kalacağız," dedi.

Ahırlara doğru yürürlerken Edwina kendi düşüncelerine daldı, bu artık çok tanıdık bir alışkanlıktı. Kalbi ağrıyordu ve zamanın onu yumuşatacağından şüpheliydi. Etrafı ailesiyle çevrili olmasına rağmen kendini çok yalnız hissediyordu.

Bennett ahırın kapısına geldi ve kapıyı açtı. "Önden buyurun," diye teşvik etti.

Edwina atının ahırına ulaşana kadar orta koridorda ilerledi. Yaklaşırken yüzünü içten bir gülümseme kapladı ve kestane rengi kısırağı sevmek için elini uzattı. Babası ona sekizinci yaş gününde bu atı hediye etmişti ve o zamandan beri birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

"Merhaba, Sorrel," diye selamladı. "Nasılsın?"

Bennett ona eğlenen bir bakış attı. "Bazen atınızın size gerçekten cevap vermesini beklediğinizden emin olamıyorum."

"Güzel olurdu," diye şaka yaptı Edwina.

Tanıdık bir seyis öne çıktı. "Atınızı eyerlememi ister misiniz leydim?" Jack sordu.

Edwina, "Yapabilirim," diye karşılık verdi.

Jack onun bu sözlerinden pek memnun görünmüyordu. "Binicilik alışkanlığın ahırları karıştırmak için fazla iyi," dedi. "İzin ver ben yapayım."

Bennett başını sallayarak onayladı. "Jack haklı. Ayrıca, bir hanımefendi kendi atını eyerlememeli."

Edwina dilini ısırды. Neden atını eyerleyemiyordu? Babası hayattayken bunu yapabiliyordu. Ama şimdi kurallar farklıydı. Görünüşe göre her şey farklıydı.

Geri çekilen Edwina, Jack'in atını ahırdan çıkarıp eyerlemeye başlamasını izledi.

Bennett gelip onun yanında durdu. "Kızgınsın."

"Hayır, kızgın değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım," diye itiraf etti Edwina.

Bennett ona dönerek, "Babanın kendi atını eyerlemene izin verdiğini biliyorum, bu onun için ilerici bir davranıştı. Ancak, benim

Toplum gibi babam da farklı bir görüşe sahip. Bunu bilmeniz gerekir." "Bunun ne önemi var?" Edwina sordu.

"Korkarım bu çok önemli. Siz bir hanımefendisiniz ve öyle davranmalısınız," diye karşılık verdi Bennett.

Edwina Sorrel'e yaklaştı ve elini boynunda gezdirdi. Bu baskıcı hayattan kurtulduğunu hissettiği tek an atına bindiği zamandı. En azından amcası bunu ondan alamazdı.

Jack bir adım öne çıktı. "İzin verin atınıza binmenize yardım edeyim," dedi.

Sorrel'in üzerine oturduktan sonra Edwina dizginleri kavradı ve atını ahırdan dışarı yönlendirdi. Sorrel'e ormanlık alanı işaret etti ve onu hızlı bir dörtnala mahmuzladı. Edwina'nın özenle düzelttiği saç örgüsü çözüldü ve koyu renk saçları rüzgârda özgürce dans etmeye başladı.

Atını daha hızlı gitmesi için teşvik etti, kuzeninin yetişmesini beklemeye zahmet etmedi. Bennett'in dikkatsizliği yüzünden onu azarlayacağını biliyordu ama umurunda değildi. Bu sadece durduğu zaman olacaktı. Ve şimdilik bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Yolun sonuna ulaştığında atını dizginledi ve Bennett'in kendisine yaklaşmasını bekledi. Atının boynunu nazikçe okşadı, gelecek azarlamayı bekliyordu.

Bennett yaklaştığında, "Boynunu kırmak mı istiyorsun?" diye sorarken yüz hatlarına sinirli bir ifade yerleşti.

Edwina başını sallayarak, "Hayır, niyetim bu değildi," diye cevap verdi.

"Neydi o zaman?" Bennett sordu. "Biniciliğiniz mükemmel, bunu inkâr etmek mümkün değil ama atınızı bu şekilde sürmeye devam edemezsiniz. Bir hanımefendi için çok tehlikeli."

Edwina dudaklarını birbirine bastırarak bir beyefendi için de aynı derecede tehlikeli olup olmadığını sormaktan kaçındı ama onu daha fazla üzmemek istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi.

Bennett'in yüzü yumuşadı. "Ben de özür dilerim. Şimdiye kadar ata binmene alışmış olmalıydım. Sadece senin için endişeleniyorum. Bazen yaşamamanın ya da ölmenin umurunda olup olmadığından emin olamıyorum."

"Ölmek istemiyorum," diye itiraf etti Edwina. Bu kadarı doğrudu.

"Dikkatli ol kuzen," dedi. "Şu anda acı çektiğini biliyorum ama hayatın bir şekilde iyileşme yolu vardır. Sadece dayanmalısın."

Edwina dikkatini açık araziye çevirdi ve duygularıyla boğuşmaya başladı. Bennett'in söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu ama içinde bir belirsizlik vardı.

Babası ölmeden önce hayatı hep dolu dolu yaşamış, hayatının olağanüstü olmaktan başka bir şey olmayacağından şüphe etmek için hiçbir neden görmemişti. Ne kadar da safmış. Babası uzun süren bir hastalıktan öldüğünde bu hayat ondan kopup gitmişti.

Edwina onun ölümünün bedelini birinin ödemesini istiyordu ama ortada suçlanacak kimse yoktu.

Sorun da buydu.

Yaşadığı sefalet için sadece kendini suçlayabilirdi.

Bennett'in sesi düşüncelerini böldü. "İyi misin?" diye sordu.

Bu ona defalarca sorulan aynı soruydu ama doğru cevap vermeye cesaret edemiyordu. Kimsenin ne kadar acı çektiğini bilmesini istemiyordu. Zaten onun için ne yapabilirlerdi ki?

"Evet," diye cevap verdi. "Sadece yün topluyordum."

Bennett ona baskı yapacakmış gibi görünüyordu ama neyse ki vazgeçti. Bunun yerine, "Size arkadaşımın iki haftalığına bize katılacağını söylemek istiyorum," dedi.

Edwina ilgileniyormuş gibi yaparak, "Harika," diye karşılık verdi. Bennett'in Brockhall Malikânesi'ne bir arkadaşını davet etmesi onu neden ilgilendiriyordu ki? Bu kişiden uzak durmak için elinden geleni yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Bennett gökyüzüne bir bakış atarak, "Artık eve dönmeliyiz. Kahvaltıya geç kaldığımız için babamın bizi azarlamasını istemiyorum."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Edwina. "Yolu göster."

Bennett ona bilmiş bir bakış attı. "Neden zahmet ediyorsun?" diye alay etti. "Senin atın benimkini geçecek. Önce sen gitmelisin ama kendini biraz tutmaya çalış."

Edwina gülümseyerek, "Madem ısrar ediyorsunuz," dedi.

Atını koşmaya teşvik ederken Edwina hayatında bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu. Mutluluk zor görünüyordu ve belirsizlik içini kemiriyordu. Kimse onun duygularının derinliğini tam olarak kavrayamıyordu.

Ama bugün yeni bir gündü ve Edwina umutsuzca ihtiyaç duyduğu değişimi başlatacak bir şey olmasını umuyordu.

Hilgrove Kontu Miles Burke, arkadaşının Brockhall Malikânesi'ni ziyaret davetini kabul ettiği için pişmanlık duyuyordu. Gülümsemeye ve her şey yolundaymış gibi davranmaya hiç niyeti yoktu. Sadece yalnız kalmak istiyordu. Yine de, bir şekilde, Bennett onu aksi yönde ikna etmişti.

Atının üzerine tünemiş, arabasını asırlık ağaçların sıralandığı dolambaçlı çakıl yolda takip ediyordu. Güneş üzerine çökmüş, boncuk boncuk terler omurgasında bir yol izliyordu. Rahatsız edici olsa da açık hava, arabanın içinde kapalı kalmaya hoş bir alternatifti.

Uzakta, ufukta büyük bir malikâne belirdi; çatı pencereleri, dik üçgen çatısı ve duvarlarına zarifçe tırmanan sarmaşıklarla süslenmiş geniş tuğla bir konut. Malikânenin etrafını çevreleyen, canlı çiçeklerin ve özenle kesilmiş çitlerin pastoral cazibesine katkıda bulunduğu, titizlikle bakılmış bahçe bu pitoresk manzarayı tamamlıyordu.

Miles atını geri çevirip buradan ayrılmak için garip bir istek duyuyordu. Mükemmeldi, neredeyse fazla mükemmeldi. Malikânenin kusursuz dış cephesi, merhum karısının taşradaki malikânesine dair anılarını tetikliyor, üzerine bir hüznün gölgesi düşürüyordu. Etrafındaki hava ağırlaşıyor gibiydi ve kendini nefesini tutmakta zorlanırken buldu.

Bunun iyi bir fikir olduğunu neden düşünmüştü ki, diye kendi kendine homurdandı.

Araba malikânenin önünde durdu ve Miles atını yakınlarda bir yerde durması için yönlendirdi. Ana girişten hızla çıkan uşaklar, bavulları almak için arabaya doğru koşmaya başladılar. Miles attan inerek dizginleri bekleyen uşaklardan birine teslim etti.

Bennett ana kapıdan çıktı ve yüzünde muzaffer bir sırıtişla onu karşılamak için merdivenlerden indi. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi, geldin," diye haykırdı. "Şüphelerim vardı ama iyimserliğimi korudum."

Miles, "Çok iyimsersin," diye karşılık verdi.

Yılmayan Bennett'in sırıtişi gülümsemeye dönüştü. "Bu durumda haklıydım," dedi. "Grimsby'den yolculuğunuz nasıldı?"

"Katlanılabilir."

Arkadaşının sırıtişi devam etti. "Görüyorum ki bu öğleden sonra oldukça hoş bir haldesin," diyerek malikâneyi işaret etti. "Gel, seni yerleştirelim. Belki de seyahatlerinizden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacınız vardır."

Miles, Bennett'in sözlerini oldukça saçma buldu. Günü yatakta geçirecek biri değildi. "Kestirmeye ihtiyacım yok," dedi. "Buraya kadar olan yolculuk hiç de tehlikeli değildi."

"Bir içki o zaman?"

Miles, "Evet, bir içki çok daha tercih edilir olurdu," diye cevap verdi.

Ana girişe doğru ilerlerken Bennett, "Misafir yatak odalarından birini sizin için hazırlattım. Şans eseri uşağınızı da yanınızda getirdiniz mi?"

Miles ona "Evet," diye bilgi verdi. "Savaşta benim

Batman'imdi." Bennett başıyla onayladı. "Çok iyi."

Zengin giriş salonuna vardıklarında Miles bu ziyaretten şimdiden korkmaya başlamıştı. Bennett'in sürekli neşesi her zaman sinirlerini bozmuştu ve Cambridge'deki kaygısız günlerinden bu yana daha da artmış görünüyordu.

Miles'in bakışları giriş holünde dolaştı ve girişi karmaşık altın motiflerle süsleyen Korint sütunlarına takıldı. Ayaklarının altındaki cilalı mermer zemin mekânın ihtişamını artırırken, geniş bir merdiven uzak duvarı süslüyordu.

Bennett'in sesi sessizliği bozdu, sessiz bir saygıyla doluydu. "Çok görkemli, değil mi?" diye sordu. "Büyükannem bu salonu tasarlamak için mimarla birlikte çalıştı."

"Oldukça etkileyici," diye itiraf etti Miles.

"Gel, sana çalışma odasını göstereyim," dedi Bennett elini uzatarak. "Sana söz verdiğim içkiyi içeceğiz."

Malikânenin arka tarafına doğru yürürlerken Miles sordu: "Amcanla yakın olduğunuzu biliyorum. Ölümünden bu yana nasılsın?"

Bennett omuz silkti. "Acı hala devam ediyor ama zamanla daha kolay oluyor."

Miles sessizliğe gömüldü. Süregelen acıyı anlıyordu ama zamanın herhangi bir rahatlama getirebileceği fikrini kavrayamıyordu. Aksine, acısı her geçen gün daha da artıyor gibiydi.

Koyu renkli ahşap paneller ve kitap raflarıyla kaplı duvarlarla süslenmiş erkeksi bir odaya girdiler. Bennett içki arabasına yaklaştı, bir sürahi aldı ve iki içki doldurdu. Miles'a doğru yürüyerek misafirine bir bardak uzattı.

Miles bardağı kabul ederken, "Teşekkür ederim," diye onayladı.

Bennett ona endişeyle baktı. "Nasıl olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Daha iyi olduğum zamanlar oldu," diye itiraf etti Miles. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Asla yapmazsın."

Miles, "Yine de burnunu sokmakta ısrar ediyorsun," dedi. Bennett'e kızgın değıldi; arkadaşının iyi niyetli olduğunu biliyordu. Yine de işleri kendi başına halledebileceğine inanıyordu. Bu kendine söylediği bir yalandı ve içten içe buna inandığından emin değıldi.

"Umarım ziyaretiniz sırasında iyice eğlenmeye hazırsınızdır," dedi Bennett. "Günlerimizi pall-mall, olta balıkçılığı ve atıcılıkla planladım."

Miles bardağı dudaklarına götürürken, "Muhteşem," diye mırıldandı. Arkadaşının kendisini kederinden uzaklaştırma çabasının farkındaydı. Ama geçmişte etkisiz olduğu kanıtlanmıştı, öyleyse bu durum neden farklı olsun ki?

İçkisinden henüz bir yudum almıştı ki, odaya siyah bir elbise giymiş çekici bir genç kadın girdi. İnce bir vücudu vardı ve koyu renk saçları ensesinde gevşek bir bukleye dönüşmüştü. Derin ve yüksek elmacık kemiklerinin çerçevelediği yeşil gözlerinde açıklayamadığı bir aşinalık vardı.

Onları fark ettiğinde küçük bir ciyaklama duydu ve bakışlarını hızla yere indirdi. "Özür dilerim," dedi genç kadın. "Misafirinizin henüz geldiğini fark etmemiştim. Ben gideyim."

Topuklarının üzerinde zarıfçe dönen genç kadın ayrılmak üzere harekete geçti ama Bennett'in sesi geri çekilmesini engelledi. "Bekle Edwina," diye seslendi.

İsteksizce arkasına döndü ve ona beklenti dolu bir bakış fırlattı.

Bennett elini genç kadına doğru uzattı. "Sizi kuzenim Leydi Edwina Lockwood ile tanıştırma ayrıcalığına bana bahşedin."

Miles başıyla selam verdi. "Leydim," diye selamladı.

Edwina derin bir reveransla karşılık verdi, bakışları sanki yakında yapacağı kaçışı düşünüyormuş gibi açık kapıya sabitlenmişti.

Bennett elini indirerek tanışma faslına geçti. "Lord Hilgrove benim iyi bir arkadaşımıdır ve Cambridge'de okuduğumuz süre boyunca birlikte kaldık."

"Lordum," diye mırıldandı Edwina, kuzeninin az önce söylediklerinden hiç etkilenmemiş görünüyordu. Unvanını öğrendiğinde kadınların hayranlıkla tepki vermesine alışkındı ama Edwina'nın böyle bir tepki vermemesi ilgisini çekmişti. Bu tepkiyi oldukça ferahlatıcı bulmuştu.

Edwina onun bakışlarını kısa bir süre için tuttuktan sonra bakışları kısıldı. "Eğer hepsi bu kadarsa..." Sesi sanki gitmek için izin bekliyormuş gibi kesildi.

"Çalışma odasını ziyaret etmek için bir amacınız vardı, değil mi?" Bennett sordu.

Edwina kitap raflarına hızlı bir bakış atarak, "Bir kitap alacaktım ama başka bir zaman dönebilirim," dedi.

"Bizim yüzümüzden planlarını değiştirmemelisin," diye ısrar etti Bennett. "Sizi asıl amacınızdan caydırmamıza izin vermeyin."

Edwina başını salladı ve en yakındaki kitaplığa doğru döndü. Parmakları kitapların sırtlarında gezinirken hoşuna giden bir kitap buldu ve hemen alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Emlak yönetimiyle ilgileniyor musun kuzen?"

Kızın kaşları çatıldı. "Hayır, neden sordunuz?"

Bennett, "Seçtiğiniz kitap tarım arazisi ekipmanları ve teknikleri üzerine," diye cevap verdi. "Çok ilgi çekici bulacağınızdan şüpheliyim."

"Oh," dedi Edwina. "Belki de başka bir şey seçmeliyim."

Bennett ona cesaretlendirici bir bakış attı, sanki onun tepkisini bekliyormuş gibi görünüyordu. "Acele etmeyin. Bize rahatsızlık vermiyorsun."

Edwina kitabı yerine koymaya devam etti, gözleri kitapların üzerinde geziniyordu.

Miles'a dönen Bennett, "Kız kardeşin nasıl?" diye sordu.

"O iyi," diye yanıtladı Miles. "Artık evli olduğu ve onu meşgul edecek iki küçük çocuğu olduğu için onu neredeyse hiç görmüyorum."

Bennett, "Bu, özlemini duyduğum bir gün değil," diye itiraf etti.

Miles bardağını sıkıca tuttu. Hastalandığında karısı giderek büyüyordu. Sadece onu değil, çocuğunu da kaybetmek yıkıcı bir darbe olmuştu. "Bu herkes için değil," diye mırıldandı.

Edwina elinde bir kitapla kitap raflarından arkasını döndü. "Bir tane buldum," dedi, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Hangi kitap ilginizi çekti?" Bennett sordu.

Edwina kitabı kolunun altına sıkıştırarak, "*Robinson Crusoe*," diye cevap verdi. Bennett, "Ama sen onu defalarca okudun," diye işaret etti.

Edwina kitabı elinde tutarak, "Gerçekten de öyle, ama Bay Warren öyle yapmadı.

Düşükten sonra iyileşirken bundan keyif alabileceğini düşündüm."

"Kendine zarar verdiğinden haberim yoktu," dedi Bennett ve Miles'a

dönerek durumu açıkladı. "Bay Warren babam gelmeden önce burada kâhyalık yapıyordu. Babam gelmeden önce

o zamandan beri arazideki kulübelerden birine çekildi."

Edwina, "Evet, ama Bayan Warren bileğini incitmesine rağmen moralinin yerinde olduğunu söylüyor," diye paylaştı.

"Bozuk değil, değil mi?" Bennett sordu.

Edwina başını salladı. "Doktor öyle düşünmüyor ama ona birkaç gün ilaç kullanmamasını tavsiye etti."

"Düşmeyi nasıl başardı?"

Edwina'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Keçileriyle ilgileniyordu ve bir tanesi onu arkadan vurdu."

"Şu lanet olası keçiler," dedi Bennett sesine alaycı bir ton katarak. "Bizim Cambridge'de yaptığımızdan daha fazla yaramazlık yapıyorlar."

Edwina, "Bay Warren onları çok seviyor ama karısının üzüntüsüne rağmen," diye paylaştı. "Karısına kalsa çoktan onlardan kurtulmuş olurlardı."

Miles, Edwina'yı gözlemledi ve keçilerden bahsederken gözlerindeki canlı ışıltıya dikkat etti. Ondan gerçek bir gülümseme almak için ne gerektiğini merak etti.

Edwina onun bakışlarını hissederek ona doğru baktı ve dikkatini çekince gözlerini kaçırdı. "İzninizle," diye mırıldandı ve sonra zarif bir şekilde çalışma odasını terk etti.

Bennett ona özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim ama Edwina tanımadığı insanların yanında oldukça çekingendir."

Miles, "Yeterince hoş birine benziyor," diye onayladı.

Arkadaşı hafifçe başını sallayarak onayladı. "Babasının ölümünden önce farklıydı ama hâlâ kederle boğuşuyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Miles sordu.

"Bazen kederinden kaçmayı bırakıp onunla yüzleşmesini diliyorum," diye itiraf etti Bennett. "Ama henüz bunu yapmaya hazır değil."

Miles bardağını masanın üzerine bıraktı. "Keder o kadar basit değildir. Sizi tüketir, bedeninizi ve ruhunuzu."

Bennett gülümsedi. "Bu konuşma benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddileşti. Size yatak odanızı göstermeme izin verin."

Miles arkadaşına, "Kestirmeye ihtiyacım yok," diye hatırlattı.

"O zaman ata binmeye gidelim mi?" Bennett sordu. "Atınızın dinlenebilmesi için ahırlarımızdaki atlardan birini kullanabilirsiniz."

Miles rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi. "Eyere geri dönmeye hazır olup olmadığımın emin değilim," diye itiraf etti.

Bennett bir süre onu düşündükten sonra, "Satranç oynamaya ne dersin? Seni uzun zamandır yenmemiştim."

Miles, "Satranç oyunlarımızı oldukça farklı hatırlıyor gibiyim," diye karşılık verdi.

Bennett, "O zaman hatırladıklarınız doğru değil, ama dürüst olmak gerekirse kriket oynarken kafanıza epeyce darbe almışsınız," diye espri yaptı.

Miles bıkkın bir nefes verdi. "O bir kereydi ve sen kafama nişan almıştın."

"Eğilebilirdin." "Kafam meşguldü."

Bennett'in dudaklarına bilmiş bir gülümseme geldi. "Evet, hatırlıyorum," dedi. "O gün nihayet Arabella ile tanıştığım gündü."

O anın hatırası kalbinde ağır bir yük oluşturdu ve Miles'ın yüz ifadesinin kasvetli bir hal almasına neden oldu. "Güzel bir gündü," diye ifade etti.

Bennett içki tepsisine doğru yürüdü ve bardağını yere bıraktı. "Arabella'nın sende ne bulduğunu hâlâ anlayamıyorum. Herhalde cansız kriket oynama becerin değildi."

Miles, "Ben de bilmiyorum ama bunu yaptığı için çok şanslıydım," dedi.

Bennett, "Belki o da kafasını çok fazla çarpmıştır," diye şaka yaptı.

Miles derin bir iç geçirdi. "Seninle arkadaş olmayı neredeyse imkânsız kılıyorsun," dedi. "Senden daha pastırma beyinli biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

Bennett cevap olarak sadece güldü. "Elçiye zeval olmaz," diye karşılık verdi.

Miles kızmış gibi yaparak, "Konuşmamız beni çok yordu, sanırım biraz kestirmem gerekecek," dedi.

Bennett kapıya doğru işaret etti. "Gelin, satranç oynayabileceğimiz salona geçelim."

Miles, "Tıpkı eski günlerdeki gibi kaybedeceksin," dedi.

"Belki seni şaşırtırım," diye karşılık verdi Bennett, çalışma odasından çıkarken.

Miles arkadaşını odadan çıkarken takip etti ama Bennett'i satrançta oldukça sağlam bir şekilde yeneceğini umuyordu. Sürprizlere karşı temkinli davranmaya başlamıştı, çünkü tecrübelerine göre sürprizler zevkten çok can sıkıcı olma eğilimindeydi.

Chapter Two

Edwina toprak patikada yürürken parmaklarını patikayı çevreleyen kır çiçeklerinin üzerinde gezdirdi. Başını güneşe doğru eğdiğinde, rahatlatıcı sıcaklığı memnuniyetle karşıladı ve her zamanki bulutlu havanın aksine bu durumu takdir etti.

Böyle anlarda hayatının darmadağın olduğunu neredeyse unutuyordu. İlerlemenin bir yolunu bulması ve geçmişinin süregelen kalp ağrısından kurtulması gerekiyordu.

Ama bunun çok zor olduğunu kanıtlıyordu.

Warren'ların kulübesi ufukta belirdi ve bu görüntüye tepeden yankılanan bir keçi böğürtüsünün belirgin sesi eşlik etti. Bakışlarını kaldırdığında, yakındaki bir ağacın alt dallarına tünemiş Matilda'yı gördü.

Edwina bir kahkaha attı. "Orada ne yapıyorsun Matilda?" diye sordu, keçinin maskaralıkları onu eğlendirmişti.

Buna karşılık Matilda, sanki yüksekteki tüneğine bir açıklama getiriyormuş gibi, yankılanan bir böğürtü daha çıkardı.

Mütevazı kulübeye doğru ilerleyen Edwina uzanıp kapıyı çaldı. Kısa bir duraksamadan sonra kapı açıldı ve kısa boylu, iri yarı bir kadın olan Bayan Warren'ın misafirperver figürü ortaya çıktı.

Bayan Warren'ın yüzünü sıcak bir gülümseme kapladı. "Leydi Edwina, ne hoş bir sürpriz," diye selamladı. "İçeri buyurun."

Edwina gülümsemeye karşılık vererek içeri girdi ve sordu: "Mr. Warren bugün mü?"

Bayan Warren öfkeli bir iç çekti. "Berbat biri. Çok kötü. Doktorun birkaç gün ayaklarından uzak durmasını tavsiye etmesine rağmen, sandalyesinden kalkmaya çalışıyor."

Edwina elindeki kitabı havaya kaldırarak, "Umarım bir kitap onun dikkatini dağıtır," diye önerdi.

"Sadece umut edebiliriz," diye karşılık verdi Bayan Warren. "Ben bu akşam için yemeğimizi hazırlarken onunla oturabilir misiniz?"

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Edwina.

Bayan Warren koridordaki bir odaya yöneldiğinde Edwina da onu takip etti ve uzun boylu, iri yapılı Bay Warren'ı bir sandalyeye oturmuş, sağ bacağını bir banka dayamış halde buldu. Bir zamanlar başını süsleyen canlı siyah saçları solmaya başlamış, şimdi beyaz çizgilerle işaretlenmişti.

Bayan Warren neşeyle, "Bakın kim ziyarete gelmiş," dedi.

Bay Warren başını kaldırdı, nazik gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Leydim," dedi.

Edwina bir adım öne çıkarak kitabı Bay Warren'a doğru uzattı. "Size hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm bir kitap getirdim."

Kitabı kabul eden Bay Warren bir süre inceledi. "Teşekkür ederim," diye onayladı. "*Robinson Crusoe*'yu hiç okumadım."

"Durumun böyle olmasını umuyordum," dedi Edwina.

Bay Warren yakındaki bir sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen oturun. Bana eşlik etmeniz iyi olur."

Bayan Warren araya girdi, "Birazdan döneceğim."

Bay Warren'ın bakışları, kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar karısının geri çekilen figürünü takip etti. Sonra kısık bir sesle Edwina'ya döndü ve "Sanırım karım beni öldürmeye çalışıyor" dedi.

Edwina ona ihtiyatla baktı. "Pardon?"

"Beni can sıkıntısından öldürmeye çalışıyor," diye şaka yaptı Bay Warren, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Bu sandalyeden kalkmama izin vermiyor."

Edwina ona, "Bu doktorun emri," diye hatırlattı.

Bay Warren sandalyesinde arkasına yaslandı. "Karım gibi konuşuyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"İyi, çünkü o çok bilge bir kadın," dedi Edwina, ona karşı çıkma cesaretini göstererek.

"Bu söze katılmayacak kadar akıllı bir adamım," dedi Mr. Warren dedi ki. "Nasıl gidiyor?"

Küçük bir gülümsemeyle, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Bay Warren ikna olmuş görünmüyordu. "Sakıncası yoksa gerçeği söylemeyi tercih ederim."

Edwina, Bay Warren'ın onun maskesini düşüreceğini bilmeliydi. "Dürüst olmak gerekirse, iyi değilim. Amcam kuzenlerimin yanında bir sezon geçirmem için yeterli paranın olmadığını söylüyor."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Hafif bir tereddütle, "Hayır, ama geçerken duymuş olabilirim," diye itiraf etti.

Bay Warren ona bilmiş bir bakış attı. "Kulak misafiri olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Belki de," dedi, gerçeği saklamak için bir neden görmüyordu. "Teyzen ne diyor?" Bay Warren sordu.

Edwina siyah elbisesinin narin kıvrımlarını düzeltti. "Bir Mevsim geçirmem konusunda çok kararlı ama amcamı üzmem istemiyorum."

Bay Warren, "Her zaman başkalarını kendinizden önce tuttunuz, bu takdire şayan bir şey, ancak kendi geleceğiniz pahasına değil," diye öğüt verdi. "Bir sezon geçirmeyi hak ediyorsunuz."

"Ya bir sezon geçirirsem ve evlilik teklifi almazsam?" Edwina sordu.

Bay Warren omuz silkti ve ellerini havaya kaldırdı. "Peki ya bir prensle evlenirsen?" diye sordu. "Geleceğin sana ne getireceğini bilemezsin."

"Bir prensle evlenmeyi arzulamıyorum."

"Demek istediğim, arada sırada biraz bencil olmakta bir sakınca yok."

Edwina, "Amcam beni bir yük olarak görüyor," diye itiraf ederken bakışlarını yere indirdi.

"Bunu sana o mu söyledi yoksa sen mi duydun?" "Fark eder mi?" Edwina sordu.

Bay Warren sesindeki hoşnutsuzlukla, "Artık Lord Dallington'ın yanında çalışmadığıma göre, rahatça konuşabilir ve size böyle bir şey söylemekle hata ettiğini söyleyebilirim. Siz bir yük değilsiniz."

"Ama yine de söyledi."

Bay Warren koltuğunda kayarak ona doğru döndü. "Baban seni hayatın kendisinden daha çok seviyordu. Çocuğunun üzerine senin üzerine titrediği kadar titreyen bir baba daha görmedim," dedi. "Kardeşinden gördüğün bu kötü muamele onu çok kızdırdı."

Edwina, "Amcam bana karşı tamamen kaba değil," diye itiraf etti. "Babamın unvanını üstlendiğinden beri büyük bir baskı altında olduğunu biliyorum."

"Bu onun davranışını mazur göstermez."

Edwina ellerini kucağında kavuşturdu. "Keşke her şey farklı olsaydı," diye mırıldandı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Bay Warren sorguladı. "Ama geleceğinizi geçmişinizde arayamazsınız. İleriye doğru hareket etmelisiniz."

"Peki ya yapamazsam?" Edwina sordu.

Bay Warren, "O zaman bir zamanlar olanın peşini bırakamayarak sefalet içinde bir hayat yaşayacaksın," dedi. "Baban senin için bunu istemezdi."

Edwina sessizleşti. Bay Warren'ın sözleri doğruluk payı taşıyordu ama geçmişini geride bırakmanın zorluğu onu bunaltıyordu.

"Ama size bu kadar vaaz verdiğim yeter," dedi Bay Warren, sesi hafifleyerek. "Başka bir konuda konuşmayı tercih ederim. Başka herhangi bir şey, gerçekten."

Sohbetin değişmesinden memnun olan Edwina, "Buraya gelirken Matilda'yı bir ağacın tepesinde gördüm" dedi.

"Elbette yaptınız. Onu oradan zor indiriyorum," dedi Bay Warren, sesinde bir parça gurur vardı.

"Yine de Baxter'ı görmedim."

Bay Warren başını pencereye doğru çevirdi ve "Baxter pencerenin hemen dışında uyuyor. Bayan Warren ateşin yanında oturması için içeri gelmesine izin vermiyor."

"Keçi olduğu için böyle yapmakta haklı."

Bay Warren bir parmağını dudaklarına götürerek, "Şşşt," diye ısrar etti. "Baxter'ın bunu söylediğini duymasına izin verme. O sadece bir keçi olduğunun farkında değil."

Edwina'nın dudaklarından bir kahkaha kaçtı ve eldivenli elini ağzını kapatmak için kaldırdı.

Bay Warren elini indirdi ve ona, "Kuzenin birkaç gün önce bize bakmaya geldi," dedi.

"Öyle mi?" Edwina kuzeninin düşünceliliği karşısında şaşırarak sordu.

"Evet, bunun için çok minnettarım, ama bana bir mektup göndermemesine şaşırdım.

Hizmetçilerinden biri bu görevi yerine getirecek," diye yanıtladı Bay Warren. "Ben de şaşırdım," diye itiraf etti.

"Lord Dunsby bize her zaman nezaketle davrandı."

Edwina, "Kuzenimin son birkaç ayı benim için katlanılabılır kıldığını itiraf etmeliyim," dedi.

Bay Warren başını salladı. "O iyi bir adam, bunu sorgulamaya gerek yok, ama senin için endişeleniyorum. Sorunlu görünüyorsun."

Konuşmayı daha fazla derinleştirmek istemediğinden aniden ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor. Çok fazla vaktinizi almak istemem."

Bay Warren, "İstediğiniz kadar koşabilirsiniz ama sonunda durduğunuzda benim burada olacağımı unutmayın," dedi.

Edwina ona minnettar bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim."

Bayan Warren ellerini beline bağladığı önlüğe silerken odaya girdi. "Sohbetiniz iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Bay Warren.

Bayan Warren yüzünü ona dönerek, "Gitmeden önce bir bisküvi ister misiniz?" diye sordu.

"Teklifiniz çok nazikçe ama akşam yemeği için hazırlanabilmem için şimdi gitmeliyim," diye cevap verdi. "Kuzenim arkadaşını Brockhall Malikânesi'ne davet etti ve o da bizimle yemek yiyecek."

Bayan Warren'ın gözleri parladı. "Yakışıklı mı?"

Aklına Lord Hilgrove'un bir görüntüsü geldi. Kuşkusuz yakışıklıydı; kare bir çenesi, düz bir burnu ve yüzünü çevreleyen koyu renk saçları vardı. Ama onu büyüleyen sadece görünüşü değildi. Hayır, hiç de öyle değildi. Gözleriydi. Tıpkı kendisinininkiler gibi derin bir hüznün barındırıyorlardı. Ve onların içinde anlatılmayı bekleyen bir hikâye olduğunu biliyordu.

Edwina, "Katlanılabilir biri, sanırım," diye yalan söyledi.

"Yakışıklı bir ya da iki talip işinize yarayabilir," dedi Bayan Warren. "Daha uzun süre fark edilmeyecek kadar güzelsiniz."

Edwina, Bayan Warren'ın nazik sözlerini takdir ediyordu ama büyük bir güzellik olmadığını da biliyordu. Kahverengi saçları ve hafif bronzlaşmış teniyle, sosyeteye yeni giren kızlara özgü geleneksel güzelliğe sahip olmadığını kabul etmek zorundaydı. En azından, görünüşü tamamen talihsiz değildi.

Bay Warren onun dikkatini tekrar çekerek konuştu. "Tıpkı annenizin bu yaştaki haline benziyorsunuz."

"Keşke onu tanısaydım," diye itiraf etti Edwina.

Bay Warren, "Aileniz nihayet size sahip olmak için yıllarca bekledi ve anneniz hamile kaldığında çok sevindiler," dedi. "Sen doğduktan kısa bir süre sonra ölmesi çok yazık oldu."

Bayan Warren Edwina'nın omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Annen nazik ve cömert bir kadındı ve bu kadınla gurur duyardı.

haline geldin."

"Teşekkür ederim Bayan Warren," dedi Edwina, onun sözlerinden etkilenerek.

Bayan Warren elini onun yanına bırakarak, "Seni tutmamıza izin verme. Elimizden gelse seninle saatlerce konuşuruz."

Edwina başını Bay Warren'a doğru eğdi. "Kitabın tadını nasıl çıkardığınızı görmek için birazdan sizi ziyaret edeceğim."

Bay Warren, "Bunu dört gözle bekliyorum olacağım," dedi.

Sert bir ifade takınarak, toplayabildiği en kararlı sesle, "Ve doktor yapabileceğini söyleyene kadar hiçbir nedenle o sandalyeyi terk etme," dedi.

Bay Warren onu selamladı, gözlerinde neşe vardı. "Evet, leydim." "Güzel," dedi Edwina. "O halde buradaki işim bitti."

Bayan Warren koridoru işaret etti. "Size kapıya kadar eşlik etmeme izin verin."

Ana kapıya yaklaştıklarında Edwina, "Umarım Bay Warren'ı o koltukta bir süre daha oturmaya ikna edebilmişimdir," dedi.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Bayan Warren.

Edwina kulübeden dışarı çıktı ve "İyi günler" dedi.

Bayan Warren dudaklarını süsleyen sıcak bir gülümsemeyle ona, "Evimize her zaman hoş geldin. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

"İstiyorum."

Bayan Warren elini onun önünde salladı. "Şimdi git bakalım. Git o yakışıklı beyefendiyle yemeğin tadını çıkar."

"Yakışıklı olduğunu hiç söylemedim."

Bayan Warren kapıyı kapatırken, "Buna gerek yoktu," dedi.

Edwina, Bayan Warren'ın böyle tuhaf bir şey söylerken ne düşündüğünü merak ederek patikadan aşağı inmeye başladı. Lord Hilgrove'un yakışıklı olması önemli değildi. Onunla geçirmesi gerekenden daha fazla zaman geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Bir aynanın önünde duran Miles, uşağı ceketini giymesine yardım etmeden önce kravatını titizlikle düzeltti. Bailey onun batman'i olmuştu.

Savaş sırasında sayısız görevde yan yana savaşmışlardı.

Ancak o günler sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Aklına Arabella'nın bir görüntüsü geldi ve onu hemen kovdu. Geçmişe takılıp kalmanın bir yararı yoktu. Karısı gitmişti. Neden bunu kabullenip hayatına devam edemiyordu? Yine de acısı devam ediyor, kalbini ele geçiriyor ve onu tamamen perişan ediyordu.

Bailey bir adım geri çekildi ve "Başka bir şey var mı lordum?" diye sordu.

"Şu anda olmaz," diye cevap verdi. "Gidebilirsiniz."

Bailey odadan ayrıldıktan sonra Miles pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı. Başını öne eğerek iç çekti. Aşık olmak hem bir lütuf hem de bir lanetti. Arabella'yla güzel anılar yaratmıştı ama sonunda boş bir kalple kalakalmıştı.

Yemek zilinini çaldığını hafifçe duyan Miles, maskesini bir kez daha takma zamanının geldiğini biliyordu. Biri ne kadar acı çektiğini görürse ona acıyacaktı. Ve o kimsenin acımasını istemiyordu. Kendi başına gayet iyiydi. Ama o bile kendi yalanını anlayamıyordu.

Miles odayı geçti ve yatak odasından çıktı. Koridorda ilerlerken Edwina'nın kendi yatak odasından çıktığını gördü. Siyah bir elbise giymişti ve saçları zarif bir şekilde özenle toplanmıştı. Edwina gerçekten de çok güzeldi ama bu onun için pek önemli değildi. Bir eş aramaya cam çiğnemekten daha fazla ilgi duymuyordu.

Onu gördüğü anda gözlerinin açıldığını ve ellerini önünde oynatmaya başladığını fark etti.

"Leydim," diye onayladı Miles.

Edwina başını eğdi. "Lordum," diye mırıldandı.

Miles onun yanında durdu, yapılacak en kibar şeyin ona yemek odasına kadar eşlik etmek olduğunu biliyordu. Ama Edwina'nın istediği bu muydu? Onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyordu.

Arabella hakkında takdir ettiği tek şey buydu. Özür dilemeden açık sözlüydü. Onunla nerede duracağını her zaman bilirdi çünkü aklından geçenleri söylerdi. Bu, onu bu kadar çok sevmesinin pek çok nedeninden sadece biriydi.

Edwina ile farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. "Aynı yöne gittiğimize göre, sakıncası yoksa bana

Misafir odası mı?"

Edwina zayıf bir sesle de olsa başını salladı. "Evet, elbette. Bu benim için bir ayrıcalık olur."

Koridorda yürümeye başladılar ve Edwina'ya bir bakış attı. Gözleri kısıktı ve içine kapanık görünüyordu.

Sessizlikten memnun olması gerekirdi ama yine de garip bir his onu çekiştiriyordu. Genelde yalnızlığı tercih ederdi ama şimdi kendini Edwina'yla sohbet etme arzusu içinde buldu.

"Bay Warren onun için seçtiğiniz kitabı beğendi mi?" diye sordu. İşte. Bu güvenli bir soruydu.

Edwina bakışlarını ileriye dikerek, "Öyle yaptı," dedi.

Miles, "*Robinson Crusoe*'yu yıllardır okumadım, en azından Eton'daki günlerimden beri," diye itiraf etti.

Edwina ona şöyle bir baktı: "Babam yatmadan önce bana bu kitabı okurdu. Çok değer verdiğim bir zamandı."

Paylaştıkları karşısında şaşırان adam, "Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Sekiz yaşındaydım."

Miles ona meraklı bir bakış attı. "Kitabın ciddi doğası babanı endişelendirmedi mi?"

Edwina onun sorusuyla ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Babam beni kendi adıma düşünmeye ve kendi sesimi bulmaya teşvik etti. Ahlaki ya da kültürel konularda çok fazla tartışma gerektiren kitaplardan uzak durmazdı."

"Baban oldukça ilerici görünüyor."

"Öyleydi," diye kabul etti Edwina. "Eğitimin genç bir kadın için önemli olduğunu düşünüyordu ve sık sık mürebbiyemle birlikte derslerime katılırdı." "Ama yine de bir hanımefendi için olağan eğlencelerde ustayım," diye eklemeyen önce durakladı.

"Hiç şüphem yoktu."

Merdivenlerden inerlerken Miles şunları söyledi: "Ailem beni reşit olur olmaz Eton'a gönderdi. Ağabeyim zaten oradaydı ama benimle konuşmayı reddetti. Sanki ben yokmuşum gibi davrandı."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı Edwina.

Miles omuz silkti. "John'un kendi arkadaş grubu vardı, benim de kendiminkiler. Üniversiteye gidene kadar yakınlaşmamıştık, en azından bir şekilde."

Edwina, "Güvenebileceğin bir kardeşin olması güzel bir şey olmalı," dedi. "Her zaman birlikte oynayabileceğim bir kardeşim olsun isterdim."

"Ne dilediğine dikkat et," diye alay etti Miles. "John ne zaman kır evimizin yanındaki derenin kenarına gitsek pantolonumun arkasına kurbağa koyardı. Kurbağaları çıkarmak için bacaklarımı sallamak zorunda kalmamın çok komik olduğunu düşünürdü."

Edwina onun anlattıkları karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "İnsanın kendi kardeşine oynayacağı ne korkunç bir oyun."

Miles bu anıyı eğlenceli bularak sırttı. "John'un genelde yaptıklarına kıyasla bu daha uysaldı."

"Hayal bile edemiyorum."

Mermer zemine indiler ve misafir odasına doğru yöneldiler. Misafir odasını bulmak için Edwina'nın yardımına gerçekten ihtiyacı yoktu ama ona sorduğu için memnundu. Edwina isteksiz olmasına rağmen onunla sohbet etti. Ama bu kadarı yeterliydi... şimdilik.

Misafir odasına girdiklerinde Miles, Bennett'in odanın ortasında annesiyle sohbet ettiğini gördü.

Leydi Dallington onu gördüğünde gözleri parladı. "Miles, seni görmek çok güzel," diye haykırdı. "Çok uzun zaman oldu."

Miles eğildi. "Evet, öyle leydim." Leydi Dallington'la vakit geçirmekten her zaman keyif almıştı. Leydi Dallington sadece konuksever bir sıcaklık yaymakla kalmaz, aynı zamanda huzurunda bulunan herkese değer verildiğini hissettirme yeteneğine de sahipti. Miles'in kendi annesini genç yaşta kaybettiği düşünülürse, Bennett'e karşı her zaman hafif bir kıskançlık duygusu olmuştur.

Leydi Dallington dikkatini Edwina'ya çevirdi. "Çok güzel görünüyorsun, canım."

Edwina ona minnettar bir bakış attı. Teyzesinin yanına gitmeden önce, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Bennett ona yaklaştı ve kısık bir sesle, "Kuzenimle birlikte içeri girdiğinizi görünce oldukça şaşırdım. Size misafir odasının yolunu o mu gösterdi?"

Miles, yolu başından beri bildiğini söylememeyi tercih ederek, "Biliyordu," diye cevap verdi. Sadece bir centilmen gibi davranıyordu.

"Edwina seninle gerçekten konuştu mu?" Bennett sordu. "Evet ve güzel bir sohbetimiz oldu," diye itiraf etti.

Bennett ona şaşkınlıkla baktı. "Kuzenimin yabancılarla konuşmayı pek sevmediğini düşünürsek bu oldukça ilginç."

Miles, "Onunla doğru dürüst tanıştırıldığım için tam olarak yabancı sayılmayız," diye belirtti.

"İkinizi tanıştıran ben olduğum için hatırlıyorum," dedi Bennett, dudaklarında sırıtarak. "İkinizin ne hakkında konuştuğunu sorabilir miyim?"

Miles başını sallayarak bu meraklı soruyu geçiştirmeye çalıştı. "Oldukça müdahaleci davranmıyor musun?" diye sordu.

"Her şeyden çok ilgimi çekti," diye yanıtladı Bennett.

Miles iç geçirerek pes etti. "Bilmen gerekiyorsa, John hakkında konuştuk." Bennett'in kaşları kalktı. "John'dan çok sık bahsetmiyorsunuz."

Miles bu soruya bir son vermeyi umarak, "Hayır, bilmiyorum," diye kabul etti. Kardeşinin ölümü hakkında konuşmak çok acı vericiydi.

Ancak Bennett onun rahatsızlığını ya umursamadı ya da fark etmedi. "Son birkaç aydır John'u sık sık düşünüyorum."

Miles alay etti. Kardeşini ya da Arabella'yı düşünmeden geçirdiği bir gün bile olmamıştı. "Bir madalya ister misin?" diye homurdandı.

Kaba davrandığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Açılmak, ortaya çıkarabileceği şeyleri riske atmak anlamına geliyordu ve kırılma şu anda göze alabileceği bir şey değildi. Burada değil. Şimdi değil.

Kaba sözlerinden etkilenmeyen Bennett ısrar etti: "Umarım bu konuda yalnız olmadığınızı biliyorsunuzdur. Birçok insan acınızı paylaşıyor."

Miles inanamayarak arkadaşına baktı. Bennett'in birkaç ay içinde bir eş, doğmamış bir çocuk ve bir kardeş kaybetmenin acısını anlaması mümkün değildi. Arkadaşı ona anlayış gösterebilirdi ama Miles'ın her gün çektiği acının derinliği herkesin kavrayabileceğinin ötesindeydi.

Dinmek bilmeyen kederi, komutanının dikkat dağınıklığını gerekçe göstererek komisyonunu satmasını şiddetle tavsiye etmesine yol açmıştı. Mesele sadece ailesini kaybetmesi değildi. Elde etmek için büyük bir gayretle çalıştığı kariyerini de kaybetmişti. Ve hepsi bir anda yok olmuştu.

Arkadaşına söyleyeceği sözleri düşünürken, Lord Dallington odaya girdi ve onu selamladı. "Evimize hoş geldin Miles."

Miles sözlerinin yeterince samimi olduğunu umarak, "Teşekkür ederim lordum," dedi.

Lord Dallington karısına yaklaştı ve onu yanağından öptü. "Bu akşam büyüleyici görünüyorsun, karıcığım."

Leydi Dallington gülümseyerek teşekkürlerini mırıldandı.

Lord Dallington'ın sesindeki sıcaklık, yeğenini selamlamak için döndüğünde azalmış gibiydi. "Edwina," dedi sert bir ses tonuyla. "Bugün nasıl vakit geçirdin?"

Edwina ellerini önünde kavuşturdu. "Bay ve Bayan Warren'ı evlerinde ziyaret ettim. Bay Warren korkunç bir düşüş yaşadı ve yaralandı," diye paylaştı.

Lord Dallington onun üzerinden konuşurken neredeyse hiç dinlemiyor gibiydi. "Güzel, güzel." Dikkatini tekrar Miles'a verdi. "Bennett bize iki hafta boyunca ziyaret edeceğinizi söylediğinde oldukça memnun oldum."

Miles kibarca başını salladı. "Bana evinizi açtığınız için minnettarım," dedi.

Hüzünlünen Lord Dallington, "John'u eşinize bu kadar yakın bir şekilde kaybettiğinizi duymak beni derinden üzdü," dedi. Durakladı. "Neyse ki bir unvanı miras olarak aldığınız için o lanet savaşı geride bırakabildiniz."

Miles sesini sabit tutmaya çalışırken gerildi. "Savaşı terk etmemin nedeni bir kontluğın miras almak değil," diye iddia etti.

Lord Dallington başını sallayarak cevap verdi: "Evet ama Lordlar Kamarası'ndaki etkiniz savaş alanındakinden çok daha fazla olacaktır."

Miles, "Henüz Lordlar Kamarası'ndaki yerimi almadım," derken yüzünde kibar bir maske tutmaya çalışıyordu.

Lord Dallington ona sert bir bakış attı. "Krala ve ülkeye karşı görevlerini çok daha ciddiye almalısın. Artık bir kontsun ve bunun getirdiği bazı sorumluluklar var."

Leydi Dallington konuştu. Kocasına hitap ederken yumuşak sesi bir uyarı taşıyordu. "Lionel, misafirimizin durumunu göz önüne alırsak, ona karşı son derece düşüncesiz davranıyorsun."

Lord Dallington karısına dönerken yüz ifadesi yumuşayarak, "Beni bağışlayın," dedi. "Benim için çok değerli olan bir konuda sık sık aşırı tutkulu olabiliyorum."

Uşak odaya girdi ve akşam yemeğinin servise hazır olduğunu duyurdu.

Lord Dallington karısına kolunu uzattı ve onu salondan çıkardı.

Bennett Miles'a özür dileyen bir bakış attı. "Babam adına özür dilerim. Olayları değerlendirirken oldukça açık sözlü olabiliyor."

"Hatırlıyorum," dedi Miles. "Ve özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Lord Dallington haksız değil. Lordlar Kamarası'ndaki yerimi almalıyım."

"Yas tutmak için zamana ihtiyacın var..."

Miles elini kaldırdı. "Bu kadar konuşma yeter," dedi arkadaşının üzerinden konuşarak. "Açlıktan ölüyorum."

Başını eğerken Bennett'in gözlerinde şefkat vardı. "Pekâlâ." Edwina'ya doğru döndü. "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim kuzen?"

Edwina bir adım öne çıktı. "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Miles onların salondan ayrılışını izlerken olduğu yerde sabit kaldı. Lord Dallington'ın sevdiklerinin ölümüne verdiği tepkinin alışılmadık olduğunu söyleyebilmeyi isterdi ama değildi. Her şey çok tanıdıktı. İnsanların kederini önemsiz bulduğu ya da neden hâlâ yas tuttuğunu anlayamadığı pek çok konuşmaya katlanmıştı.

Tek istediği kendini bu kadar kırılmış hissetmemekti. Bunu nasıl başarabileceğinden ise tam olarak emin değildi.

Chapter Three

Edwina yemek masasında oturmuş, etrafında dönen konuşmaları dinliyordu. Düşüncelerini araya sokma ihtiyacı hissetmiyordu, son zamanlarda kendisine neredeyse hiç tahammül etmediği anlaşılan amcası tarafından hoş karşılanacağından değil.

Masanın kendi tarafına tek başına oturdu, ki bu onun için tercih edilebilir bir durumdu. Kuzeni ve Lord Hilgrove onun karşısında otururken, teyzesi ve eniştesi masanın diğer uçlarında yer alıyordu.

Edwina çatalını aldı ve yemeği tabağında gezdirdi. Amcası ona her zaman böyle küçümseyerek davranmamıştı. Büyürken onun yanında olmaktan her zaman keyif almıştı ama unvanı babasından miras aldığı anda her şey değişmişti. Amcası ona karşı mesafeli, neredeyse soğuk bir tavır takınmaya başlamıştı.

Kendisine sık sık bu ani değişimin nedenini soruyordu. Onun öfkesini kazanmak için yanlış bir şey mi yapmıştı? Eğer öyleyse, bunu düzeltebilmek için ne olduğunu bilmek isterdi.

Teyzesinin sesi düşüncelerini böldü. "Aç değil misin canım?"

Yün toplarken yakalandığını fark eden Edwina çatalını tabağa indirdi ve "Korkarım hayır, ama yemekler çok lezzetliydi" diye cevap verdi.

"Öyleydi," diye onayladı teyzesi.

Amcası boğazını temizleyerek onun dikkatini çekti. "Sohbete daha fazla katılmalısın, özellikle de bizimle yemek yiyen misafirlerimiz varken," diye azarladı.

"Evet, amca," diye onayladı Edwina.

"Daha önce birini çağırdığından bahsetmiştin," dedi amcası. "Kimdi o?"

Edwina, amcasının daha önce söylediklerinin önemsiz olduğunu düşünmesine şaşırmamıştı. "Bay ve Bayan Warren," diye cevap verdi.

Amcası ona boş boş baktı. "Neden babanın eski uşağını çağırmak istiyorsun?"

Edwina cevap vermek üzereydi ama Bennett konuştu. "Bay Warren iyi bir adam ve Richard Amca'ya layıkıyla hizmet etti."

Amcası, "Evet, şimdi de benim iyiliğimi düşünerek yaşıyor," diye homurdandı. "Richard evlerimizden birini Warren'lara vasiyet ederken ne düşünüyordu bilmiyorum."

Bennett bardağına uzanırken, "Richard Amca'nın vefatından sonra bile Warren'larla ilgilenmeye devam etmesini takdire şayan buluyorum" dedi.

Amcasının yüz ifadesi sertti, "O hâlâ bir hizmetkârdı," diye karşılık verdi.

"Bu çok küstahça bir davranış baba," dedi Bennett. "Ayrıca, Bayan Warren ziyaretlerimiz sırasında her zaman bol miktarda bisküvi yememi sağlayan çok hoş bir hizmetçiydi."

Amcası koltuğunda öne doğru eğildiğinde odadaki tansiyon yükseldi. "Hizmetkârlar konusunda çizilmesi gereken bir çizgi vardır, ama görünüşe göre Richard bu çizginin bulanıklaşabileceğine inanıyordu."

Edwina bundan sonraki sözlerinin amcası tarafından pek hoş karşılanmayacağını biliyordu ama yine de söyledi. "Babam Warren'lara aileden biri gibi davranırdı."

"Bu saçmalık!" diye haykırdı amcası. "Böyle yaparak Warren'lar asla yerlerini öğrenemezlerdi."

Amcasının sözlerine sinirlendi, tepki olarak sırtı sertleşti. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu çünkü amcası inanılmaz derecede inatçı ve anlaşmazlıklardan zevk alan bir adamdı. Ama yanılıyordu. Babası, toplumun dikte ettiklerini uygulamaktan çok, etrafında çalışan insanları önemsiyordu.

Lord Hilgrove sesini sakın ama kararlı bir şekilde yükselterek konuştu. "Hizmetçilerine ya da kendisinden daha az şanslı insanlara davranış biçiminin bir adam hakkında çok şey anlattığına inanıyorum."

Amcası, "Hizmetkârların katrana bulanıp tüylerinin yolunmasından yana değilim ama yerlerini bilmelerinin önemli olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti. "Bizler halktan insanlarla bir tutulamayacak kadar çok çalıştık. Bu bizim doğuştan hakkımız."

Lord Hilgrove, amcasının sözlerini anlayışla karşılamış görünüyordu: "Orduda görev yapmaktan oldukça keyif aldım, çünkü kimse bir kontun oğlu olmamı umursamıyor gibiydi. Onlar sadece işimi yapmamı önemsiyorlardı, birçok hayatın bağlı olduğu bir işi."

Amcası koltuğuna geri oturdu. "Savaşta onurlu bir şekilde hizmet ettiğinden şüphem yok ama İngiliz topraklarında hayat çok daha farklı."

Lord Hilgrove, "Buna tüm kalbimle katılıyorum," dedi.

Bir uşak tabağını almak için öne çıkarken Edwina yana doğru eğildi. Geriye sadece tatlı kaldığında, akşam için yatak odasına çekilmeyi ve ocakta çıtırdayan ateşin başında kitap okuyarak geçireceği gece rutinini dört gözle bekliyordu.

Teyzesi dikkatini Lord Hilgrove'a yöneltti. "Savaşta döndüğünüzden beri kasabaya gittiniz mi?"

Lord Hilgrove, "Hayır, korkarım taşradaki malikânem dikkatimin çoğunu alıyor ve anlamsız şeyler için çok az zamanım var," diye cevap verdi.

"Bu utanç verici. Herkes arada bir eğlenmeyi hak eder," dedi teyzesi.

Lord Hilgrove, "Korkarım kardeşim mülkümüzü kârlı hale getirmek için gereken zamanı harcamadı ve onu eski haline getirmek için çok çalışmak gerekti," dedi.

Teyzesi gülümsedi. "Elodie ve Melody her an gelebilirler ve seni bir kez daha görmekten memnun olacaklar," dedi. "Yatılı okullarından bir gün erken ayrılmayı reddettiler."

Lord Hilgrove, "Eton'da geçirdiğim zamanlara dair sadece güzel anılarım olduğunu düşünürsek, onları suçlayamam," dedi.

Bennett kıkırdadı. "Sadece güzel anılar mı?" diye şaka yaptı. "Peki ya okul müdürümüzün gece gizlice derede yüzmeye gittiğimiz için bizi cezalandırdığı zamana ne demeli? Ya da bir fare istilasına neden olduğumuz zaman?"

"Fare istilası mı?" Edwina sordu.

Bennett, "Evet, kurallara aykırı olmasına rağmen yatakhanelerimizde yiyecek depolamak gibi dahiyane bir fikrimiz vardı," dedi. "Birkaç gün boyunca müdürümüzü alt ettiğimizi düşündük ve akşam geç saatlere kadar yemek ziyafeti çektik."

Edwina koltuğunda öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

Bennett'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Fareler sürüler halinde geldi ve her şeyi yiyip bitirdi. Korkunçtu, ve bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu."

Suçluların kim olduğunu. Ağır bir şekilde cezalandırıldık ve günlerce oturamadım."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı Edwina.

"Hayır, korkunç olan farelerle aynı yatağı paylaşmaktır," diye ekledi Lord Hilgrove. "Yatağımdaki kırıntıların peşine düştüler ve benim yatağımda olmamın hiçbir önemi yoktu."

Edwina ürperdi. "Bunun ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum."

Lord Hilgrove'un yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Her ne kadar korkunç olsa da, Kıtada karşılaştığımız sayısız fareyle kıyaslanamaz bile."

"Özür dilerim," dedi Edwina, sözlerinde bir yetersizlik duygusu vardı.

Lord Hilgrove, "Hayır, özür dilemesi gereken benim," dedi. "Ben özür dilemeliyim."

Akşam yemeğinde savaş konusunu açmamalıydım, özellikle de hanımlar varken."

Meraklanan Edwina, "Savaş nasıldı?" diye sordu.

Görünüşe göre bunu sormak yanlıştı çünkü Lord Hilgrove kaskatı kesildi, bir zamanlar açık olan yüzü hafızasının gölgeleriyle örtüldü ve gözleri temkinli bakmaya başladı. "Gördüğüm ahlaksızlığı ve bazıları böylesine anlamsız bir şekilde kaybedilen hayatları ayrıntılı olarak açıklayamam."

Edwina cevap veremedi amcası sert bir azarlamayla araya girdi: "Ne düşünüyordun Edwina? Birine öylece savaş hakkında soru soramazsın. Hanımefendilerin böyle şeylerden bahsetmediğini düşünürsek, bu yaptığın oldukça düşüncesizceydi."

Edwina, amcasının sözleri onu çok derinden etkilememiş gibi davranmaya çalışırken gözleri kısıldı. Onu her zaman çok çabuk azarlardı, çok çabuk.

Lord Hilgrove, "Leydi Edwina yanlış bir şey yapmadı ve ben de bunu ima etmek istememiştım," diyerek onu savunmaya geçti. "Savaş büyüleyici ama bir o kadar da üzücü bir konu ve neden ilgisini çektiğini anlayabiliyorum."

Bakışlarını yukarı kaldıran Edwina az önce olanlara inanamıyordu. Hiç tanımadığı bu adam az önce onu savunmuştu. Yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim lordum," dedi.

Gözleri tekrar buluştu ve Edwina onun yüz ifadesinde gözlerine de yansıyan bir nezaket gördü. Gülümsemekte acele etmese de, Edwina'nın büyüleyici bulduğu bir samimiyeti vardı.

"Peki, tatlımızı yiyelim mi?" diye sordu teyzesi.

Edwina, Lord Hilgrove'un bakışlarını bu kadar uzun süre üzerinde tuttuğu için yanaklarında hafif bir sıcaklık hissederek bakışlarını indirdi ve kaşığına uzandı.

"Yarın bir pall-mall oyunu oynayacağız. Kim bize katılmak ister?" Bennett masadakilere sordu.

"Öyle miyiz?" Lord Hilgrove sordu.

Bennett coşkuyla başını salladı. "Gerçekten de, isterseniz de istemeseniz de burada eğlenmenizi sağlayacağız. Biz eğlenceli bir aileyiz."

"Yarın bütün gün bir dizi toplantım var," diye paylaştı amcası.

"Benim de terziyle provam var," diye teyzesi onları bilgilendirdi. "Ne zaman oynayacağınıza bağlı olarak belki ben de size katılırım."

Bennett teatral bir şekilde içini çekti. "Görünüşe göre inandığımız kadar eğlenceli değiliz. 'Doğru dürüst eğlenemeyecek kadar meşgulüm' ailesi olarak adlandırılmalıyız."

Edwina, Lord Hilgrove'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Size katılacağım," dedi. "Harika," diye açıkladı Bennett. "Ancak, bir kişiye daha ihtiyacımız olacak

Bize katılacak bir kişi. Arkadaşınız Bayan Bawden'ın bize katılmak isteyeceğini düşünüyor musunuz?"

Edwina, "Sorabilirim," diye karşılık verdi.

"Şafakta oynayacağız," diye duyurdu Bennett, her kelimeyi elinin dramatik bir hareketiyle vurgulayarak.

"Şafak mı?" Lord Hilgrove inanmayarak bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de bu kadar erken bir saatte bir oyuna katılmamızı beklemiyorsunuz değil mi?"

Bennett sahte bir onaylamama ifadesi takındı. "Pekâlâ. Kahvaltıdan sonra oynayalım ki züppe arkadaşım uyuyabilsin."

Lord Hilgrove, "Uyuduğumu hiç söylemedim," dedi.

"Kusursuz saçlarınızı korumak için bu akşam şapka takmayı unutmayın," diye takıldı Bennett. "Alışveriş merkezindeki oyunumuzda saçlarının dağılmasını istemeyiz."

Lord Hilgrove, "Sen bir koyun kafalısın," diye mırıldandı.

Bennett bir elini göğsünün üzerine koydu. "Hanımların önünde bana hakaret mi ediyorsun?" diye sordu. "Bu hiç de centilmence bir davranış değil."

Lord Hilgrove, "Senin nasıl bir mankafa olduğunu zaten bildiklerine eminim," diye karşılık verdi.

Şakalaşmaları karşısında Edwina'nın dudaklarından bir kahkaha kaçtı ve ağzını kapatmak için elini kaldırdı.

Sandalyesini geriye iten amcası, "Sanırım bir kadeh Porto şarabı içmenin vakti geldi. Beyler, bana katılmak ister misiniz?"

Kuzeni ve Lord Hilgrove da onu takip ederken teyzesi Edwina'nın bakışlarını yakaladı ve "Bu akşam kitap okumayı mı planlıyordun?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Edwina. "Sorun olur mu?"

Teyzesinin ifadesi yumuşadı. "Benim iznime ihtiyacın yok. İstedğin zaman okuyabilirsin."

Edwina sandalyesini geriye iterken, "Teşekkür ederim," dedi. "İyi geceler, Catherine Teyze."

"İyi geceler canım," diye karşılık verdi teyzesi.

Edwina yemek odasından ayrılırken, kendini gece rutini için istekli buldu. Daha rahat bir şeyler giymenin ve en sevdiği eğlence olan kitap okumaya dalmanın ayrı bir keyfi vardı. Bu sessiz zamanlar ona eskiden babasıyla nasıl vakit geçirdiğini hatırlatıyordu.

Miles, Brockhall Malikânesi'ne bakan bir tepede atının üzerinde otururken güneş ufukta yeni belirmişti. Erken kalkmak her zaman hoşuna gitmişti, bu sayede dikkati dağılmadan kendine zaman ayırabiliyordu. Gerçi son zamanlarda düşünceleri zihnini kemiriyor, sessiz şafakta bile teselli bulmayı dayanılmaz hale getiriyordu.

Burada olmaması gerektiğini düşündü. Mülküne geri dönmeli, hesapları üzerinde çalışmalı ve kiracılarıyla ilgilenilmesini sağlamalıydı. Neden vaktini burada harcıyordu? Bennett ona yardım etmeye çalışıyordu ama o umudunu yitirmişti. Yıkılmıştı. Yaşadıklarının üstesinden gelmesine kimse yardım edemezdi.

Uzaktaki ani bir hareket sıkıntılı düşüncelerini dağıttı. Leydi Edwina'nın aşırı hızına rağmen tarlalar arasında dengeli bir şekilde koşmasını izledi. Ormanlık alana doğru yönelirken atını yavaşlatmadı.

Miles onun güvenliği için endişelenerek dizginleri daha sıkı kavradı. İşaretli bir patika olsa bile ormanlık alanlar tehlikeliydi ve böyle

dikkatsiz hız yaralanmalara yol açabilir. En azından kendi topraklarındaki ormanlık alanlarla ilgili deneyimi böyleydi.

Ama bu onu ilgilendirmezdi. Edwina'nın atını nasıl sürdüğü onu ilgilendirmemeliydi, öyleyse neden gözleri Edwina'nın izlediği yolda kalmıştı?

Botheration.

Atını ahıra geri götürmeli ve kendi haline bırakmalıydı. Ancak bunu yapamadı. Edwina'nın iyi olduğundan emin olmak zorunda hissediyordu. Onu korumaya yönelik öngörülemeyen bir arzu, muhakemesini gölgeliyor ve ona tek bir seçenek bırakıyor gibiydi.

Miles atını koşturmaya başladı ve ormanlık alana doğru ilerledi. Edwina'nın kaybolduğu patikaya vardığında atını yavaşlatarak ormana girdi. Ağaçlar tepelerinde doğal bir gölgelik oluşturuyor, sabahın erken saatlerinde aydınlık ve karanlık arasındaki zıtlığı artıran gölgeler oluşturuyordu.

Patika boyunca ilerleyen Miles, etrafında beliren dingin güzellik karşısında büyülenmekten kendini alamadı. Güneş ışığı yeşilliklerin arasından süzülerek orman zemininde büyüleyici bir gölge dansı yaratıyordu.

İleride, Edwina'yı görmeden önce atını gördü. Edwina büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, bakışlarını hafifçe kıvrılan bir dereye sabitlemişti. Adamın varlığından habersizdi, sırtı ona dönük bir şekilde dalgın dalgın düşüncelere dalmıştı.

Edwina'nın güvende olduğunu doğruladığına göre, en mantıklı seçim oradan ayrılmak ve Edwina'nın o anın huzurunu yaşamasına izin vermek olacaktı.

Ama bir şey onu durdurdu ve atından inmesine neden olan da bu şeydi.

Elindeki dizginleri sıkı sıkıya tutarak Edwina'ya doğru yürüdü, ormanlık alanda yalnız olduklarını fark eden biri olursa bunun olası sonuçlarının farkındaydı.

Edwina yaklaşırken onun varlığını fark etmemiş gibiydi. Zavallı kızı korkutmak istemedi, bu yüzden yumuşak bir sesle, "Leydi Edwina," dedi.

Hızla kayadan uzaklaşıp aralarında daha fazla mesafe yaratırken nefesi kesildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sizi ormana girerken gördüm ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi Miles, şu anda kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

"Gördüğünüz gibi iyiyim," dedi Edwina. "Gidebilirsiniz."

Miles başıyla onayladı. "Atınızı çok pervasızca sürdüğünüzü söylemezsem ihmalkâr davranmış olurum ve özellikle ormanlık alana girerken biraz itidalli olmanızı tavsiye ederim."

Ona utangaç bir gülümseme sundu. "Bunu bana söyleyen ilk kişi siz olmazsınız ama ilginiz için teşekkür ederim."

"Böyle sürmeyi nasıl öğrendin?" Miles sordu.

Edwina, "Babam daha yürümeye başlamadan eyere bindiğimi söylerdi," diye paylaştı. "Atlara karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur."

Miles bir an Edwina'yı inceledi. Her zamankinden çok daha açık sözlü görünüyordu, sanki orman ona güç veriyordu.

Edwina kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Miles, "Her zamanki kadar çekingen değilsin," diye gözlemledi. "Sanırım değilim," dedi Edwina.

Miles'in gözleri çevresini taradı ve onayladı, "Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en güzel yeri bulmuş olabilirsin."

Edwina dikkatini tekrar dereye çevirerek, "Burası babamın gelip oturmayı en sevdiği yeri. Bunu saatlerce yapardı. Ona yakın hissetmek istediğimde buraya gelir ve sesini hatırlamaya çalışırım. Adımı sadece bir babanın söyleyebileceği şekilde söylerdi, sevgi anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Miles, sözlerinin tamamen yetersiz olduğunu bilerek.

Edwina başını hafifçe sallayarak onun sözlerini onayladı ve sessiz kalmayı tercih etti. Onu suçladığından değil. Karısının ve kardeşinin ölümünden sonra aynı cümleyi sayısız kez duymuştu. İnsanların bu sözleri gerçekten empati kurarak mı yoksa sadece toplumsal bir zorunluluk olarak mı söylediklerini merak etmekten kendini alamıyordu.

Orada oyalandılar, zaman önlerinde uzayıp gidiyordu. Miles gitmesi gerektiğini hissetti ama yine de kendi kararına karşı çıkarak, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Dört aydan biraz fazla oldu," diye iç geçirdi Edwina. "Herkes zamanla daha kolay olacağını söylüyor ama yanılıyorlar."

"Öyle. Baban öldüğünde geride kalan boşluğu hiçbir zaman dolduramazsın. O boşluk, yaşamın neşesini kaçırarak iltihaplanır."

Edwina ona merakla baktı. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz." Sözleri, sanki cevabını çoktan tahmin etmiş gibi bir ağırlık taşıyordu.

"Var, üzülererek söylüyorum," diye itiraf etti, daha fazlasını açıklamak istemiyordu.

"O kişi senin için çok şey ifade etmiş olmalı," diye nazikçe dürtükledi, sözleri sempati ile doluydu.

Miles onun sözleri karşısında sırtının sertleştiğini hissetti. "Onlar benim için çok değerliydi." Şu anda söylemek istediği tek şey buydu.

Neyse ki Edwina onun rahatsızlığını hissetmiş gibiydi ve üzerine gitmedi. Bunun yerine, "Amcam babamın vefatını unutmam gerektiğini düşünüyor, tıpkı onun kolayca yaptığı gibi." dedi.

"Herkes farklı şekilde yas tutar," diye girişimde bulundu.

"Amcamın yas tuttuğunu hiç sanmıyorum." Elini ağzına götürdü. "Bağışlayın beni. Bu-"

Miles araya girdi, "Gerçek."

Elini indirdi ve "Evet, ama böyle bir şey söylememeliydim" diye karşılık verdi.

"Korkmana gerek yok. Güveninize ihanet etmeyeceğim," diye teminat verdi Miles.

Onu.

Edwina ona minnettar bir bakış attı. "Nasıl oluyor da bu saatte uyanık Bu kadar erken bir saatte mi?" diye sordu. "Uyumayı tercih ettiğini sanıyordum."

"Hayır, Bennett öyle ima etti ama şafaktan önce uyanmaktan ve düşüncelerimle baş başa kalmaktan hoşlanıyorum" dedi.

"Nefes alabildiğimi hissettiğim tek zaman sabahları oluyor."

Miles atını su içmesi için dereye götürdü. "Yalnızlığınıza müdahale ettiğim için özür dilerim. Düşüncesizce davrandım."

Edwina'nın ifadesi yumuşadı. "Çelişkili gelebilir ama yalnız olmamak güzel." Eklemeden önce duraksadı, "Sana savaşı sorduğum için özür dilerim. Duygusuzca davrandım."

Miles hüznü. "Savaş benim hayatımdı. Ta ki öyle olmayana kadar. Şimdi elimde gösterecek hiçbir şeyi olmayan kırık dökük bir adamım." Akarsu huzurlu şırıltısını sürdürürken, sözlerinin ağırlığı sessiz havada asılı kaldı.

"Savaş kısmı dışında duygularınızı paylaşıyorum. Babam benim tüm dünyamdı. Ta ki öyle olmayana kadar," diye belirtti.

Edwina sessizleşti ve adam istemeden de olsa onu üzmüş olabileceğinden korktu. Adam endişesini dile getirmek üzereyken Edwina konuştu. "Ben gitsem iyi olacak. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, birbirimizle görülme riskini almak istemeyiz."

"Ben de benzer bir düşünceye kapıldım."

Alt dudağını ısırıdıktan sonra, "Konuşacak birinin olması güzeldi. Herkesin bana acıyarak bakmasından bıktım."

Miles kaşlarını birbirine geçirdi, gerçekten şaşkıındı. "Neden biri sana acısın ki?"

Bakışları uzaklaştı. "Nedenmiş o?" diye sordu. "Ben bir yetimim ve destek için amcama güvenmek zorundayım."

Miles'in yüzünde sempatik bir ifade belirdi. "Bunu yapmak amcanın görevi. Onun senin vasin olduğunu varsaymalıyım."

"Öyle, ama ben 'görev' olmak istemiyorum," diye karşılık verdi Edwina acı bir tonla. "Amcam bugünlerde bana zar zor tahammül ediyor gibi görünüyor."

Miles, Edwina'nın içinde bulunduğu kötü duruma karşı bir empati dalgası hissetti. "Size yardımcı olabilecek ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Edwina'nın omuzları çökmüştü, kuşkusuz yaşadığı sıkıntıların ağırlığıyla. "Mesele de bu. Senin de ne diyebileceğini bilmiyorum. Sanırım kadın olmanın getirdiği bir durum bu."

Miles onu teselli edecek, hüznünü sadece gözlerinden değil ruhunun derinliklerinden de söküp atacak mükemmel sözcüklere sahip olmayı diledi. Ancak, yardım etmek için kendini işe yaramaz hissediyordu. Kendisine bile yardım edemiyordu. Neden bir başkasına yardım edebileceğini düşünsün ki?

Edwina'nın atını almaya gidişini ve onu büyük kayanın yanına götürüşünü izledi. Hızlı bir hareketle, eyerine tırmanmak için kayayı kullandı.

Miles, "Sana yardım edebilirdim," diye belirtti.

"Olabilirdi ama ben kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim," dedi Edwina, sesinde biraz kırılganlık vardı.

Miles atına yaklaştı ve bir elini boynuna koydu. "Kuzeninin seni çok sevdiğini bilmeni isterim."

Edwina başını salladı. "Bennett'i seviyorum. Babam öldüğünden beri benim için kurtarıcı bir lütuf oldu. O ve teyzem olmasaydı bu son birkaç ayı nasıl atlatırdım bilmiyorum. Beni söze gerek duymadan anlıyor ve sarsılmaz bir destek sunuyor. Yanımda böyle bir müttefikimin olması çok güzeldi."

"Lord Winston'dan ne haber?"

"Londra'da avukat olarak çalışıyor. Kendisini ikinci bir oğuldan daha fazlası olarak kanıtlamaya kararlı," diye paylaştı Edwina. "Babamın cenazesi için eve geldi ama kısa bir süre sonra ayrıldı. Elodie ve Melody yatılı okuldan döndüklerinde onun da evde olacağına inanıyorum."

"Diğer kuzenlerinle yakın mısın?"

Edwina'nın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Öyleyim. Yazları Brockhall Malikânesi'nde geçirmeye gelirlerdi ve çok eğlenirdik. Çok değer verdiğim bir dönemdi."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyleydi," diye onayladı Edwina, gözleri güzel anıları yansıtıyordu. "Geç yatar, erken kalkar ve babamın üzüntüsüne rağmen gölette yüzmeye giderdik. Oldukça pastoralı, en azından sürdüğü sürece. Hepimiz çok hızlı büyümüş gibiydik."

"Bunun ortak bir duygu olduğuna inanıyorum."

Edwina elindeki dizginleri düzeltti, parmakları düşünceli bir şekilde kıvrımlarda gezindi. "Babamı beni Elodie ve Melody ile aynı yatılı okula göndermesi için ikna etmeye çalıştım ama o bir mürebbiyem olması konusunda kararlıydı. Sanırım beni yakınında tutmak istiyordu."

"Bunun için onu suçluyor musun?"

"Hayır, özellikle de şimdi," diye yanıtladı Edwina. "Ne kadar süreceğini bilmeden onunla bu kadar çok zaman geçirebildiğim için mutluyum."

Miles bir adım geri çekildi. "Keşke sevdiklerimizle daha fazla zaman geçirebilseydik."

Bazen çok erken alınıyorlar." "Tüm kalbimle katılıyorum."

Üzerine alışılmadık bir sakinlik çöktü ve kendini Edwina'nın varlığında oyalanırken buldu. Sanki ruhu sonunda yeniden nefes alabileceği gibi hissetti. Sinir bozucuydu ama yine de hissettiği tek şey sakinlikti. Huzur. Bir süredir hissetmediği bir duyguydu bu.

Neden böyle bir tepki verdiğinden emin olamayan Miles, "Sizi daha fazla tutmayayım ama sizinle sohbet etmek hoşuma gitti," dedi.

"Ve ben, sen," diye karşılık verdi Edwina. "Sizinle malikanede görüşürüz."

Miles ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bu kadar hızlı sürmekten kaçınmaya çalış."

"O zaman ne anlamı var?" Edwina karşılık verdi.

Kıkırdadı. "İnatçılığın aileden gelen bir özellik olduğunu görüyorum," diye şaka yaptı.

Edwina güldü, Miles'ın nefesini bir an için kesen güzel bir sestiydi bu. "Evet, Lockwood ailesi inatçılığıyla tanınır. Bu özellik nesilden nesile aktarılmıştır."

Miles boğazını temizledi ve gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. "İyi günler leydim."

Edwina atını ileri doğru itmeden önce, "İyi günler lordum," diye karşılık verdi.

Edwina'nın patikada kayboluşunu izlerken Miles onun hakkındaki ilk izleniminin yanlış olduğunu fark etmek zorunda kaldı. Doğru koşullar sağlandığında Edwina çekingen biriydi ama aynı zamanda sohbet etmesi de oldukça keyifli olabilirdi. Genellikle genç kadınlarla yapılan sohbetlerin çoğunu sıkıcı bulurdu ama Edwina farklıydı. Düşüncelerinde amaçlıydı. Bu onun çok takdir ettiği bir özellikti.

Yine de mesafesini korumaya özen gösterecekti. Edwina ile daha derin bir tanışıklığa girmeye hiç niyeti yoktu.

Chapter Four

Brockhall Malikânesi'nin önünde atını dizginleyen Edwina, zarif bir şekilde attan indi ve dizginleri bekleyen uşağa teslim etti.

Merdivenlerden ana kapıya doğru yönelmeden önce teşekkürlerini mırıldandı. Sırık gibi uşak Beyaz, kusursuz siyah saçları arkaya doğru kaymış ve güneşte parlayarak yan tarafta duruyordu.

Kapıyı açık tutarken ince bir baş hareketiyle onun varlığını onayladı. Edwina giriş holüne girdi ve White'ın soğukkanlı ifadesine düşünceli bir bakış attı. Kâhya olarak göreve başladığından beri nadiren gördüğü yüzünde bir gülümsemeye tanık olma şansının olup olmadığını merak etti.

"Keyifli bir yolculuk yaptınız mı leydim?" Beyaz sordu.

"Evet," diye cevap verdi Edwina. "Gidip üstümü değiştireyim ve kahvaltı için aşağıya geleyim."

White, "Çok iyi," derken kapıyı kapattı.

Edwina topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. Bakışları, amcasının dokunmadan bıraktığı giriş holünü taradı. Yine de babası burada olmadığı için artık çok farklı görünüyordu.

Eli soğuk demir parmaklığa değdiğinde, daha önce Lord Hilgrove'a ormanlık alanda gösterdiği savunmasızlığı düşünerek merdivenleri çıkmaya başladı. Kendisini bu kadar açığa çıkardığı için onun hakkında ne düşünmüş olabileceğini sorguladı. Yine de, güvenine ihanet etmeyeceğine dair güvence verdiğinde ona inanmıştı.

Hiç tanımadığı bir adama duyduğu güvenin derinliği onu şaşırtmıştı ama bunu inkâr edemezdi. Paylaştıkları kederde söze dökülmeyen bir bağ vardı ve bu da ona sırrını açma cesareti veriyordu - babasının vefatından beri nadiren görülen bir durumdu bu. Düşüncelerinin ve acısının gerçek boyutunu bilmek çok az kişinin umurundaydı ama Lord Hilgrove'un yanında duyulduğunu hissediyordu.

Edwina yatak odasına varana kadar koridorda ilerledi ve kapıyı açtı. İçeride gümüş saçlı hizmetçisi köşedeki makyaj masasını düzenlemekle meşguldü.

Bir zamanlar annesine de aynı sıfatla hizmet etmiş olan Martha, Edwina'yı sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu.

Edwina kapıyı arkasından kapatırken, "Her şey yolunda gitti," diye cevap verdi. Martha, "Beklediğimden çok daha erken dönmüşsün," dedi.

Edwina, ormanlık alanda her zamanki kadar uzun süre kalmamasının nedeninin Lord Hilgrove olduğunu itiraf etmeye cesaret edemedi. "Kahvaltıya geç kalmak istemedim," diye teklif etti. En azından bu kadar doğrudu.

Martha merakla ona baktı. "Ne zamandan beri kahvaltıya zamanında gelmeyi önemsiyorsun?"

Edwina, "Bizimle birlikte yaşayan bir misafirimiz olduğu için," diye açıkladı. "Amcama beni azarlaması için herhangi bir sebep vermek istemiyorum."

Martha, "Amcan seninle ilgileniyor," demeye çalıştı.

Edwina inanamayarak ofladı. "Eskiden öyleydi," diye cevap verdi. "Ama babamın unvanını devraldığından beri en ufak bir ihlalde beni azarlıyor."

Martha gardıroba doğru yürürken, "Belki de senin ne yaptığınla çok fazla ilgileniyordur," diye cevap verdi. "Binicilik alışkanlıklarını değiştirelim mi?"

"Sanırım bu en iyisi olur."

Martha gardıroptan siyah muslin bir elbise çıkardı. "Lord Hilgrove hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hiç yok," diye atıldı. "Bir tane bile mi?"

Edwina başını salladı. "Lord Hilgrove'u hiç düşünmüyorum," diye cevap verdi. "O *Bennett*'in misafiri, benim değil ve görünüşü benim için önemli değil, özellikle de onunla gereğinden fazla zaman geçirmeyi planlamadığım için."

Martha konuyu daha da derinleştirmek ister gibiydi ama neyse ki bu kadarla yetinmeyi tercih etti. "Kahvaltıya zamanında yetişmek istiyorsan acele etmeliyiz," diye önerdi.

Edwina'nın Lord Hilgrove hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. Yeterince iyi bir adamdı ama hepsi bu kadardı. İki hafta içinde o kendi yoluna, Edwina da kendi yoluna gidecekti. O sadece evlerinde bir misafirdi ve Edwina'nın nezaketi sadece Bennett'in iyiliği içindi. Başka bir şey için değil.

Edwina giyindikten sonra yatak odasından çıktı ve aceleyle yemek odasına doğru ilerledi. Odaya adımını attığında Bennett ve Lord Hilgrove'un uzun dikdörtgen masada oturduklarını gördü. İçeri girdiğinde ikisi de ayağa kalktı ve Edwina onlara el salladı.

"Günaydın kuzen," diye selamladı Bennett. "Bugün kahvaltı için oldukça dakiksin." Sözlerinde biraz şakacılık vardı.

Bir uşak onun için bir sandalye çekerken, Edwina oturdu. "Misafirimiz olduğu için zamanında gelmeyi uygun buldum."

Bennett koltuğunda kıpırdanarak Lord Hilgrove'a doğru döndü. "Edwina'nın sabahları ormanlık alanda yaptığı gezintiler nedeniyle kahvaltıya geç kalma gibi bir eğilimi var. Her zaman zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Lord Hilgrove bakışlarını Edwina'nın üzerinde sabitleyerek sordu.

Bir uşak önüne bir tabak yemek koyarken Edwina hafifçe eğildi. "Bennett abartmaya meyillidir."

"Öyle," diye onayladı Lord Hilgrove.

Bennett sırttı. "Ama bu durumda abartmıyorum," dedi biraz da eğlenerek. "Ormanın derinliklerinde Edwina'nın kaçmayı çok sevdiği bir dere var. Büyük bir kayanın üzerine oturur ve saatlerce kendi düşüncelerine dalar."

"Belki de Leydi Edwina sizi görmezden gelmeye çalışıyor ama siz bunu anlayacak kadar zeki değilsiniz?" Lord Hilgrove önerdi.

Edwina sırttı, eli içgüdüsel olarak ağzını kapattı. Bennett kıkırdadı. "Benimle arkadaşlık etmekten kim zevk almaz ki?"

Lord Hilgrove kaşlarını kaldırarak, "Pek çok insan," diye cevap verdi. "Eminim Eton'daki öğretmenimiz Bay Maddocks da aynı fikirde olacaktır."

Bennett, "Çünkü şaka kaldıramıyor," diye kendini savundu. "Ya da kirpiyi içine koymanızla bir ilgisi vardı."

Müdür size Bay Maddock'un saldırıya uğradığını söylediğinde yatağa girip güldünüz," diye karşılık verdi Lord Hilgrove kuru bir sesle.

Bennett sadece omuz silkti, gözlerinde hala bir muziplik parıltısı vardı. "Kesinlikle, şaka kaldıramazdı."

Lord Hilgrove gökyüzüne baktı. "Arkadaşım bir aptal."

"Benimle ilişki kurmayı seçiyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor?" Bennett şaka yaptı. "Ayrıca, Edwina benim arkadaşlığımı seviyor, değil mi?"

Edwina elini kucığına indirdi. "Evet." Tereddütle "Bazen" diye eklemeyen önce sesinde alaycı bir ton vardı.

Bennett başını sallayarak incinmiş gibi yaptı. "Bana ihanet ettin kuzen."

Lord Hilgrove başıyla onu onayladı. "Aferin leydim," diye övdü. "Bennett'i bir ya da iki basamak aşağı indirmeyi başardınız."

Edwina, Lord Hilgrove'a gülümseme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, çayından ağırbaşlı bir yudum alarak eğlencesini maskeleydi. Çatalına uzandı ve kahvaltısını yemeye başladı.

"Bayan Bawden bugün çimlerde oynayacağımız pall-mall oyunu için bize katılacak mı?" Bennett sordu.

"Evet, bu sabah erken saatlerde haber aldım," diye cevap vermeden önce lokmasını yuttu.

"Harika," dedi Bennett coşkuyla. "Bayan Bawden'la daha önce de oynamıştım ve pall-mall konusunda tamamen beceriksiz değil."

Lord Hilgrove, "Bunu sizden duymak büyük bir iltifat," diye espri yaptı.

Bennett başıyla onayladı. "Ne yazık ki grubun en kötü oyuncusu sensin ve bayanların önünde kendini utandıracağından hiç şüphem yok."

Lord Hilgrove'un kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Bundan şüpheliyim."

"Hayır, bu doğru," diye ısrar etti Bennett. "İlgi alanlarınız başka yerlerde olduğundan beri elinize çekiç almadığınızdan şüpheleniyorum."

"Savaşı mı kastediyorsunuz?" Lord Hilgrove kuşkuyla sordu.

Bennett elini önünde salladı. "Gerçek bir centilmen, koşullar ne olursa olsun çok sevdiği pall-mall oyununu asla terk etmez," diye dramatik bir tavırla şaka yaptı. "Tüfeklerle savaşmak yerine yanınızda tokmaklar ve toplar getirip savaş alanında oynayabilirdiniz."

Lord Hilgrove sandalyesinde arkasına yaslandı, arkadaşının maskaralıklarından etkilenmemiş görünüyordu. "Savaşın nasıl işlediğini biliyor musun ki?"

Bennett alaycı bir gülümsemeye, "Sen de katıldığına göre fazla karmaşık olamaz," dedi.

Lord Hilgrove öfkeli bir iç çekti. "Neden yine seninle arkadaş oldum ki?" diye homurdandı.

Bennett, "Çünkü şüphesiz tanıdığınız en eğlenceli insan benim," diye yanıt verdi.

Lord Hilgrove, "Hayır, kesinlikle öyle değil," dedi.

Edwina kuzeni ve Lord Hilgrove arasındaki şakalaşmayı izlerken gülümsemekten kendini alamadı. Onların şakacı şakalaşmaları, babasının ölümünden beri etrafını saran gergin atmosferden hoş bir şekilde uzaklaşmasını sağlamıştı.

Bennett ona doğru dönerek, "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak ne hakkında?" diye sormadan önce peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi.

"Miles'in neden benimle arkadaş olduğunu biliyor musun?" Bennett sorguladı.

Lord Hilgrove'a hızlı bir bakış atarak dikkatle cevap verdi: "Onun gerekçelerini bildiğimi sanmıyorum."

"Hiçbir işe yaramıyorsun kuzen," diye şaka yaptı Bennett, sözleri bir gülümsemeyle yumuşamıştı. "Benim tarafımda olmalısın, Lord Hilgrove'un değil."

Edwina, "Ben kimsenin tarafında değilim," dedi.

Tam o sırada teyzesi odaya girdi ve adamlar ayağa kalktı. "İyi dedin Edwina," diye övdü. "Bennett'in arkadaşlarıyla olan tartışmalarından uzak durmayı öğrendim."

"Bu bir tartışma değil anne," diye açıkladı Bennett. "Lord Hilgrove'un neden benimle arkadaş olduğu hakkında ciddi bir konuşma yapıyoruz."

Teyzesi yerine oturduktan sonra erkekler yerlerine geçtiler. "İkinizin nasıl arkadaş olduğunu hep merak etmişimdir," diye düşündü teyzesi, gözleri Lord Hilgrove ile Bennett arasında gidip gelirken. "Lord Hilgrove'un her zaman bir ciddiyeti olmuştur, Bennett ise Bennett'tir. O birden fazla yönden özel biri."

Lord Hilgrove gülümsedi. "Size daha fazla katılamazdım leydim."

Teyzesinin dikkati Edwina'ya kaydı. "Anladığım kadarıyla Bayan Bawden bugün pall-mall oyununuz için size katılacak," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Edwina.

Teyzesi tekrar Bennett'e döndü ve ona sert bir bakış attı. "Bayan Bawden bir kontun torunu olduğunu düşünürsek gelin olarak iyi bir seçim olur," dedi.

Bennett'in yüz ifadesi annesinin sözleri karşısında gerildi. "Anne..." Bennett başladı.

Leydi Dallington elini kaldırarak onun yerine konuştu. "Neredeyse otuz yaşındasınız. Artık bir eş almanın zamanı geldi."

Bennett, "Zamanı gelince," diye karşılık verdi.

Leydi Dallington içkisinden bir yudum aldı. "Böyle söylüyorsunuz ama bir tane bulmak için hiç çaba göstermediniz. Sizin yaşınızdayken benim dört çocuğum vardı."

"Durumlarımız çok farklı," diye karşı çıktı Bennett, sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu. Ne demek istediğini anlatmaya çalışırken alnındaki çizgiler derinleşti.

Teyzesi çatalına uzandı, gözlerinde bir muziplik parıltısı dans ediyordu. "Ve işte canlarım, Bennett'i sessizliğe itmeyi bu şekilde başarabilirsiniz," diye alay etti.

Edwina teyzesinin şakacı maskaralıkları karşısında kahkahalarını tutamadı.

Teyzesi sıcak bir gülümsemeyle, "Şimdi, hepiniz heyecan verici pall-mall oyununuzu oynamak için koşturmadan önce yemeğimizin tadını çıkaralım," diye teşvik etti.

Kahvaltıdan sonra Miles malikânenin merdivenlerinden indi ve geniş çimenlik alana doğru ilerledi. Güneş çoktan gökyüzüne yükselmiş, sıcak ışınlarını üzerine saçarak onu son derece rahatsız ediyordu. Bir pall-mall oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu ama Edwina'yı hayal kırıklığına uğratmaya da cesaret edemiyordu.

Bu sabah ormanlık alanda onunla konuşmaktan, olması gerekenden çok daha fazla keyif almıştı. Daha açık ve konuşkan görünüyordu ama yine de bir parçasını ondan sakladığını hissedebiliyordu. Bu duyguyu çok iyi anlıyordu.

Miles bir tokmağa uzanırken eldivenli bir el içeri daldı ve istediği tokmağı aldı. Arkasını döndüğünde uzun boylu, kızıl saçlı, yüzünde muzip bir gülümseme olan genç bir kadın gördü.

"Ben her zaman üzerinde mavi şerit olan tokmağı alırım," dedi genç kadın, sesinde şakacı bir rekabet vardı. "Son zamanlarda mavi benim uğurlu rengim oldu."

"Herhangi bir renk gerçekten şanslı mıdır?" Miles sorguladı.

Güldü. "Benim için öyle," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Bu tokmakla oynadığım son birkaç maçın hepsini kazandım ve bugün de serimi bozmaya niyetim yok."

Bennett onlara yaklaşıırken, "Sanırım tanıştırmamız gerekiyor. Lord Hilgrove, sizi tanıştırma ayrıcalığını

"Sizi saygıdeğer papazımızın en büyük kızı Bayan Bawden ile tanıştırayım."

Miles eğildi. "O zevk bana ait."

Bayan Bawden reverans yaparak yere kapandı, elindeki çekici sıkı sıkı tutuyordu. "Lordum," diye mırıldandı.

Bennett yanlarında durdu ve "Bilin diye söylüyorum, Winston Bayan Bawden'in baş düşmanıdır," diye uyardı.

Winston'ın adı geçince Bayan Bawden inledi. "Kardeşin tek kelimeyle korkunç, kesinlikle korkunç," dedi.

Bennett kıkırdadı ve ona dönerek, "Winston ve Bayan Bawden'in arası uzun yıllardır sürekli bozuk," dedi.

"Lord Winston ne zaman Brockhall Malikânesi'ni ziyarete gelse korkardım. Ziyaretleri sırasında burada bulunduğu kısa süre boyunca hayatımı tamamen çekilmez hale getirirdi," diye belirtti Bayan Bawden.

Miles bunun nedenini sormak için ağzını açtı ama önce Bennett konuştu. "Sakin soru sorma," diye ısrar etti, sesinde alaycı bir tını vardı. "Güven bana, uzun süredir devam eden kan davalarının karmaşık ağına yakalanmak istemezsin."

Arkalarından Edwina'nın yumuşak sesi duyuldu. "Bennett haklı. Aralarındaki şikâyetlerin listesi uzun ve hantal."

"Bunun tek nedeni Lord Winston'ın yanlışlığının kanıtlanmasını kaldıramaması," diye mırıldandı Bayan Bawden nefesinin altında.

"Sen de yapamazsın," diye alay etti Edwina.

Bayan Bawden isteksizce, "Haklısınız," diye itiraf etti. "Ama bunun tek nedeni benim çok nadiren hatalı olmam."

Edwina gülümsedi. Bayan Bawden'in elindeki tokmağı göstererek, "Görüyorum ki şanslı mavi tokmağınızı almışsınız," dedi.

Miles, "Tokmakların kendisi şanslı olamaz," diye araya girdi.

Bayan Bawden eğlenmiş görünüyordu. "Görüyorum ki inançlı değilsin ama olacaksın. Seni sağlam bir şekilde dövdüğümde, mavi tokmağın büyüüne inanacaksın."

Miles, "Sihir diye bir şey yoktur,"

diye karşı çıktı. "Siz de öyle

diyorsunuz," diye karşılık verdi

Bayan Bawden.

Miles bu konuşmayı son derece saçma bularak başını salladı. "Herkes öyle diyor."

Bennett'in kahkahası çınladı. "Bu tartışmayı kazanamayacaksın Miles," dedi. "Bayan Bawden kendi kılıcının üzerine düşmeyi

yenilgiyi kabul et."

Bayan Bawden, "Bunun tek nedeni benim tarafımda haklı olmam," dedi. "Ama bu kadar konuşma yeter, şimdi pall-mall oynama zamanı."

Bir tokmağa uzanan Bennett, "Çiftler halinde oynayalım mı?" diye sordu.

Bayan Bawden tokmağını havaya kaldırdı. "Lord Dunsby ile ortak olacağım," diye duyurdu. "Birlikte durdurulamaz bir takım olacağız."

Bennett başını Bayan Bawden'a doğru eğerek, "Bu Miles'in Edwina ile ortak olacağı anlamına geliyor," dedi.

Miles Edwina'nın yüzüne döndü. "Umarım benimle ortak olmak konusunda bir itirazınız yoktur."

"Hiç yok," diye cevap verdi.

Miles tokmağa uzandığında eli birden durdu ve merakla sordu: "Sizin de uğurlu bir tokmanız var mı acaba?"

Edwina'nın gözleri eğlenceyle parladı. "Bilmiyorum."

Cılalı bir tokmak aldı ve ona doğru uzattı. "Umarım bu yeterli olur."

Edwina nezaketle, "Oldukça iyi olacak," dedi. "Bayan Bawden kadar rekabetçi olmadığım konusunda sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum."

Miles bakışlarını Bayan Bawden'a doğru kaydırды ve onun elindeki tokmakla zarifçe gerindiğini fark etti. "Ne yapıyor bu?" diye sordu.

Edwina onun bakışlarını takip etti. "Bayan Bawden pall-mall'u çok ciddiye alıyor.

Maçtan önce her zaman esneme hareketleri yapar."

Miles, "Bu oldukça alışılmadık bir durum," diye yorum yaptı.

"Korkarım henüz hiçbir şey görmediniz," dedi Edwina. "Hatta bazen Bayan Bawden çömelip topuyla konuşuyor."

"Ne diyor?"

Edwina omuz silkti. "Çoğunlukla kemerin içinden geçmesi için teşvik ediyor."

Miles kendisi için bir tokmak seçti ve "Bu görülmeye değer bir manzara olurdu" dedi.

"Bayan Bawden ve Winston'ın oynadığı bir oyuna hiç tanık olmadığınız için kendinizi şanslı saymalısınız," dedi Edwina. "Tam bir kargaşa."

Miles, "Herhalde o kadar da kötü olamaz," dedi.

Konuşmayı sessizce izleyen Bennett onlara yaklaştı ve sesini alçalttı. "Edwina haklı. İkisi de kendi iyilikleri için fazla rekabetçi."

"Madem bu kadar rekabetçi neden Bayan Bawden'la ortak oluyorsunuz?" Miles sordu.

Bennett'in gözlerinde kararlı bir parıltı belirdi. "Elbette kazanmak için," diye karşılık verdi.

Bennett uzaklaşırken Edwina, "Planımız nedir?" diye sordu.

"Plan mı?" Miles sorguladı. "Gerçekten bir plana ihtiyacımız var mı?"

Edwina başını salladı. "Etkili bir stratejimiz olmazsa kesinlikle kaybederiz," diye ciddi bir tonda ısrar etti. "Atışlarımızı önceden planlamak mı yoksa rakibimizi engellemeye çalışmak mı istiyoruz?"

Miles onun ısrarı karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı. "Pall-mall ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?"

"Pall-mall'u kazananın övünme hakkı vardır ve ailem bunu çok ciddiye alır," diye açıkladı. "Eğer Bennett kazanırsa, o zaman..."

Miles, "Şu anda olduğundan daha çekilmez olacak," diyerek onun düşüncesini tamamladı.

Edwina, "Kesinlikle," diye karşılık verdi.

Miles bakışlarını içecek masasının yanında sessiz bir sohbeta dalmış olan Bennett ve Bayan Bawden'a doğru kaydırды. Şüphesiz kendi stratejilerini planlıyorlardı.

Arabella ile en son ne zaman pall-mall oynadığını hatırlayınca bir an nostalji yaşadı. Koşullar çok farklı olsa da, buna çok benzeyen güneşli bir gündü. Arabella pall-mall'da berbattı - gördüğü en kötü şeydi. Ama bunun onu sınırsız bir hevesle oynamaktan alıkoymasına izin vermemişti. Hiçbir şey onun moralini bozamazdı.

Bunu yapamazdı. Açıkçası, Arabella'nın anıları zihninde hâlâ bu kadar canlıyken bu pall-mall oyununa katılmaya hiç niyeti yoktu.

Miles tokmağı tutucusuna geri koydu ve derin bir nefes aldı. "Üzgünüm Leydi Edwina. Bunu yapamam."

Ona bakarken yüz hatlarında endişe belirdi. "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlattı. "Bu sadece bir oyun. Kimin kazandığı ya da kaybettiği kimsenin umurunda değil."

Ona bir açıklama borçlu olduğunu bilen Miles, "En son rahmetli karımla pall-mall oynamıştım," diye cevap verdi.

Gözleri şefkatle doldu. "Babamın pall-mall'u sevdiğini düşünürsek, seni sandığından çok daha iyi anlıyorum. Bana nasıl yapılacağını öğreten oydu.

oynamak için."

"O zaman nasıl oluyor da babanın hatırası peşini bırakmadan pall-mall oynayabiliyorsun?" Miles sordu.

Edwina cevap vermeden önce bir an için düşünceli görünüyordu, "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Benim için sadece ikimizin de sevdiği bir şeyi yapıyorum ve bu hoş anıları geri getiriyor."

"Arabella pall-mall'da berbattı. Topa hiçbir zaman doğru miktarda güçle vuramazdı," diye itiraf etti Miles. "Ama kazanmak onun için önemli değildi. O sadece oyun oynamaktan keyif alırdı." Durakladı. "Eskiden sadece yemek için geldiğini söylerdi."

Edwina içecek masasına bir bakış atarak, "Ben de yemeklerden hoşlanıyorum," dedi.

"Neden oynayamadığımı anlıyor musun?" Miles sordu.

Edwina bakışlarını tekrar Edwina'ya çevirerek, "Aslında bilmiyorum," diye cevap verdi. Edwina'nın cevabı karşısında şaşırان adam, "Anlayamadım?" diye sordu.

"Karınız vefat etti diye yaşamayı ve küçük anların tadını çıkarmayı bırakmamanız gerektiğini düşünüyorum," diye açıkladı Edwina, sesi nazikti. "Eskiden zevk aldığınız şeyleri yapmaktan kaçınmanızı istemezdi."

Miles'ın kaşları havaya kalktı. "Ciddi olamazsınız herhalde?" diye sordu. "Karımın ne isteyeceğini bildiğinizi mi sanıyorsunuz?" Sözleri niyet ettiğinden çok daha sert çıkmıştı.

Edwina yüzünü buruşturdu. "Bunun bana düşmediğini biliyorum-"

Onun yerine konuştu. "Hayır, değil," dedi. "Sadece babasını kaybetmiş biri olarak senden tavsiye mi almam gerekiyor? Ben karımı ve kardeşimi kaybettim! Aynı şey değil ve öyleymiş gibi davranmaya çalışma."

Miles onun yüz hatlarında bir duygu titreşiminin geçtiğini görebiliyordu ama bunun ne olduğunu tam olarak çözemiyordu. Kızgınlık mıydı? Kızgınlık mı? Yoksa tamamen farklı bir şey mi? Ama Miles'ın onu sinirlendirdiği çok açıktı.

"Beni affet," diye mırıldandı tokmağı tutucusuna geri koyarken. "Artık canım pek oyun oynamak istemiyor." Topuklarının üzerinde dönerken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Malikâneye giden patikayı hızla geçerek duvarların içinde kayboldu.

Miles içini bir suçluluk dalgasının kapladığını hissetti. Çok duyarsız davranmış, sözlerinin onu nasıl etkileyeceğini düşünmemişti.

Bennett'in sorgulayıcı sesi arkasından geldi. "Edwina nereye gitti?" diye sordu.

Miles duruşunda rahatsız edici bir şekilde kayarak, "Korkarım onu üzdüm," diye itiraf etti.

"Ne yaptın sen?" Bennett suçlayıcı bir ifadeyle sordu.

Arkadaşıyla yüzleşen Miles utanmaktan kendini alamadı. "Edwina'nın kederinin benimkinden daha az olduğunu ima etmiş olabilirim."

Bennett kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Bunu söylemeniz hiç adil değil."

"Biliyorum," diye cevap verdi Miles, söyleyebileceği tek şeyin bu olduğunu bilerek. Hatalıydı ve bunu kendine itiraf etmek ona acı veriyordu.

Bayan Bawden tokmağı yere bıraktı. "Belki de gidip Edwina'nın iyi olup olmadığına bakmalıyım. Lütfen beni mazur görün," dedi malikâneye doğru yönelmeden önce.

Bennett'in kolları göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuştu, gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle parlıyordu. "Kendini açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Yine de deneyin," dedi Bennett.

Miles arkadaşına gerçeği söylemenin en iyisi olacağına karar verdi ve onun anlayacağını umdu. "En son Arabella ile pall-mall oynamıştım," diye paylaştı. "Leydi Edwina'yı bu konuda bilgilendirdim ve o da beni hâlâ oynamam için cesaretlendirdi."

"Ve?" Bennett dürttü.

"Hepsi bu kadar."

"Yani ona hakaret ederek mi karşılık verdin?"

Miles, "En iyi anım değildi," diye itiraf etti.

Bennett kollarını kavuşturdu, ifadesi hafifçe yumuşadı. "Hayır, değildi," diye kabul etti. "Kimse bir başkasının acısının ağırlığını ölçemez ya da karşılaştıramaz."

Miles arkadaşının haklı olduğunu biliyordu ama Bennett anlamıyordu. Hiç kimse onu her gün tüketen muazzam acı derinliklerini kavrayamazdı. Kırılmıştı, bir zamanlar olduğu adamın sadece bir kabuğuydu.

Dikkatini malikâneye yönelten Bennett sözlerine şöyle devam etti: "Anlayış gösteren bir kişi olabilir ama o sadece destek vermek isterken siz onu uzaklaştırdınız."

Miles sert bir sesle, "Leydi Edwina'nın yardımına ihtiyacım yok ya da bunu istemiyorum," dedi.

Bennett başını sallayarak, "Ne olursa olsun, bir daha kuzenime zarar verirsen, seni düelloya davet etmekten başka çarem kalmaz," diye karşılık verdi.

Miles gülme isteğine direndi. "Kaybedersin. Ben eğitimli bir asker ve keskin nişancıyım."

"Büyük olasılıkla, ama ben kuzenimi seviyorum ve onun kendi evinde onurunun kırılmasına izin vermeyeceğim," dedi Bennett boyun eğmeyen ve kararlı bir ses tonuyla.

Miles pişmanlık duyarak, "Ne olursa olsun, özür dilerim," dedi. "Leydi Edwina'nın onurunu zedelemek gibi bir niyetim yoktu."

Bennett ona hem anlayış hem de hayal kırıklığı ifade eden bilmiş bir bakış attı. "Özür borçlu olduğun kişi ben değilim," dedi malikâneye doğru ilerlemeden önce.

Miles başını eğmeden önce arkadaşının malikânede gözden kaybolmasını bekledi. Leydi Edwina'ya söylediği şey büyük bir haksızlıktı. Şimdi kendini ondan özür dilemek ve düşüncesizce sarf ettiği sözleri telafi etmek gibi rahatsız edici bir durumda bulmuştu.

Chapter Five

Edwina, küstah Lord Hilgrove'la yaptığı konuşmaya öfkelenirken merdivenleri aceleyle çıktı. Adam gerçekten çekilmez biriydi ve kendi kederinin bir şekilde onunkinden daha derin olduğunu iddia etme cüreti onu daha da çileden çıkarıyordu.

O kimdi ki ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylüyordu?

Edwina kütüphaneye girdiğinde, geniş araziye bakan yüksek pencerelere yaklaştı. Lord Hilgrove hâlâ çimenlerin üzerinde duruyor, Bennett'le konuşurken elinde bir tokmak tutuyordu. Kaşlarının arasında derin bir çatık vardı ve bu ona tam bir sefalet havası veriyordu.

Lord Hilgrove'un bakışları pencereye doğru kaydı ve Edwina hızla çömelerek gözden kayboldu. Lord Hilgrove'un onu gözetlediğini düşünmesini istemiyordu - ki kesinlikle gözetlemiyordu.

Arkadaşının eğlenen sesi kapı aralığından geldi. "Ne yapıyorsun orada, söylesene?"

Edwina alçak pozisyonunu koruyarak, "Lord Hilgrove'un beni çimenlikten görmesini istemedim," diye cevap verdi.

"Ama en başta neden onu izliyordunuz?" Bayan Bawden sordu.

"Değildim," diye ısrar etti Edwina.

Bayan Bawden'in gülümsemesi daha da genişledi. "Ama siz pencereden ona bakıyordunuz."

Edwina, "Hayır, kütüphaneye geldim ve onu orada tesadüfen gördüm," diye açıkladı. "Her şey çok masumcaydı, sizi temin ederim."

Pencereye yaklaşan Bayan Bawden, "Artık ayağa kalkabilirsiniz. Lord Hilgrove artık çimenlikte değil."

Edwina ayağa kalkıp elbisesini düzeltirken, "Güzel," diye cevap verdi. "Şansımız yaver giderse, yolculuğunu kısaltıp eve dönmeye karar verdi."

Bayan Bawden Edwina'nın yüz ifadesini inceledi. "Kızgınsınız."

"Öyleyim," diye onayladı, çenesi kararlı bir çizgiye oturmuştu. "Lord Hilgrove çok çıldırtıcı bir şey söyledi. Babamın kaybının, kardeşinin ve karısının kaybı kadar korkunç olmadığını söyledi."

Bayan Bawden bir kaşını kaldırdı. "Onun görüşü sizi neden ilgilendirsin ki?"

"Öyle değil."

Bayan Bawden, "Öyle görünüyor," diye belirtti. "Belli ki bu konuda üzgünsünüz."

Edwina omuz silkti. "Nasıl olmayabilirim ki? Babam öldü ve duygularımı en aza indirmeye çalıştı."

Bayan Bawden kollarını göğsünde kavuşturarak nazik ama kararlı bir şekilde konuştu. "Lord Hilgrove'un size nasıl hissedeceğinizi söyleme yetkisi yok; bunu sadece siz yapabilirsiniz."

Edwina, "Bu konuda pratik bir yaklaşım sergileyeceğinizi bilmeliydim," diye mırıldandı.

Bayan Bawden güldü. "Lord Hilgrove'dan nefret etmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Sadece söyleyin ve ben de yapayım."

"Hayır, Lord Hilgrove'dan nefret etmeni istemiyorum. Ondan nefret bile etmiyorum," diye gönülsüzce itiraf etti.

Bayan Bawden, "O böyle saçma sapan bir Çey söylemeden önce gayet iyi geçiniyor gibiydiniz," dedi.

"Yaptık," dedi Edwina. "Korkunç biri değil."

Bayan Bawden, "Eğer bu doğruysa, o zaman belki de yanlış söylemiştir," diye önerdi. "Hayır, yeterince açık konuştu."

Bayan Bawden kollarını kavuşturarak, "Yani onu sevmemeye geri mi döndük?" diye sordu. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Hayır, ben de ondan hoşlanmıyorum. Sadece ona kızgıyım," diye itiraf etti Edwina. "Kim kendi kederini bir başkasıyla karşılaştırmaya çalışır ki?"

Bayan Bawden ona bilmiş bir bakış attı. "Acı çeken biri." "Benim de canım yanıyor."

"Bu bir yarışma değil," dedi Bayan Bawden. "Keder tek başına yalnız bir yürüyüştür. İnsanlar yardım etmek için yanınızda olacaktır, ancak bu tek başınıza yapmanız gereken bir şeydir."

kendinizinkini. Zamanla, umarım, kendi huzuruna kavuşacaksın." "Bu onun davranışını mazur gösterir mi?"

Bayan Bawden başını salladı. "Hayır, ama bu size biraz bakış açısı kazandırır," diye cevap verdi. "Onun durumuna karşı biraz merhametli olmaya çalışın."

Edwina sinirli bir şekilde iç çekti. "Kimin tarafındasın sen?"

"Seninim ve her zaman da öyle olacağım," diye yanıtladı Bayan Bawden. "İşte bu yüzden size tüm bu çok akıllıca şeyleri anlatıyorum, eğer kendim söylersem."

Arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Tavsiyen hiç de kötü değil."

Bayan Bawden gülümsedi. "Babamı çok fazla dinlediğimi söyleyebilirim. Bir papazın kızı olmanın bazı faydaları var."

"Baban iyi bir adam."

"Öyle ama benimle ne yapacağını bilmiyor," diye paylaştı Bayan Bawden. "Benim çok açık sözlü olduğumu düşünüyor."

"Ki öylesin."

Bayan Bawden ona masum bir bakış attı. "Köydeki diğer genç kadınlardan daha fazla değil."

Edwina güldü. "Bu tamamen doğru değil."

"Şimdi kimin *tarafındasın*?" Bayan Bawden, Edwina'nın sözlerini ona karşı kullanarak sordu.

Kapı çalındı ve konuşmaları bölündü.

Edwina başını çevirdiğinde Lord Hilgrove'un kapıda durduğunu ve delici bakışlarını ona diktiğini gördü. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu, bariton sesinde bir parça kırılganlık vardı.

Edwina onu göndermek istiyordu ama bir şey onu engelliyordu. Ve bu şey onun ne söyleyeceğini bilmek istiyordu. "Söyleyebilirsin," diye cevap verdi.

Lord Hilgrove odaya adım attı. Uzun boyu ve keskin yüz hatları pencerelerden süzülen güneş ışığıyla yumuşamıştı. "Sakıncası yoksa sizinle özel olarak konuşmayı umuyordum," dedi.

Edwina, "Korkarım bu imkânsız, lordum-" diye söze başladı.

Bayan Bawden onun yerine hızlı ve kendinden emin bir şekilde konuştu. "Eğer nezaket gereği kütüphanede kalırsam, bu tamamen mümkün." Uzak köşedeki sandalyeye doğru yürüdü ve zarif bir şekilde yerleşti. "Tam burada oturacağım ama kulak misafiri olmayacağıma söz veremem. Bir gün üstesinden gelmeyi umduğum korkunç bir alışkanlık bu."

Lord Hilgrove Edwina'ya bir adım daha yaklaştığında, kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordu. Sesini alçalttı ve Edwina'nın onu daha iyi duyabilmek için hafifçe eğilmesine neden oldu. "Daha önce söylediklerim için senden özür dilemek istiyorum. Benim hatamdı."

Edwina'nın Lord Hilgrove'un işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu. Lord Hilgrove sözleriyle onu derinden yaralamıştı ve bu sözlerin ardındaki gerekçeleri öğrenmeye ihtiyacı vardı. "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü düşüncesiz davranıyordum," diye itiraf etti Lord Hilgrove.

Edwina kararlı bir ifadeyle, "Öyleydin ama bunda ciddiydın," dedi. "Öyle değil miydi?"

Lord Hilgrove tekrar konuşmadan önce aralarında ağır bir sessizlik vardı. "Yapmış olmamın bir önemi var mı?" diye sordu.

"Bana öyle geliyor," diye yanıtladı Edwina.

"Öyle sandım ama yanılmışım," diye itiraf etti Lord Hilgrove. "Ben senin acını ölçemem, tıpkı senin benimkini ölçemediğin gibi."

Edwina onun sesindeki samimiyeti duyabiliyordu ve ona karşı empati hissetmekten kendini alamadı. "Karıınız ve kardeşiniz için çok üzgünüm," dedi usulca. "Birbirine bu kadar yakın iki insanı kaybetmek çok zor olmalı."

"Öyleydi," diye yanıtladı Lord Hilgrove, sesi duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Ve teşekkür ederim."

"Ne için?"

Lord Hilgrove'un dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Bana kırılmışım gibi bakma."

"Kim senin bozuk olduğunu düşünüyor?" Edwina sordu.

Omuzları hafifçe çöktü. "Herkes," dedi kederli bir şekilde, mücadelesinin ağırlığı ses tonunda belirgindi.

Edwina başını eğerek onu dikkatle inceledi. "Ama sen kırık değilsin," diye onu rahatlattı. "Bunu biliyorsun."

Lord Hilgrove'un yüz hatlarında bir inançsızlık titreşimi belirdi ve ardından hafifçe homurdandı. "Yanılıyorsunuz. Son derece kırıldım," diye itiraf etti sonunda, sesi hafifçe gerilmişti.

"Neden?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Pardon?"

"Neden kırıldığını düşünüyorsun?" Edwina bastırdı.

Lord Hilgrove'un gözleri temkinli bakmaya başladı ve kadın onu çok zorladığını anladı. "Özrümü kabul ediyor musunuz leydim?" diye sordu, sesi resmi bir tona bürünmüştü.

Edwina tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

"O halde bu konuşma bitmiştir," dedi Lord Hilgrove ve gitmek üzere döndü.

Edwina uzandı ve koluna dokunarak onu sakinleştirdi. "Kırıldığınızı hiç düşünmedim lordum," dedi. Onun bunu bilmesini istiyordu. Açıkçası, bunu bilmesine *ihtiyacı vardı*.

Lord Hilgrove kızın kolundaki eline baktı ve kız küstahça hareketinden utanarak elini çabucak geri çekti. Ama onun incindiği düşüncesine de katlanamıyordu. Ona, kendisine inanan biri olduğunu göstermek istiyordu.

Başını onaylarcasına eğdi ama bu, yükünün hâlâ onun üzerinde ağırlaştığını görmeden önce değildi. Çektiği acı yüzünün her çizgisinde ve gözlerindeki her duygu kıvılcımında belirgindi.

Lord Hilgrove kütüphaneden uzaklaşırken Edwina'nın içine derin bir hüznün çöktü. Onu, kendisinin kırıldığına inanan bir adam olarak görüyordu; bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Bayan Bawden onun yanına geldi, sesi şakacı bir tını taşıyordu. "Lord Hilgrove'u hâlâ seviyor muyuz?" diye sordu.

Edwina arkadaşının yüzüne dönerek, "Biliyoruz," dedi. "Acı çekiyor, hem de derinden."

"Siz de öylesiniz," dedi Bayan Bawden. "Evet, ama ona yardım etmek istiyorum."

Bayan Bawden ona meraklı bir bakış attı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu. "Ne de olsa bana herhangi bir yardımı hoş karşılayacak bir tip gibi gelmiyor."

Edwina, "Hayır, istemiyor," diye kabul etti. "Bu da demek oluyor ki bu işi sinsice halletmem gerekecek."

Bayan Bawden'in dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı doğru seğirdi. "Sen, sinsi mi? Bu kelimelerin seni tanımlamak için kullanıldığını duyacağımı hiç düşünmemiştim," diye alay etti.

Edwina sırtını dikleştirdi ve kararlı bir ifade takındı. "Sinsi olabilirim."

Bayan Bawden bir kahkaha attı. "Diyelim ki sinsilik yaptığınız anlar oldu. Planınız nedir?"

Bir an tereddüt eden Edwina, "Henüz bir tane yok," diye itiraf etti.

"O zaman iyi bir başlangıç yaptık," diye şaka yaptı Bayan Bawden.

Edwina sessizleşti. Lord Hilgrove'a yardım etmek için ne söyleyebilir ya da ne yapabilirdi? Kederinde yalnız olmadığını bilmesini istiyordu. Onu çok iyi anlıyordu. Babasını kaybettikten sonra kendini yeniden inşa etmenin acısını ve mücadelesini biliyordu. Aslında, çektiği acılardan sonra asla eskisi gibi olamayacaktı. Kendi üzüntüsünün ağırlığı kalbine ağır bir şekilde yerleşti.

Bayan Bawden'in yüz ifadesi endişeyle gerilirken nazıkçe şu öneride bulundu: "Belki de şimdilik kendi kederinize odaklanmanız en iyisi olacaktır. Üzerinizde ne kadar ağır bir yük olduğunu görebiliyorum."

Edwina, "Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kendi kederime odaklanmaktan başka bir şey yapmadım," diye cevap verdi. "Ama Lord Hilgrove'a yardım edebilecek bir konumda olduğuma inanıyorum."

Bayan Bawden ikna olmuş görünmüyordu. "Söyledikleriniz doğru olsa bile, neden sizin yardımınızı kabul etsin ki?"

Edwina omuzlarını dikleştirdi ve Bayan Bawden'in kuşkulu bakışlarıyla karşılaştı. "En azından denemek zorundayım," dedi kararlı bir sesle ve içinde yeni keşfettiği bir amaç duygusunun filizlendiğini hissetti. Belki, sadece belki, kendi deneyimleri Lord Hilgrove'a acısını atlatmasında yardımcı olabilirdi.

Kederini hafifletmek için her şeyi denemişti ama nafile. Ama şimdi, bu yeni çabayla, bir başkasının acısına odaklanarak kendi acısının azalacağını umuyordu. Hatta belki de katlanılabilir hale gelecekti.

Miles bahçeye doğru ilerlerken Leydi Edwina'nın cüretkârlığına inanamıyordu. Kütüphanede ona karşı çok cüretkâr davranmıştı. Neredeyse hiç tanışmıyorlardı ve Miles'ın cevaplamak istemediği sorularla onu rahatsız etmeye çalışmıştı. Cevap veremedi.

Neden herkes onu kendi haline bırakamıyordu? Kederinin ve sefaletinin içinde debelenmek istiyordu ama karşılaştığı her insan ona yardım etmek istiyor gibiydi. Daha mutlu zamanların anıları hâlâ peşini bırakmıyor, bir zamanlar sahip olduğu ve kaybettiği şeylerle alay ediyordu. Artık hepsi gitmişti, hızlı ve acımasız bir darbeye elinden alınmıştı.

Yalnız kalmaya ihtiyaçı vardı. Eğer akıllı olsaydı, atını eyerleyip sosyal nezaket kurallarını umursamadan bu malikâneden ayrılırdı. Bu harika olurdu.

Erken ayrılmak için hakaret ediyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Mücadele ederken her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordu. Hem de derinden.

Miles açık olan çalışma odasının kapısının önünden henüz geçmişti ki Edwina'nın adının sessiz ve kasvetli bir tonda söylendiğini duydu. Merakı uyanınca koridorda adımları duraksadı. Onun hakkında söylenenleri dinlemek için durmaktan kendini alamadı.

Lord Dallington'ın sesi çalışma odasının duvarlarında yankılandı. "Ona ne söylemem gerekiyor?" diye sordu hışımla.

Miles'in tanımadığı bir başka ses, "Ona, kendisi için fon bulunmadığını söyleyin," diye karşılık verdi.

"Ama bu doğru değil, değil mi?"

Tanıdık olmayan ses sabit kaldı. "Bu yeterince doğru, en azından onun söz konusu olduğu kadarıyla."

Lord Dallington derin bir iç geçirdi. "Sanırım haklısınız," diye kabul etti. "Öte yandan, bir şey söylememe gerek var mı? Bu fonlar hakkında hiçbir fikri yok."

"Bu kararı size bırakıyorum lordum," dedi adam. "Çıkış yolumu bulacağım."

Gizlice dinlerken yakalanmadan önce oradan ayrılması gerektiğini anlayan Miles hızla koridordan aşağı indi ve arka kapıdan bahçeye çıktı.

Zihni kulak misafiri olduğu şeyle ilgili düşüncelerle dolup taşarken malikâneye bir göz attı. Lord Dallington hangi fonlardan bahsediyordu? Sanki Edwina bir miktar paradan mahrum bırakılıyormuş gibiydi.

Ne olursa olsun, bir şey söylemek ya da yapmak ona düşmezdi. O burada sadece bir misafirdi. Ve istenmediği bir yere izinsiz girmeye hiç niyeti yoktu.

Botheration.

Leydi Edwina'ya haksızlık edildiğini bile bile hiçbir şey söylemeden öylece durabilir miydi? Bir inilti çıkardı. Neden merakına yenik düşmüş ve Lord Dallington'ın özel konuşmasını dinlemişti?

Miles vicdanının emrettiği şeyi yapması gerektiğini, aksi takdirde daha fazla pişmanlık duyacağını biliyordu. Ve zaten çok fazla pişmanlığı vardı.

Yanında Bennett'in sesi duyuldu. "Miles," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Miles arkadaşına dönerek, "Evet, neden soruyorsun?" diye sordu.

"Sana sesleniyordum ama derin düşüncelere dalmış görünüyordun," diye cevap verdi Bennett. "Ya da beni görmezden gelmeye çalışıyordun."

Miles hafifçe, "Yine de ipucunu almadın," dedi.

Bennett sırtıttı. "Asla yapmam," diye karşılık verdi. "Köye gidip birahane de bir şeyler içebiliriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Onlarla dolu olduğumu keşfedeceksiniz."

Miles sırtıttı. "Sen bir şeylerle dolusun," diye şaka yaptı.

Ahırlara doğru yürümeye başladıklarında Miles az önce kulak misafiri olduğu konuşmayı tartışmak için mükemmel bir fırsat olduğunu biliyordu. Ama bu konuyu nasıl açacaktı? Bu onun için garip bir soruydu.

Miles söylenmesi gerekeni söylemeye ve bu işi bitirmeye karar verdi. "Leydi Edwina'nın babası ona bir miras bıraktı mı?" diye sordu.

Bennett şaşkınlıkla ona baktı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil, ama bana ayak uydur."

Bennett meraklı bir ifadeyle, "Hayır, ama amcam ona on beş bin sterlinlik bir çeyiz bıraktı," diye açıkladı.

Miles, "Bu hatırı sayılır bir çeyiz," diye karşılık verdi.

"Öyle," diye kabul etti Bennett. "Kuzenimle ilgileniyor olma ihtimaliniz var mı?"

Miles başını sertçe salladı. "Kesinlikle olmaz! Bir daha asla evlenmeye niyetim yok," diye iddia etti. "Sadece merak ettim."

"Bence bu harika bir fikir. Eğer Edwina ile evlenirsen, bir aile oluruz. Sonsuza kadar," diye alay etti Bennett. "Benden asla kurtulamazsın."

Miles bu düşünce karşısında ürpererek ne demek istediğini vurguladı. "Ne kadar korkunç."

Bennett, "Pek çok insan beni ailesi olarak görmek ister," dedi. "Bana oldukça çekici olduğum söylendi."

Miles ofladı pufladı. "Bunu sana kim söylediye yalan söylüyor." Bennett, "Sadece gerçek bir dost bu kadar dürüst olabilir," diye takıldı.

Ahırlara doğru ilerlemeye devam ettiler ama Miles konuşmada kulak misafiri olduğundan daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordu. Önemli bir şeyi atlayıp atlamadığını merak ederek kelimeleri zihninde tekrarladı. Ya da belki de çok fazla anlam çıkarıyordu. Ne de olsa konuşmalarının sadece kısa bir bölümünü yakalamıştı.

Bennett ahıra girmeden önce, "Hadi," diye cesaretlendirdi.

Miles arkadaşını içeri kadar takip etti ve Edwina'nın daha önce ormanlık alana sürdüğü iğdiş edilmiş atı gördü. Ata yaklaştı ve "Bu muhteşem bir at," dedi.

"Öyle," diye kabul etti Bennett. "Edwina Sorrel'e bayılıyor ama bazen onun güvenliğinden endişe ediyorum. Oldukça pervasız olabiliyor."

Miles, "Bu sabah Edwina'yı atına binerken gördüğümde bunun bir anlığına farkına vardım," diye paylaştı.

Bennett onun yanına geldi ve Sorrel'in boynunda nazik bir el gezdirdi. "Bazen Edwina'nın yaşamasını ya da ölmesini umursadığından emin olamıyorum."

Miles arkadaşının endişesiyle empati kurdu. "Bu duyguyu çok iyi anlıyorum."

Bennett kasvetlendi. "Açıkçası kuzenime nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Acı çekiyor ve bu konuda bir şey yapmak için kendimi çaresiz hissediyorum."

Miles ona güven verici bir bakış attı. "Orada bulunarak ona yardım ediyorsun."

Arkadaşı sözleri için minnettar görünüyordu ama yine de sıkıntılı görünüyordu. "Bu yeterli değil," diye bastırdı, sesi suçluluk duygusuyla doluydu.

"Buna başarısız oluyormuşsunuz gibi bakmamalısınız. Kederden sıyrılarak her gün bir fark yaratıyorsunuz."

Bennett elini Sorrel'in boynundan çekti ve yüzünü ona döndü. "Onunla konuşabilir misin?"

"Ben mi?" Miles şaşkınlıkla cevap verdi.

Ciddiyetle başını salladı. "Kederi benim anlayabileceğimden çok daha iyi anlıyorsun."

Edwina ile konuşmayı denedim ama beni dinlemiyor."

Miles kaşlarını çattı, Edwina'yı teselli edecek doğru kişi olup olmadığından emin değildi. Ya da herhangi birini, bu konuda. "Bilmiyorum. Beni dinleyeceğini nereden biliyorsun?"

"Neden olmasın ki?" Bennett sırtıttı. "Çok cana yakınsın."

"Eskiden öyleydin ama artık değilim. O günler çoktan geride kaldı," diye itiraf etti Miles.

Bennett'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Biliyorum. Gençken sürekli gevezelik etmenden bıktığımı hatırlıyorum."

Miles, "O sendin," diye karşılık verdi.

Bennett omuz silkerek, "Belki," dedi, "ama kendi sesini duymayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Miles sahte bir öfkeyle gökyüzüne baktı. "Tekrar söylüyorum, bu

Sen."

Bennett yakalarını kavradı ve şöyle dedi: "Haklısın. Ve ne kadar muhteşem bir sesim var. Kadınları kendinden geçirebilir."

Bu anlamsız konuşmadan sıkılmıştı, bu yüzden konuşmayı Edwina'ya yönlendirmeye çalıştı. Miles, "Ne olursa olsun, kuzeninin bana hâlâ kızgın olduğuna inanıyorum," dedi.

"Özür dilemedin mi?"

Miles yüzünü buruşturdu. "Diledim ama özür dileme işi çok çabuk ters gitti."

Bennett'in yüz ifadesi, az önce açıkladığı şeyden rahatsız olmamıştı. "İkinizin de ne kadar inatçı olabileceğinizi bildiğim için bundan şüphelenmiştim. Edwina zaman zaman içine kapanık olabilir ama koşullar söz konusu olduğunda oldukça alıngan olabiliyor."

"Buna ilk elden şahit oldum."

Arkadaşı koridorda ilerlemeye devam etti ve siyah bir atın bulunduğu bir ahırın yanında durdu. "Bu amcamın atıydı," diye açıkladı. "Amcam öldüğünden beri Herkül kimsenin ona binmesine izin vermiyor. Biliyorum çünkü defalarca denedim."

Miles, "Atlar biraz titiz olabiliyor," dedi.

Bennett, "Babam Herkül'ü satmak istiyor, onu başkasının sorunu haline getiriyor ama ben bunu reddettim," dedi. "Bu atta kendime benzer bir ruh görüyorum."

Miles siyah ata yaklaştı ve onu inceledi. "Bu atı satarak iyi para kazanabilirsin."

"Bazı şeyler paradan daha önemlidir."

"İyi dedin," diye onayladı Miles. "Umarım, zamanla Herkül sana güvenmeye başlar ve sonunda ona binmene izin verir."

Bennett ikna olmamış görünüyordu. "Bu biraz zaman alabilir."

"Daha acil başka bir şeyiniz mi var?" Miles sordu. "Ben bir kontum."

Miles omuz silkti. "Kim değil ki?" diye takıldı.

Bennett bir kovaya uzanarak bir elma aldı ve ata doğru uzattı. "Bunu hiç istemedim, biliyorsun."

"Ben de öyle," dedi Miles.

"Ama işte buradayız," diye cevap verdi Bennett. "Artık kadınlar bana kirpiklerini kırıpıştırmadan hiçbir yere gidemiyorum. Beni unvanım kadar gördüklerini sanmıyorum. Bu sinir bozucu."

Miles anlayışla başını salladı. "Bir kontun ikinci oğluyken kimse beni umursamazdı." Durakladı. "Arabella dışında. O da

beni olduğum gibi sevdi, toplumdaki konumum için değil." "Arabella senin için iyiydi."

Miles ona zayıf bir gülümseme sundu. "O benim en iyi yanımdı," dedi. "Benimle Kıta'ya gelmeyi kabul ettiğine inanamadım."

"Olağanüstü bir kadındı."

"yleydi," dedi Miles, sesi duygusallıktan boğuklaşarak. "Onunla geirebildiğim zaman için minnettarım."

Seyis arkalarından boğazını temizledi. "Bldğm için özür dilerim lordlarım ama atlarınız hazırlandı."

Bennett elini uzatarak Miles'ın nden gitmesini işaret etti.

Miles atına doğru ilerlerken, yzeeye çıkmakla tehdit eden tanıdık duyguları gömmek için çok çalıştı. Köye gidecek, biraz sulandırılmış bira içecek ve unutmaya çalışacaktı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Ama hiç işe yaramıyor gibiydi.

Chapter Six

Edwina büyük merdivenden inerken gözleri giriş holünde duran teyzesine takıldı. Hasır şapkasının geniş kenarı başında hafifçe eğri duruyordu.

Teyzesi sarı saçları ve açık teniyle her zaman dikkat çekici bir kadın olmuştu ama yüzündeki çizgiler ilerleyen yaşının izlerini taşımaya başlamıştı. Ama onu güzel yapan sadece yüzü değildi. Çabucak gülümsemesi ya da rahatlatıcı bir kucaklama teklif etmesiydi.

"Şapkan nerede?" diye sordu teyzesi.

Edwina en alt basamakta durdu. "Unutmuşum," dedi utangaç bir ifadeyle.

Teyzesi onu azarlamak yerine yakınlarda duran uşağa döndü. "Leydi Edwina'nın şapkasını getirir misin?" diye sordu.

Beyaz başıyla selam verdi. "Emredersiniz leydim," diye karşılık verdi, sonra da onun emirlerini yerine getirmek üzere yola koyuldu.

"Teşekkür ederim," diye onayladı Edwina.

Teyzesi gülümsedi. "Köye şapkasız gidemezsin. Nesin sen, kabadayı mı?" diye alay etti.

Edwina teyzesinin gülümsemesine karşılık verdi. "Aman Tanrım, hiç sanmıyorum."

"İşte burada," dedi teyzesi. "Gülümsemi ni özlemişim. Son zamanlarda çok ciddi olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti Edwina.

Teyzesi bir adım öne çıktı ve rahatlatıcı elini koluna koydu. "Seviliyorsun. Umarım bunu biliyorsundur."

Teyzesinin nazik sözleri için minnettar olan kız, "Evet," diye cevap verdi.

"Güzel, çünkü bunu atlatmanı sağlayacağız," dedi teyzesi kolunu indirerek. "Sezon için Londra'ya vardığımızda üzölmene izin veremeyiz."

Edwina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Mevsimim yok sanıyordum."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu teyzesi, başını merakla yana eğerek.

Edwina dudaklarını birbirine bastırarak konuşmalarına kulak misafiri olduğunu belli etmek istemedi.

Teyzesi ona bilmiş bir bakış attı ve hafifçe azarladı. "Yine kulak misafiri olmuşsun."

Edwina, "Evet, ama sadece benim hakkımda konuştuğunuz için," diye itiraf etti.

"Biraz daha kalsaydın, amcanın yumuşadığını ve sana bir Mevsim vermeyi kabul ettiğini duyacaktın," dedi teyzesi, sesinde biraz da eğlence vardı.

Edwina şaşkınlık içinde teyzesine baktı. "Onu ikna etmeyi nasıl başardın?" diye sordu inanamayarak.

Teyzesinin ifadesi yumuşadı. "Canım, gerçekten de öylece durup seni bir Mevsim'den mahrum bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

"Ama amcam çok karardıydı."

"Ben de öyleydim ama ikna gücüm hafife alınacak gibi değil," diye karşılık verdi teyzesi. "Ayrıca, on beş bin sterlinlik bir çeyiziniz var. Bu alay edilecek bir şey değil."

White elinde siyah bir şapkayla onlara yaklaştı ve şapkayı Edwina'ya uzattı.

Edwina boneyi zarif bir baş hareketiyle kabul etti ve gevşek saçlarının üzerine takmadan önce teşekkürlerini mırıldandı.

"Gidelim mi?" diye sordu teyzesi, arabalarının beklediğı ön kapıya doğru eliyle işaret ederek.

Kapı çaldı ve uşak kapıyı açmaya gittiğinde uzun boylu, gümüş saçlı Bay Stanley ile karşılaştı. Kendini bildi bileli babasının iş adamıydı ve şimdi de amcası için aynı iş yapıyordu. Sıcak gülümsemesi Edwina'yı hemen rahatlatı, tıpkı çocukken her zaman olduğu gibi.

Giriş salonuna adım atan Bay Stanley selam verdi. "Leydi Dallington. Leydi Edwina," diye selamladı. "Ne hoş bir sürpriz."

Edwina, "Alışveriş yapmak için köye gidiyorduk," diye paylaştı.

"Pekâlâ, sizi durdurmama izin vermeyin," dedi Bay Stanley bir kenarda dururken.

Leydi Dallington ona sert bir bakış attı. "Kocamla olan işinizin akşam yemeğinden önce biteceğini umuyorum."

Bay Stanley başıyla onayladı. "Öyle olmasını sağlayacağım leydim." "Teşekkür ederim," dedi Leydi Dallington.

Dikkatini Edwina'ya yöneltten Bay Stanley'nin sesindeki endişe belirgindi: "Nasılsınız leydim?" diye sordu. Kahverengi gözleri Edwina'ya dikilmiş, herhangi bir rahatsızlık ya da stres belirtisi arıyordu.

Edwina elinden gelen en inandırıcı gülümsemeyi takındı. "Ben iyiyim."

Bay Stanley ikna olmuş görünmüyordu ama neyse ki onu zorlamadı. Onun yerine, "Alışverişe gitmek için çok güzel bir gün," dedi. Edwina onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışarak, "Öyle," dedi.

Teyzesi araya girdi, "Alışverişin tadını çıkarmak istiyorsak yola çıkmalıyız. Akşam yemeğine geç kalamayız, değil mi?"

Edwina teyzesine ihtiyatla baktı. "Kurdele almak için ne kadar alışveriş yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bana kalırsa bütün gün," dedi teyzesi zarif bir şekilde malikânen çıkarken. "Gel bakalım."

Edwina, Bay Stanley'e başıyla bir işaret yaparak teyzesinin peşinden dışarı çıktı ve bekleyen arabaya bindi.

Yerleştikten sonra teyzesi rahat sessizliği bozdu. "Alışveriş için köye gitmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi memnun bir iç çekişle.

"Öyleydi," diye onayladı Edwina.

Teyzesi onu dikkatli bir gözle inceledikten sonra, "Seni daha önce Lord Hilgrove ile çimenlikte gördüm. İkiniz oldukça iyi anlaşıyor gibiydiniz."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye yanıtladı Edwina.

"Lord Hilgrove da sizin gibi acı çekiyor," diye hatırlattı teyzesi ona nazikçe. "Etrafınızı sizi anlayan insanlarla çevrelemek genellikle faydalıdır."

Neler yaşadığınızı. İyileşme sürecine yardımcı olur."

Edwina başlığının iplerini çenesinin altında düzeltti ve teyzesinin sözlerini dikkatle değerlendirdikten sonra, "Lord Hilgrove'a yardım etmeye karar verdim," dedi.

Teyzesi kaşlarını kaldırdı. "Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Edwina, "Henüz tüm ayrıntıları bilmiyorum ama acısını hissedebiliyorum," diye itiraf etti. "Keder içinde debelenmek yerine hayatımda anlamlı bir şeyler yapmak istiyorum."

Teyzesi, "Takdire şayan bir hedef canım, ama belirtmek isterim ki sen de hâlâ mücadele ediyorsun," dedi.

Edwina teyzesinin endişesini anlıyordu ama planını uygulamaya kararlıydı. "İşte tam da bu yüzden kendi kalp ağrımın ötesine bakmalı ve bir başkasına yardım etmeliyim."

Teyzesi şüpheyle baktı ama daha fazla tartışmadı. "Lord Hilgrove yardım isteyecek biri değildir ve niyetinizi takdir etmeyebilir."

"Biliyorum," diye yanıtladı Edwina kararlılıkla. "Ama en azından denemek zorundayım."

Teyzesi sessizleştikçe havada ağır bir sessizlik asılı kaldı. Sonunda konuştu. "Lionel amcandan önce evlendiğimi biliyor muydun?" Sözleri hüznle karıştı.

Edwina bu açıklama karşısında şaşırarak geri çekildi. "Öyle miydin?" diye sordu. "Neden şimdiye kadar bir şey söylemedin?"

"Bunu yapmanın akıllıca olacağını düşünmedim. Bu benim geçmişimde kaldı ve benim geleceğim Lionel'la birlikte," diye açıkladı teyzesi, gözleri düşünceli bir şekilde büyüyordu. "Hugh bir markizin dördüncü oğluydu ve bu nedenle miras alma şansı pek yoktu. Bunun yerine Donanma'da kariyer yapmayı seçti."

Teyzesi rahmetli kocasını anarken sesi yumuşadı. "Çok yakışıklı bir adamdı ve harika, ateşli bir öpücüydü."

Edwina teyzesinin beklenmedik sözleri karşısında kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Ama biz evlendikten kısa bir süre sonra gemisi saldırıya uğradığında öldü," dedi teyzesi, sesi kasvetli bir hal almıştı. "Neyse ki evlilik sözleşmemde, onun zamansız ölümü halinde çeyizimin bana iade edileceği belirtilmişti. Ancak babam hiç vakit kaybetmeden Lionel ile benim aramda bir evlilik sözleşmesi imzaladı."

Teyzesinin sözlerindeki hüznü hissediliyordu. Edwina merakını daha fazla dizginleyemedi. "Lionel Amca'yla evlenmek istedin mi?"

"İlk başta değil," diye yanıtladı teyzesi hüznü bir iç çekişle. "Lionel bana karşı nazikti ama ben Hugh'yu tüm kalbimle sevmiştim. Bu tür bir

sevgi, bir daha

çekip gitti. Ama Lionel sevgisinde ısrarcıydı ve zamanla ona aşık olmamak neredeyse imkansızdı. Beklenmedik bir şeydi ama istenmeyen bir şey değildi. Arada bir fark var."

"Baban tekrar evlenmen konusunda neden bu kadar kararlıydı?" Edwina sordu.

Teyzesi sinirli bir şekilde ofladı. "Neden, gerçekten mi? Sanırım kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünmedi," dedi.

"Ama çeyizin vardı."

"Doğru, ama bir evi geçindirmek pahalıdır," diye yanıtladı teyzesi. "Babama gelince, neden Hugh'dan vazgeçemediğimi bir türlü anlayamadı. Ama sanırım ikimiz de biliyoruz ki keder öyle kolayca unutulabilecek bir şey değil. Öyle değil mi?"

"Hayır, değil," diye onayladı Edwina, kaybın ve kalp acısının ağırlığını çok iyi anlıyordu.

Teyzesi koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri empatiyle doluydu. "Lionel'in zaman zaman sabırsız ve soğuk göründüğünü biliyorum, ama bu seni daha az sevdiği anlamına gelmiyor. O sadece kendi acısıyla başa çıkmaya çalışıyor."

Edwina'nın dudakları ince bir çizgi oluşturdu, teyzesinin sözlerinden ikna olmamıştı.

"Bana hemen inanmanızı beklemiyorum ama gerçek bu," diye ısrar etti teyzesi. "Lionel bunu inkâr etmeye ya da görmezden gelmeye çalışabilir ama kardeşinin ölümü onu derinden etkiledi. Ve acı çekiyor."

Edwina başını pencereye doğru çevirdi ve geçip giden kırlara baktı. Babasının ölümü her şeyi değiştirmeden önce amcasının ona karşı nazik ve sabırlı olduğu zamanları hatırladı. "Keşke eskisi gibi olabilseydi, Lionel Amca'nın bana tahammül ettiği zamanlardaki gibi," dedi düşünceli bir şekilde.

Teyzesi ona anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Amcan seni seviyor ama bunu göstermekte pek başarılı değil."

Edwina bir kaşını kaldırdı. "Berbat bir iş çıkarıyor."

Teyzesi gülerek, "Bu adil," diye onayladı.

Köye yaklaştıklarında açık pencereden taze pişmiş ekmek kokusu geliyordu. Edwina başını çevirerek yol boyunca sıralanmış sazdan çatılı pitoresk kulübeleri inceledi. Uzakta, yakındaki tarlalarda otlayan koyunların belli belirsiz melemelerini duyabiliyordu.

Babasıyla köye gitmeyi ne kadar da özlemişti. Her zaman her konuda yaptığı gibi bu konuda da bir macera yaratırdı. En sıradan işleri bile eğlenceli bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulmuştu.

Araba kaldırımın yanında durdu ve teyzesi şöyle dedi: "Bennett, Lord Hilgrove'u bir şeyler içmek için bara götüreceğini söyledi. Kurdele dükkanına yakın olduğu için acaba bizimle alışverişe gelir mi?" Sözleri hafif ve şakacıydı.

Edwina, "Bundan şüpheliyim, özellikle de Lord Hilgrove'un kurdelelere pek önem verdiğini sanmadığım için," diye şaka yaptı.

"Hayır, öyle değil," diye hemen kabul etti teyzesi.

Arabanın kapısı açıldı ve Edwina kaldırıma inerken uşağın elini tuttu. Elini geri çekti ve teyzesinin kendisine katılmasını beklerken siyah elbisesini düzeltti.

"Alışverişe başlamadan önce, caddenin karşısındaki pastaneden bir şeyler alabileceğimizi umuyordum," dedi teyzesi.

Edwina kaldırımdan inip arnavut kaldırımlı sokağa adımını atarken, "Böyle bir teklifi asla reddetmem," diye karşılık verdi.

Cadde boyunca ilerlediklerinde, hava engebeli taşlara çarpan toynakların sağır edici sesiyle doldu. Bir atın kendilerine doğru geldiğini fark eden Edwina'nın kalbini panik kapladı. Korkudan donup kalmış, teyzesinin güvenlik için koştuğunu görmesine rağmen hareket edememişti.

Bir sonraki anda, güçlü bir el kolunu kavradı ve onu tehlikeden uzaklaştırarak tökezlemesine ve Lord Hilgrove'un sıkı kucağına düşmesine neden oldu.

Miles Edwina'yı göğsüne bastırdı, küçük bedeni kucağında titriyordu. Atın toynaklarının gürleyen sesi kayboldu. Atın Edwina'nın üzerine doğru geldiğini gördüğünde, daha önce hiç tatmadığı bir korku hissetmişti.

Edwina'ya baktı ve onun narin yüz hatlarına kazınmış panik ve şoku fark etti. Ciddi bir yaralanmaya, hatta ölüme bu kadar yaklaşmış olmasına inanamıyordu.

Bennett'in sesi gergin havayı yarıp geçti. "Kuzenimi artık serbest bırakabilirsiniz," dedi kararlı bir şekilde, onlara yaklaşarak.

Miles isteksizce elini gevşetti ama Edwina'nın hızlı nefes alışlarını teninde hissedecek kadar yakınında kaldı. Gözlerinde herhangi bir zarar belirtisi aradı. "İyi misin?" diye sordu.

Sonunda titrek bir sesle cevap vermeden önce yüzünde bir duygu karışımı titreşti. "Evet... hayır," diye itiraf etti.

"İyi olacaksın," diye cesaretlendirdi, onu rahatlatmak için başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

Leydi Dallington elini Edwina'nın koluna koydu ve onu nazıkçe kendisine doğru çevirdi. Edwina'nın gözlerinde cevaplar ararken yüzündeki endişe belirgindi. "Beni çok endişelendirdin," diye haykırdı. "Sokağın ortasında öylece donup kalırken aklından ne geçiyordu?"

Edwina'nın bakışları yere düştü. "Değildim," diye mırıldandı.

Leydi Dallington hiç tereddüt etmeden Edwina'yı sımsıkı kucakladı, yüz hatlarından rahatlama okunuyordu. "Lord Hilgrove'a şükürler olsun," dedi. "Eğer seni kurtarmaya gelmeseydi..." Sesi kesildi. "Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Leydi Dallington yeğenini kucaklarken Miles etraflarındaki kalabalığın giderek arttığını, insanların durup aval aval baktığını ve fısıldaştığını fark etmekten kendini alamadı. Durum daha da rahatsız edici bir hal almadan önce hızla hareket etmeleri gerektiğini biliyordu.

Neyse ki Bennett de içinde bulundukları durum hakkında aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, "Belki de malikâneye doğru yola çıkmalıyız," diye öneride bulundu.

Leydi Dallington, Edwina kendini toparlamaya çalışırken onu serbest bıraktı. "Haklısınız," dedi. "Bir an önce eve dönmeliyiz."

İnce giyimli bir beyefendi kalabalığı yararak içeri girdi, kaşları çatılmıştı. "Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Öyleyiz," diye onayladı Leydi Dallington.

Adam hafifçe gevşedi. "Atımı neyin ürküttüğünü bilmiyorum ama neden olduğu sıkıntı için çok üzgünüm."

Bennett adama doğru emredici bir adım atarken gözleri kısıldı. "Atını daha iyi kontrol etmeyi öğrenmelisin. Arkadaşım Lord Hilgrove olmasaydı sonuçları korkunç olabilirdi."

Adam başını salladı, suçluluk ve pişmanlık yüz ifadesinde belirgindi. "Evet lordum," dedi bakışlarını indirerek. "Bir daha olmayacak."

"Öyle olmasa iyi olur," diye tersledi Bennett.

Miles duygularının yükseldiğini biliyordu ama bu sadece talihsiz bir kazaydı. Bir adım öne çıktı ve Bennett'in omzuna sakinleştirici bir el koydu. "Gidip atlarımızı toplayalım," diye önerdi.

Bennett birkaç derin nefes aldı, şüphesiz tekrar konuşmadan önce kendini toparlamaya çalışıyordu. "Pekâlâ," diye homurdandı.

Leydi Dallington Edwina'yı arabaya doğru yönlendirdi ve Bennett her zamanki centilmenliğiyle kapıyı açmak için acele etti. Miles ne yapması gerektiğinden tam olarak emin olamadan hafifçe geri çekildi.

Edwina arabanın önünde durdu ve Miles'la yüzleşmek için arkasını döndü. Sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu ama gerçek bir minnettarlıkla doluydu. "Teşekkür ederim," dedi, bakışları her şeyi anlatıyordu.

Miles, Edwina'ya bakarken göğsünde bir kıpırtı hissetti ve kendini Edwina'ya çekilmiş hissetmekten alamadı. Karısı öldükten sonra kalbinin geri dönülmez bir şekilde kırıldığını düşünürsek bu oldukça garipti. Hayır, bu imkânsızdı. Bunu hayal etmiş olmalıydı. Sinirleriydi; hepsi bu.

Bayanlar zarif adımlarla arabaya bindiler ve Miles kaldırımında durarak arabanın uzaklaşmasını izledi. Bennett yanına gelerek sessizliği bozdu.

"Sana teşekkür ettim mi?" Bennett sordu.

"Gerek yok..." Miles söylemeye başladı.

Bennett onunla yüzleşmek için döndü. "Var," diye ısrar etti, onun üzerinden konuşarak. "Eğer Edwina'yı kurtardığın zaman kurtarmamış olsaydın..." Sesi çatallaştı ve duygularını zapt etmekte zorlandı. "Özür dilerim. Bu düşünce beni ürpertiyor."

"Artık her şey bitti," diye Miles onu rahatlattı. "Leydi Edwina güvende ve önemli olan da bu."

"Evet, senin yüzünden."

Miles elini kaldırarak arkadaşının övgülerini geri çevirdi. "Sadece yardım eli uzatmak için orada olduğum için minnettarım."

Bennett alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim," dedi.

Miles, "Rica ederim," diye karşılık verdi. "Artık bırakabilir miyiz?"

Bennett'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Senin için bir geçit töreni düzenlemeliyiz," diye şaka yaptı. "Köylüler buna bayılır."

Miles kuru bir sesle, "Bu geçit töreni yapmak için berbat bir neden gibi görünüyor," dedi.

"Bence buna değersin," dedi Bennett. "Savaş kahramanı, hayat kurtarıcıya dönüştü."

Miles bıkmış gibi yaparak gökyüzüne baktı. "Senden hoşlanmayı neredeyse imkânsız hale getiriyorsun," diye iç geçirdi.

Bennett kıkırdadı. "Eğlenceli olurdu. Havai fişekler ve bir tiyatro gösterisi yapabiliriz," diye alay etti.

"Belli ki geçit törenlerinin nasıl yapıldığını bilmiyorsunuz." "Peki sen biliyor musun?"

Miles başıyla onayladı. "Kıtaya gitmeden önce bir askeri geçit törenine katılmışım."

"Havai fişekler var mıydı?" Bennett sordu.

Miles öfkeyle cevap verdi: "Askeri geçit töreni ciddi bir olaydır. Biz orada insanları eğlendirmek için değil, gücümüzü göstermek için bulunuyoruz."

Bennett onun sözlerinden etkilenmemiş görünüyordu. "Sirkte bir ayı izlemeyi tercih ederim," dedi. "Ya da havai fişek patlatan bir ayıyı. İşte bu görülmeye değer bir manzara olurdu."

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır, tamamen ayıgım," diye yanıtladı Bennett. "Neden, sarhoş musun?"

Miles arkadaşının yanından uzaklaşmaya başladı. Bu saçma konuşmadan bıkmıştı ve bu yüzden daha da aptallaştığından şüpheleniyordu.

Bennett ona yetişti ve adımlarına ayak uydurdu. "Görüyorum ki şaka yapacak havada değilsin," dedi. "Bundan sonra sadece ciddi şeyler söylesem nasıl olur?"

"Kendine pek yardımcı olamıyorsun, değil mi?"

Bennett sırtıttı. "Hayır, sadece seni kışkırttığımı bildiğim için."

Kahverengi bir ceket ve ona uygun bir yelek giyen bir adam karşı yönden onlara doğru yaklaştı. Bennett'in yanından geçerken kasıtlı olarak eğildi ve omzuna dokunarak Bennett'in dengesini kaybetmesine neden oldu.

Bennett ayağa kalkarken, "Önüne baksana," diye tersledi.

Adam elini alaycı bir şekilde göğsüne koyarak abartılı bir eğilme hareketi yaptı. "Özür dilerim, lordum," dedi. "Böylesine büyük bir zatın yanında daha dikkatli olmalıyım."

Bennett şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Seni tanıyor muyum?"

Adam, sesindeki küçümseme belli olacak şekilde, "Yapmalısın," diye cevap verdi. "Ben kiracılarınızdan biriyim, ama bu tür şeylere dikkat etmiyorsunuz, değil mi?"

Sen?"

Bennett, "Biliyorum ama hâlâ kiracılarımızın isimlerini öğreniyorum," dedi. "Senin adın ne?"

Adam alay etti. "Neden, beni tahliye edebilmek için mi?"

Bennett ona, "Seni tahliye etmek gibi bir niyetim yok," diye güvence verdi. "Sadece bana karşı neden bu kadar küçümseyici davrandığınızı anlamaya çalışıyorum."

Adam bir adım öne çıkarak, "Beni ve diğer kiracıları çok az düşünüyorsunuz," dedi.

Bennett geri çekildi. "Bu tamamen ve kesinlikle doğru değil."

"İstediğin kadar inkâr et, sen ve baban geldiğinden beri hiçbir şey olmadı," dedi adam. "Paranızı kasanızda saklıyorsunuz ve bizim acı çekmemize izin veriyorsunuz."

Bennett kaşlarını çatarak, "Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

Adam bir adım geri çekildi. "Dikkatli olun lordum, bu köy ve halkı olmadan siz bir hiçsiniz. Ben olsam bunu unutmazdım," diye öğüt verdikten sonra topuğunun üzerinde dönerek kaldırımından aşağıya doğru hızla indi.

Miles Bennett'e sorgulayıcı bir bakış attı. "Bu neyle ilgiliydi?"

"En ufak bir fikrim yok ama öğrenmeye niyetliyim," diye cevap verdi Bennett. "Sanırım babamın iş adamı Bay Stanley ile konuşmamız en iyisi olacak. Ofisi hemen şu köşede."

Köşeyi dönüp iki katlı tuğla bir binaya girdiklerinde ikisi de düşüncelerine dalmış gibiydi. Miles, Bennett'in arkasından birinci kattaki bir kapıya doğru ilerledi ve parmak eklemlerini kapıya vurarak bekledi.

"Girin," diye bir ses geldi ofisin içinden.

Bennett kapıyı açtı ve içeri girdiğinde büyük bir masanın arkasında oturan gümüş saçlı bir adamla karşılaştı. Ofis genişti ve ağzına kadar kitapla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Tek bir pencere ışık sağlıyor ve aşağıdaki bahçeye bakıyordu.

Adam oturduğu yerden kalktı ve onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Lord Dunsby, hoş geldiniz," dedi ve içeri girmelerini işaret etti. "Lütfen içeri buyurun."

Miles bu sesi tanıdı. Çalışma odasında daha önce Lord Dallington'la konuşan adamın sesiydi bu.

Bennett Miles'a eliyle işaret ederek tanışma faslını başlattı. "Bay Miles. Stanley, seni Lord Hilgrove ile tanıştırmama izin ver."

Bay Stanley saygıyla eğildi. "Lordum." Dikkatini tekrar Bennett'e çevirdi, yüz ifadesindeki merak belirgindi. "Şimdi, bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

Bennett'in tavrı değişti ve daha ciddi bir hal aldı. "Az önce kaldırımda kiracılarımdan biriyle ilginç bir konuşma yaptım."

"Hangisi olduğunu sorabilir miyim?" Bay Stanley sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Bennett. "Bana adını vermedi."

Bay Stanley ona boş boş baktı. "Bu oldukça garip. Bunun nedenini söyledi mi?"

Bennett omuz silkti. "Onu evden atacağımdan korkuyor gibiydi." "Ne amaçla?" Bay Stanley sordu.

Bennett daha yakına eğildi ve destek için ellerini sandalyenin arkalığına koydu. "Babam mülkün başına geçtiğinden beri kiracılarımızın mutlu olmadığını ima etti."

Bay Stanley, "Bu çok gülünç ve en ufak bir doğruluk payı yok," dedi. "Ama neden böyle bir şey söylesin ki?" Bennett bastırdı.

Bay Stanley bir yığın kâğıt aldı ve onları karıştırdı. Belirli bir belgeyi ararken kaşları konsantrasyon içinde çatılmıştı, sonunda yığından çıkardı ve Bennett'in görmesi için havaya kaldırdı. "Sanırım ne olabileceğini biliyorum," diye paylaştı. "Adil paylarını ödemeyen birkaç aile oldu ve onları tahliye etmekle tehdit ettim. Ama bu zaman alır."

Bennett kâğıdı aldı ve gözleriyle gözden geçirdi. "Bu ailelerin ödeme yapmamalarının özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Bu yıl mahsul geçmiş yıllardaki kadar bol değildi ve korkarım kiracılarınızdan bazıları geçim sıkıntısı çekiyor," dedi Bay Stanley, ses tonu sempatikti.

Bennett kağıdı Bay Stanley'e geri uzattı. "Babam bunu biliyor mu?"

"Farkında," diye yanıtladı Bay Stanley. "Ama herkes için zor bir dönemden geçiyoruz ve bu yükü babanızın sırtına yüklemek adil değil."

Bennett isteksizce, "Sanırım hayır," diye itiraf etti. "Ama tahliye etmek yerine, onlara yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Onlara yardım etmek mi, lordum?" Bay Stanley kuşkuyla tekrarladı.

Bennett, "Belki de gelecek sezon ürünlere yardımcı olmak için yeni makineler satın alabiliriz," önerisinde bulundu. "Bunu yaparak kira toplamaya devam edebiliriz ve kiracılarımız daha fazla ürün üretebilir."

Bay Stanley kâğıdı tekrar masaya bıraktı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Gidip babanla konuşacağım ve böyle bir fikre karşı olup olmadığını öğreneceğim."

"Teşekkür ederim Bay Stanley," dedi Bennett.

"Bana hemen teşekkür etme," diye onayladı Bay Stanley. "Bu babanızın kararı, benim değil. Ben sadece önerilerde bulunabilirim."

Bennett ofisten çıkmadan önce "Anlıyorum," dedi.

Loş koridorda yalnız kaldıklarında Miles, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama bunun tek nedeni bu ailelere yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmemem," diye yanıtladı Bennett, gözlerinde sıkıntılı bir bakışla. "Zor durumda oldukları düşüncesi içime sinmiyor. Ama bu konuyu bir an önce babamla konuşmak niyetindeyim."

Miles, "Böyle yapmakta haklısınız," dedi.

Bennett başını salladı, gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Ama şimdilik malikâneye geri dönmeliyiz. Neredeyse uyku vaktin geldi. Bunu kaçırmanı istemem," dedi şakacı bir şekilde.

Miles arkadaşının ortamı yumuşatmaya çalıştığını ama bunun işe yaramadığını anlayabiliyordu. Bennett, Bay Stanley ile konuşulandan rahatsız olmuştu.

Chapter Seven

Edwina yatak odasındaki koltuğa oturmuş, bahçeye bakıyordu. Kısa süre önce ölümle burun buruna geldiği an hâlâ aklındaydı ve tüylerini diken diken ediyordu. Bunu düşünmek bile kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetmesine yetiyordu. Eğer Lord Hilgrove olmasaydı, kendi sonuyla karşılaşabilirdi. Ne kadar ürkütücü ve dehşet verici bir gerçek.

Hayatta hâlâ başarmak istediği çok şey vardı. Evlilik, çocuklar, gerçek bir aşkla yaşlanmak - bunların hepsi kalbine yakın tuttuğu hayallerdi. Ama belki de yeni bir hobi edinmek gibi yapabileceği daha çok şey vardı. Neredeyse her şeyini kaybetmek ona hayatın sunduğu her an ve fırsat için yeni bir takdir kazandırmıştı. Bu ikinci şans boşa harcanacak ya da hafife alınacak bir şey değildi.

Kapı hafifçe vurulduktan sonra hafifçe itilerek açıldı ve içeriden leydinin hizmetçisi çıktı. "Dinlendiğinizi sanıyordum," dedi.

"Uyuyamadım," diye itiraf etti Edwina. "Gözlerimi her kapattığımda atın üzerime doğru geldiğini görüyorum ve paniğe kapılıyorum."

Martha'nın gözlerinde şefkat vardı. "Bu beklenen bir şey, ancak bu duygular zamanla kaybolacaktır."

Edwina sadece bunun doğru olduğunu umabilirdi. "Her şey zaman alıyor gibi görünüyor, değil mi?"

Martha gülümseyerek, "Sahip olmaya değer her şey öyledir," diye cevap verdi.

Edwina uzanarak battaniyeyi omuzlarına doladı. "Bu ölüm fırçası beni düşündürüyor."

Martha gelip onun karşısına oturdu. "Ne hakkında?" "Mutlu olmak istiyorum."

"Zamanı gelince olacaksın," diye cesaretlendirdi Martha. "Hâlâ babanı kaybetmenin yasını tutuyorsun ve bunda utanılacak bir şey yok."

Edwina yas kıyafetlerine baktı, kalbinin üzerindeki ağırlıktan boğulduğunu hissediyordu. Bir süre düşündükten sonra bir karar verdi. "Yarı yas tutmak ve tamamen siyah giymeyi bırakmak istiyorum."

Martha'nın kaşları kalktı. "Emin misiniz leydim?"

Edwina kendinden emin bir şekilde, "Öyleyim," diye cevap verdi. "Babamın öldüğü gerçeğini kabullenmemin ve kendim için bir şeyler yapmamın zamanı geldi."

"Sadece dört ay oldu..." Martha sözünü kesti.

Edwina sözlerini durdurmak için elini kaldırdı. "Evet, babam da o olmadan hayatıma devam etmemi isterdi."

Martha'nın ifadesi yumuşadı. "Öyle yapardı."

Edwina'nın içinde bir umut kıvılcımı alevlendi, mutluluk için ikinci bir şansın parıltısı. Yeniden yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti.

Martha ayağa kalkarak gardıroba doğru yürüdü ve bordo bir elbise çıkardı. "Teyzenizin sonunda bu elbiseleri giydiğiniz için mutlu olacağını söyleyebilirim."

Bahçedeki bir hareket Edwina'nın gözüne çarptı ve dikkatini pencereye doğru çekti. Gözleri, ellerinde birer yay tutan kuzeni ve Lord Hilgrove'un okçuluk hedeflerine doğru ilerleyişine takıldı. Onlara katılmak için ani bir istek duydu.

Martha onun yanına geldi, elbisesi elinin üzerine örtülmüştü. "Neye bakıyoruz?"

Edwina ayağa kalkarken, "Sanırım Bennett ve Lord Hilgrove'a çimenlikte katılacağım," diye cevap verdi. "Öğleden sonramı burada boşa harcamaktan çok daha keyifli olur."

Martha endişeli bir bakışla, "Bu şartlar altında dinlenmekte utanılacak bir şey yok," dedi.

"Dinlenmekten yoruldum. Şu anda tek yaptığım bu," diye belirtti Edwina.

Martha başını eğdi. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Hadi seni giydirelim de yakışıklı Lord Hilgrove ile vakit geçirebilesin."

Edwina şaşkınlık numarası yaptı. "Lord Hilgrove yakışıklı mı?" diye sordu. "Belki *bazı* kadınlar için çekiciliğini anlayabilirim ama o çok..." Doğru kelimeyi düşünürken sesi kesildi. Bunu itiraf etmeye cesaret edemedi.

Onu son derece yakışıklı buldu ya da Martha yanlışlıkla ona ilgi duyduğunu düşünebilirdi.

Martha'nın hâlâ bir yanıt beklediğini bilen Edwina, "Earlish" demekle yetindi.

"'Earlish' mi? Bu da ne demek oluyor?" Martha şaşkınlıkla sordu.

Edwina böyle saçma bir kelimeyi ağzından kaçırdığı için içten içe kendini azarladı. Ama şimdi geri adım atamaz ve gerçek duygularını açığa vurma riskini göze alamazdı. "Bir kont gibi görünüyor ve öyle davranıyor," dedi Edwina.

Martha emin görünmüyordu. "O aslında bir kont olduğuna göre bu iyi bir şey değil mi?"

Edwina omuzlarını hafifçe silkerek, "Sanırım bazı insanlar için öyle, ama benim için değil," diye cevap verdi.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, unvan sahibi gibi davranan insanlardan hoşlanmıyorsunuz. Yoksa sadece kontlardan mı şikâyetçisiniz?" Martha sorguladı.

Edwina kulağa ne kadar gülünç geldiğini bilerek yüzünü buruşturdu. "Kendimi iyi ifade edemiyorum ama Lord Hilgrove'a karşı bir ilgim yok."

Martha, "Öyle bir şey ima etmedim," dedi.

"İyi, iyi," diye mırıldandı Edwina. "Çünkü ikimizi bir arada düşünmek bile kesinlikle gülünç. Biz çok farklı insanlarız."

Martha başını salladı. "Sana inanıyorum."

Edwina, "Evet, o zaman anlaştık," dedi. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Martha elbiseyi kaldırarak, "Öyleyiz," dedi. "Ama zamanınızı benimle mi geçirmeyi planlıyorsunuz yoksa 'eski kafalı' Lord Hilgrove'un yanına mı gitmeyi tercih edersiniz?" Sözlerinde bir eğlence vardı.

Edwina battaniyeyi omuzlarından indirdi ve sandalyenin arkasına örttü. "Şu anda Lord Hilgrove ile birlikte olan Bennett ile vakit geçirmeye gidiyorum," diye açıkladı.

"Özür dilerim," dedi Martha hafifçe. "Neden yakışıklı, bekâr bir lordla vakit geçirmek istiyorsun ki?"

Edwina, "Çünkü o sadece Bennett'in misafiri," dedi.

Martha başını salladı. "Sadece kendini bu fikre kapatmayacağına dair bana söz ver."

Edwina leydisinin hizmetçisinin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama Lord Hilgrove'un peşine düşme fikrini aklından bile geçirmeye niyeti yoktu. Daha önce onun kahramanı olmuş olabilirdi ama hepsi bu kadardı.

tehlike anında. Bakışları onunkilerle buluştuğunda ne kadar sakın ve tanıdık gelse de.

Kalbinin sesini dinleyerek cevap vermeye karar verdi. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama Lord Hilgrove benim geleceğim değil. Bundan eminim."

"Siz öyle diyorsanız leydim."

Edwina kendinden emin bir şekilde, "Var," dedi.

Martha sanki bir sırrı öğrenmiş gibi gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman sizi giydirelim mi?"

Edwina giyindikten sonra yatak odasından ayrıldı ve ana kata doğru yöneldi. Yas kıyafetlerini giymediği için herkesin ona aval aval bakmasını bekliyordu ama hizmetkârlar ona pek aldırış etmeden işlerine devam ettiler.

Koridordan bahçeye doğru ilerleyen Edwina, teyzesinin çalışma odasından kendisine seslendiğini duydu.

Edwina yönünü değiştirdi ve çalışma odasına girdi. Yengesinin kanepede oturduğunu, elinde bir kitap olduğunu ve amcasının da masasının üzerine eğilmiş defterleri incelediğini gördü.

Teyzesinin gözleri Edwina'nın görünüşünü incelerken onaylayarak parlıyordu. Kocasına dönmenden önce, "Çok güzel görünüyorsun, hayatım," diye övdü. "Öyle değil mi Lionel?"

"Evet, çok güzel," diye yanıtladı amcası, başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden.

Teyzesi dudaklarını birbirine bastırarak, "Edwina bordo bir elbise giyiyor," dedi.

"Harika," diye mırıldandı amcası usulca.

Onun kayıtsızlığı karşısında teyzesinin yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Lionel!" diye haykırdı öfkeyle.

Amcası sonunda bakışlarını defterlerden ayırdı ve yukarı kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

Teyzesi başını Edwina'ya doğru eğerek, "Edwina güzel görünmüyor mu?" diye sordu.

Amcası bakışlarını ona doğru kaydırды. "Karımla aynı fikirdeyim. Çok güzel görünüyorsun," dedi, sesinde bir içtenlik vardı. "Artık tamamen siyah giymediğinizi gördüğüme sevindim."

Teyzesi araya girerek, "Bu değişikliğe neyin yol açtığını sorabilir miyim?" diye sordu.

Edwina bordo elbisesini düzeltti. "Ölümle karşılaşmam, hâlâ başarmak istediğim çok şey olduğunu fark etmemi sağladı," diye açıkladı.

Teyzesi anlayışla başını salladı. "Hâlâ gençsin ve önünde koca bir hayat var."

Amcası homurdanarak, "Hayat senin anlattığın kadar büyük bir şey değil. Yaşlandıkça, daha sıradan işler seni ele geçiriyor ve yaşama heyecanını köreltiyor."

"Bugün oldukça hoş davranıyorsun," dedi teyzesi, yorumunu kocasına yöneltirken sesi kısıktı.

"Edwina'ya yalan söylememi mi tercih ederdin?" diye sordu.

"Hayır, ama biraz daha cesaretlendirici olabilirsin," diye karşılık verdi teyzesi.

Dağınık masasının üzerinde elini sallayan amcası, "Az önce toprakla ilgili bir rapor okudum. Hiç de sürükleyici değildi ama yapılması gerekiyordu."

Teyzesi bakışlarını Edwina'ya doğru kaydırdı. "Seni tutmamıza izin verme, canım," diye cesaretlendirdi. "Tartışmamızı dinlemektense başka bir şey yapmayı tercih edeceğini sanıyorum."

"Tartışmıyoruz." Amcası durakladı. "Öyle miyiz?"

Kocasına bakarak, "Öyleyiz," diye onayladı. "Kahretsin," dedi amcası.

Edwina bir adım geri çekildi. "Çimenlikte Bennett ve Lord Hilgrove'a katılacağım. Okçuluk antrenmanı yapıyorlar."

"Harika," dedi teyzesi. "Keyfinize bakın ama akşam yemeğine geç kalmayın."

Çalışma odasından çıkarken Edwina, Lord Hilgrove'un elbisesini nasıl karşılayacağını kısa bir süre düşündü. Ki bu çok saçmaydı. Onun elbisesi ya da başka bir şey hakkında ne düşündüğünü neden umursasındı ki? Onlar sadece tanıdık, daha fazlası değil. Yine de onun bu kadar aykırı olmadığı zamanlarda yaptıkları sohbetlerden hoşlanıyordu. Ama kesinlikle o anların hiçbir anlamı yoktu.

Edwina bu düşüncüyü bir kenara iterek arka kapıdan çıktı ve bahçeye adım attı. Okçuluk hedeflerinin yerleştirildiği çimenliğe doğru yöneldi.

Edwina kısa bir mesafe ötede durdu ve Lord Hilgrove'un bir ok fırlatmasını izledi, okun keskin ucu hedefin ortasına mükemmel bir şekilde saplanmıştı.

"Aferin," diye övdü Bennett. "Eton'daki günlerimizden bu yana okçuluk becerilerinizin büyük ölçüde geliştiğini görüyorum."

Lord Hilgrove yayı yanına indirdi ve sıırttı. "Yine de kendi yetenekleriniz aynı kalmış gibi görünüyor."

Bennett başını ona doğru çevirmeden önce kıkırdadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Edwina," dedi. "Farklı görünüyorsun. İyi anlamda farklı."

Lord Hilgrove Bennett'e doğru eğildi ve "Bu senin açından kötü oldu," diye şaka yaptı.

Bennett yayını kaldırarak Edwina'ya uzattı ve "Bize katılmak ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedi Edwina yayı kabul ederken. "En son bir ok atmayalı epey zaman oldu."

Bennett gülümseyerek, "Endişelenmeyin," dedi. "Doğru öğretmenlere geldiniz."

Edwina bir oka uzandı ve onu yayının kirişine yerleştirdi. Pratik bir kolaylıkla ipi geri çekti ve oku hedefe doğru bırakarak Lord Hilgrove'un başarılı atışının hemen yanına isabet ettirdi.

Lord Hilgrove etkilenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa yardımımıza ihtiyacın yok," dedi, sesinde bir parça hayranlık vardı.

Edwina bu sözler karşısında içinde bir gurur duygusunun kabardığını hissetmekten kendini alamadı. "Hayır, sanırım hissetmiyorum," diye itiraf etti.

Bennett elini yaya uzattı ve Lord Hilgrove ile aralarındaki anı bozdu. "Görünüşe göre pratiğe ihtiyacı olan *benim*," dedi.

Yayı ona bırakırken kuzeninin şakacı ses tonuna sıırıttı. "Bunu söyleyen kişi ben olmak istemedim," diye takıldı.

Lord Hilgrove'un derin kıkırdaması duyuldu ve Edwina'nın kalbi bu sesle yerinden fırladı. Kahkahasının neden böyle bir tepki yarattığından emin olamayan Edwina, Lord Hilgrove'un varlığının dikkatini dağıtmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde dikkatini tekrar hedeflere yöneltti.

Miles özel dikim ceketini giyip manşetlerini düzeltirken yemek zili hafif sesi duyuluyordu. Bailey her türlü isteğinde yardımcı olmaya hazır bir şekilde yanında duruyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Miles ve uşağı elini sallayarak gönderdi.

Bailey eğildi ve yatak odasını toplamaya başladı.

Miles kapıya doğru yürüdü, elini kapı koluna dayadı. "Kız kardeşin nasıl?" diye sordu.

"Hangisi, lordum?" Bailey gülümseyerek sordu.

"Kaçıp giden," diye açıkladı Miles.

Bailey'nin ifadesi kasvetli bir hal aldı. "O zamandan bu yana epey zaman geçti ama durumu iyi görünüyor," dedi. "Ondan ara sıra mektup alıyorum."

Miles başını salladı. "Bu çok iyi."

"Kız kardeşinize en son ne zaman mektup yazdığınızı sorabilir miyim?" Bailey kaşlarını kaldırarak sordu.

Miles içini çekerek uşağına döndü. "İtiraf etmeliyim ki epey zaman oldu."

Bailey sırtıttı. "Mektupları bana postalattığınıza göre gayet iyi farkındayım." "O zaman neden sorma zahmetine giriyorsun?" Miles homurdandı.

Vale uzanarak Miles'ın binici çizmelerini aldı. "Çünkü ne kadar uzun zaman geçtiğini anlamamı istedim," dedi gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

Miles kaşlarını çatı. "Bunun ne önemi var?" diye sordu. "O evli ve etrafta koşuşturan küçük çocukları var. Bana ihtiyacı yok."

"Ama sen onun kardeşisin ve o sana yazıyor. Tipik olarak, mektup yazan insanlar yanıt almaktan hoşlanırlar."

"Evet, ama o mutlu."

Bailey ona bilmiş bir bakış attı. "Meselenin özü de burada yatıyor," diye yavaşça cevap verdi. "Onun mutluluğunu kıskandığınızı inanıyorum."

Miles bu suçlama karşısında biraz öfkelenildiğini hissederek ofladı. "Terbiyesizliğin için seni azarlamalıyım-"

"Ama yapmayacaksın çünkü ben haklıyım ve bunu sen de biliyorsun," diye araya girdi Bailey kendinden emin bir şekilde. Durakladı. "Sadece biraz düşün."

Miles kapı koluna uzanarak kapıyı itti ve koridora çıktı. Bailey'e kızmak istiyordu ama gerçekten kızabileceği tek kişi kendisiydi. İstedığı kadar kız kardeşini kıskanmıyormuş gibi davransın, kıskanıyordu. Kız kardeşi aşkı için evlenmişti ve şimdi taşradaki malikânelerinde mutlu mesut yaşıyorlardı.

Kız kardeşine gerçekte nasıl olduğunu söylemek istemiyordu, yoksa ona acıyabilirdi. Ve kimsenin acımasına ihtiyacı yoktu. Şimdi değil.

Koridorda ilerlerken, Edwina'nın koyu mavi bir elbise giymiş olarak yatak odasından çıktığını gördü.

Onu görünce gözleri büyüdü ve hemen hafif bir reverans yaptı. "Lordum," diye selamladı onu.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," diye şaka yaptı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama sessiz kaldı.

Onun tedirginliğini hisseden Miles kolunu uzattı. "Size misafir odasına kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

Edwina'nın uzattığı kola bakarken gözlerindeki tereddüdü görebiliyordu ama nezaket galip geldi ve elini nazikçe kolunun üzerine koydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Adam onu koridora götürürken Edwina ona baktı. "Beni o kaçak attan kurtardığın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum."

"Bana sürekli teşekkür etmene gerek yok." "Biliyorum, ama sanki mecburmuşum gibi hissediyorum."

Miles başıyla onayladı. "O zaman lütfen bana teşekkür etmeye devam edin ve hatta belki kuzeninizin yanında beni övün. Bana 'kahraman' denmesi çok hoşuma gidiyor," diyerek şakacı bir göz kırptı.

Edwina bakışlarını indirdi ama Edwina'nın yanaklarında büyüleyici bir allık oluştuğunu görmeden önce değil. Belki de onun üzerinde bir etkisi vardı. Bu oldukça hoş bir düşünceydi.

Miles merakını yenemeyerek, "Artık siyah giysiler giymediğinizi fark ettim," dedi.

Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Babam için yarı yas tutmaya başlamak uygun göründü," diye açıkladı.

"Bu değişikliğe neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

Gözlerinde parlayan kararlılıkla, "Ölümle burun buruna geldikten sonra, başaramadığım çok şey olduğunu fark ettim," diye cevap verdi.

"Neye ulaşmak istiyorsun?" diye nazikçe sordu.

Küçük, kararsız bir gülümseme sundu. "Aşk için evlenmek ve kendime ait bir aile kurmak istiyorum," diye itiraf etti. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Hiç de değil. Bunu takdire şayan buluyorum." Paylaşmadan önce duraksadı, "Aslında ben aşk için evlendim ve bu seçimimden pişman değilim." Sesi son kelimedede takıldı.

Edwina ona baktı, yeşil gözleri anlayış doluydu. "Ama diğer seçimlerinden pişmanlık duyuyorsun?" diye sordu.

Miles boğazını temizledi. "Ben bir askerim. Korkarım pek çok pişmanlığım var, buna karımdan kıtada bana katılmasını istemek de dâhil. Eğer bunu yapmasaydım, şu anda hayatta olabilirdi."

"Bunu bilmiyorsun," dedi onu rahatlatmak için nafîle bir çabayla.

"Askerler arasında hastalık baş gösterdiğinde ve bu sırada hayatını kaybettiğinde orada olmayacağını biliyorum," diye ısrar etti Miles, ses tonundaki acıyı saklamak için çok çaba sarf ederken.

Büyük merdivenin en üst basamağına ulaştılar ve Edwina yüzünü ona döndü. "Karının ölümü senin hatan değildi."

"O zaman bu kimin hatasıydı?" Miles duygularını açığa vurarak sordu. "Gelmesini ben istedim."

Edwina'nın ifadesi kararlı bir hal aldı. "Onu seninle gelmesi için zorladın mı?" diye sordu sertçe.

Miles, "Hayır, ama ben istemeseydim Arabella İngiltere'de, güvenli bir yerde kalabilirdi," diye açıkladı.

"Anlıyorum," dedi Edwina. "Yani sen bir falcısın, öyle mi? Geleceği tahmin edebiliyorsun."

"Anlamıyorsun," diye alay etti.

Edwina onun bakışlarını tuttu. "Biliyorum," diye cevap verdi. "Sana eşlik ettiği için kendini suçluyorsun ama ya sen yokken ölseydi? Bunun için de kendini suçlayacağından şüpheleniyorum."

Miles onun sözlerindeki gerçeği inkâr edemeyerek sustu. "Evet, yapardım," diye isteksizce itiraf etti.

Edwina ona bir adım daha yaklaşarak, "Arabella'nın ölümü trajikti ama bunda senin parmağın yok. Bazen, en iyi çabalarımıza rağmen, iyi insanların başına kötü şeyler gelebilir."

Çenesini sıktı. "Onu korumak benim görevimdi," dedi dişlerini sıkarak. "Ve onu hayal kırıklığına uğrattım."

Edwina onun koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Ama yeterli değildi," dedi, sesi suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı.

Edwina yumuşak bir iç çekişle cevap verdi: "Hayat bazen çok adaletsiz olabiliyor ama yapabileceğimiz tek şey değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmek."

Miles onun eline baktı ve dokunuşundan küçük de olsa bir teselli buldu. "Bunu kabul edemem."

"O zaman asla ilerleyemeyeceksin," dedi Edwina elini çekerek. "Babamın vefatını kabulleneceğimi hiç düşünmemiştim ama her şey bir anda oldu."

"Bu ne zaman oldu?" Miles sordu.

"Aslında bugün, hayatımı kurtardığınız gün," dedi Edwina. "Bakış açım değişti ve hepsi senin sayende oldu."

Miles bakışlarını ondan kaçırdı. "Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

Edwina yumuşak, inanmayan bir kahkaha attı. "Basit mi?" diye sordu. "Hayır, hiç de değil. Geçmişte yaşadığımı fark etmem için neredeyse ölmem gerekiyordu."

Miles, "Ben geçmişte yaşamıyorum," dedi.

Edwina, "Kesinlikle şimdiki zamanda yaşamıyorsunuz," dedi.

Miles onun sözleri karşısında gerildi, bu konuşmayı sürdürmek istemiyordu. "Şimdi de senden tavsiye mi almam gerekiyor?" diye hırladı.

Edwina gülümsedi - gerçekten de gözünü korkutmak için elinden geleni yapmasına rağmen ona gülümsedi. "Ne istersen yapabilirsin, ama bil ki ben senin için buradayım," dedi.

Kelimeler ağzından çıkarken, Bennett'in sesi giriş holünden gelerek onları böldü. "Siz ikiniz hâlâ gevezelik mi ediyorsunuz?" diye sordu, sesinde neşe vardı. "Acıkmaya başladım."

Miles, Edwina'nın sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi zarifçe merdivenlerden inişini izlerken olduğu yerde çakılı kaldı. Ona ne olduğunu merak ediyordu. Kendine daha çok güveniyor gibiydi. Bu da iyi bir şeydi, tabii ona ders verdiği zamanlar hariç. Çünkü yaptığı tam olarak buydu. Tavsiyeleri tamamen karşılıksızdı ama onun sözlerini bu kadar kolay savuşturamazdı. En kötüsü de kadının varsayımlarında yanılmıyor olmasıydı.

Botheration.

Edwina'nın sözleri ona bu kadar dokunmamalıydı. Kalbinin aşılmaz olması gerekiyordu ama her nasılsa Edwina'nın sözleri kalbini yumuşatmış gibiydi. Bu da işe yaramayacaktı. Şimdilik Edwina'yla arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Bennett ona beklenti dolu bir bakış attı. "Akşam yemeğine geliyor musun Miles?"

"Evet," diye yanıtladı merdivenlerden inmeye başlarken. "Umarım Lord ve Leydi Dallington'a fazla rahatsızlık vermemişimdir."

Bennett, "Henüz gelmediler ama kısa süre içinde gelmelerini bekliyorum," diye bilgi verdi.

"O zaman bu acele niye?" Miles sordu.

Bennett sırtıttı. "Sanırım seni özledim." Miles,

"Sen korkunç bir yalancısın," diye mırıldandı.

Bennett, Edwina'ya dönerek, "Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Bu mavi renk sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim kuzen," dedi Edwina. "Sanırım bu iltifata yeleşinin sana çok yakıştığını söyleyerek karşılık vermeliyim."

Bennett kıkırdadı. "Bu berbat bir iltifattı. Bir dahaki sefere senden daha iyisini bekliyorum." Merdivenlere doğru baktı. "Annemle babamın neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum."

Miles, "Belki de senden bıkmışlardır," diye şaka yaptı.

"Bu çok saçma," diye karşılık verdi Bennett. Bennett, "Onların favorisi olduğum için bunun bir nedeni olamaz," dedi.

Edwina başını eğdi. "Winston'ın onların favorisi olduğunu düşünürdüm."

Bennett, "Hayır, annem bana her zaman onun en sevdiği kişi olduğumu söyler," dedi.

Leydi Dallington'ın eğlenen sesi arkalarından geldi. "Ah, canım. Bütün çocuklarıma en sevdiğim çocuk olduklarını söylerim. Bir annenin en sevdiği çocuğu olmamalı."

Bennett annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, "Peki bir çocuğu ayı saldırısından kurtarmanız gereken bir senaryo olsaydı, bu hangisi olurdu?" diye sordu.

Leydi Dallington yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Durum nedir?" diye sordu.

"Sirkteyiz ve bir ayı bağlarından kurtuldu ve doğruca bize doğru geliyor. Kesin ölüm çok yakın," dedi Bennett. "Hangi çocuğu kurtarırsınız?"

Leydi Dallington Bennett'e gülümsedi. "Sizi kurtaracağımdan emin olabilirsiniz.

Ne de olsa sen benim favorimsin."

Bennett Miles'a kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana söyledim, herkes beni sever."

Miles kıkırdama dürtüsüne direndi. "Annen sana açıkça yalan söylüyor. Kendi itirafına göre, en sevdiği çocuğu yok."

Bennett, "Evet, ama bu sadece diğerlerinin kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için," dedi. "Öyle değil mi anne?"

Leydi Dallington'ın dudakları kıkırdadı. "Kesinlikle, ama bunu kardeşlerinize söylemeseniz daha iyi olur."

Konuşmasını bitirdiğinde Lord Dallington merdivenlerden indi ve giriş salonunda onlara katıldı. "Yemek odasına geçelim mi?" diye sordu.

"Nihayet," diye ilan etti Bennett. "Hepinizi bir araya getirmeye çalışmak sincapları gütmeye çalışmak gibi bir şey."

"Bu oldukça ilginç bir benzetme," dedi Leydi Dallington. "Daha önce sincapları gütmeyi denediniz mi?"

Bennett sadece omuz silkti. "Hayır, ama bu yaygın bir deyimdir." Miles, "Bunu daha önce kimsenin söylediğini duymadım," diye ısrar etti.

Bennett, "O zaman belki de doğru insanlarla ilişki kurmuyorsunuz," diye karşılık verdi.

Miles bıkkın bir iç geçirdi. "Ya da belki etrafınız aptallarla çevrilidir."

"Bunu hemen yanımda duran kişi söylüyor," diye şaka yaptı Bennett. "Şimdi aptal olan kim?"

Edwina güldü, ses giriş holünde yankılandı. "Aç olduğunu sanıyordum, Bennett?"

"Öyleyim," dedi Bennett, kolunu kuzenine uzatarak. "Size yemek odasına kadar eşlik etmeme izin verin."

Miles yemek salonuna doğru ilerleyen herkesin arkasından geliyordu. Öfkesine hâkim olmak istiyordu ama kararlılığı azalmaya başlamıştı. Ve bu düşünce onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Chapter Eight

Edwina hizmetkârların merdivenlerinden inerken ayak sesleri hafif ve dikkatliydi, hareketli mutfağa doğru ilerliyordu. Sıcak ekmek ve kızarmış etin tanıdık kokusu havaya yayılıyordu. İri yarı aşçıyı gördü, kadının sırtı ona dönüktü, ocağın yanında duruyor ve büyük bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu.

Yanındaki tezgâhta meyveler, peynirler ve etler gibi çeşitli yiyeceklerle dolup taşan büyük bir sepet vardı.

Edwina sepete uzanırken, "Bu Warren'ların sepeti mi?" diye sordu.

Bayan Meek arkasını döndü ve gülümseyerek ona baktı "Öyle leydim," dedi. "Onlara selamlarımı ilettiğinizden emin olun."

Edwina sepetin sapını koluna geçirerek, "Yaparım," dedi.

Bayan Meek ellerini boynuna astığı önlüğe silerken, "Lord Dunsby'nin misafiriyle nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bu, konuşmak istediği son şeydi ama çocukluğundan beri kendisine nezaket gösteren birine karşı kaba davranamazdı.

Edwina gülümseyerek, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. Lord Hilgrove yeterince hoş bir adam." İşte. Bu kadarı doğrudu. Şansı yaver giderse, bu soru dizisi de sona erecekti.

Ama o kadar şanslı değildi.

Bayan Meek yaklaştı ve sesini alçalttı. "Lord Hilgrove'un oldukça yakışıklı olduğunu duydum."

Edwina gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Yine mi bu? Neden herkes Lord Hilgrove'un ne kadar yakışıklı olduğuna bu kadar takılmıştı? Bu çıldırtıcıydı.

Edwina omuz silkerek, "Sanırım katlanılabilir biri," dedi.

"Katlanılabilir mi?" Bayan Meek onun yanıtından etkilenmediği belli olan bir ifadeyle sordu. "Hizmetçiler onu böyle tanımlamıyor."

Bundan pişmanlık duyacağını bilen Edwina, "Lord Hilgrove'u nasıl tarif ettiklerini sormaya cesaret edebilir miyim?" diye sordu.

Bayan Meek sırttı. "Genel kanı onun her türlü ölçünün ötesinde yakışıklı olduğu yönünde."

Ve soruyu sorduğuna şimdiden pişman olmuştu.

Edwina sepeti tutan kolunu kaldırdı. "Bu konuşma ne kadar sürükleyici olsa da, kahvaltıdan önce bu sepeti gerçekten teslim etmeliyim."

"Pekâlâ," dedi Bayan Meek elini sallayarak. "Ama söylemeliyim ki, yakışıklı sayacınız bozulmuş."

Bu tuhaf yorum karşısında şaşırان Edwina, "Benim 'yakışıklılık ölçerim' mi?" diye sordu.

Bayan Meek'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi: "Lord Hilgrove'un çok yakışıklı bir adam olduğu açık, ama siz onu sadece 'katlanılabilir' mi buluyorsunuz? Ya yakışıklılık ölçeriniz bozuk ya da kendinize yalan söylüyorsunuz. Hangisi?"

Edwina içini çekerek, "Sizi temin ederim, ben de öyle. Artık gerçekten gitmeliyim."

Bayan Meek başını eğdi. "Size iyi günler leydim."

Edwina vedalaştıktan sonra hizmetkârların girişinden ayrıldı ve gökyüzüne baktı. Neden herkes onunla Lord Hilgrove hakkında konuşmakta bu kadar ısrarcıydı? Onlar sadece tanıdıktı, arkadaş bile değillerdi, gerçi bu çizgi bulanıklaşmaya başlamıştı.

Warren'ların kulübesine giden patikadan aşağı doğru yürümeye başladı ve uzaktan bir atın yaklaştığını gördü. Biniciyi tanıması sadece bir anını aldı.

Lord Hilgrove.

Hafifçe panikleyen ve saklanacak bir yer arayan Edwina, ormanlık alanın güvenliğinden hızlı bir kaçış yapamayacak kadar uzakta olduğunu fark etti. Adam yaklaştıkça kalbi hızla çarpmaya başladı ve atının üzerinde gösterişli bir görüntüsü yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Lord Hilgrove atını dizginledi ve selamlamak için elini kaldırdı. "Leydi Edwina, ne hoş bir sürpriz."

"Evet, öyle," dedi Edwina. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"Çok hoş. Bu sabah ata binmedin mi?" diye sordu atından inerken.

Edwina başını salladı. "Şafak vakti gittim," diye bilgi verdi ona. "Oturup düşünmek için en huzurlu zaman olduğumu düşünüyorum."

Lord Hilgrove düşüncelere daldı. "İtiraf etmeliyim ki dün geceki konuşmamız zihnimde büyük bir ağırlık yarattı."

"Bennett'in annesinin gözdesi olduğunu düşündüğü zamanı mı kastediyorsun?" Edwina ortamı yumuşatmaya çalışarak sordu.

Kıkırdadı. "Hayır, ama bu konuşma oldukça eğlenceliydi."

Edwina gülümsedi. "Avukat olduğu için Winston'ın teyzemin gözdesi olduğundan uzun zamandır şüpheleniyorum. Herkesten daha iyi tartışabilir ve haklı olsanız bile onunla tartışmak oldukça sinir bozucu olabilir."

Lord Hilgrove onun gülümsemesine karşılık vererek, "Sadece hayal edebiliyorum," dedi.

Orada durup birbirlerine gülümserken Edwina, Lord Hilgrove'un yüzündeki keskin hatlara hayran kalmaktan kendini alamadı. Güçlü çene çizgisi ve delici mavi gözleri her kadını kendinden geçirmeye yeterdi ama kuzeninin misafiri hakkında böyle şeyler fark etmemeliydi. Lord Hilgrove buraya Bennett için gelmişti, onun için değil. Ve buna dikkat etmesi gerekiyordu. Yakında gidecekti ve onun ardından özlem duymaya hiç niyeti yoktu.

Elindeki sepeti kaldırırken gülümsemesi soldu. "İzin verirseniz, bu sepeti Warren'lara teslim etmem gerekiyor."

Lord Hilgrove, "Hafızam beni yanıltmıyorsa, Bay Warren eskiden babanızın uşağıydı," dedi.

"Evet, Bayan Warren da bizim hizmetçimizdi," diye paylaştı Edwina. Adamın konuşmalarını hatırlamasından oldukça etkilenmişti.

Lord Hilgrove'un her zamanki kendinden emin yüz ifadesinden bir belirsizlik geçti. "Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu hızlıca, neredeyse endişeyle. "Eğer çok fazla sorun olmayacaksa."

Onu reddetmek dilinin ucundaydı ama gözlerindeki kırılganlığı gördü ve bu ona itiraf etmek istediğinden daha fazla dokundu. "Bundan büyük keyif alırım," diye cevap verdi. Ve bu gerçektir. Bu da onu daha da korkutuyordu.

Lord Hilgrove sepeti almak için elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Edwina sepeti tutmaktan vazgeçti ve patikadan aşağı doğru yürümeye başladılar. Zekice bir şeyler söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aslında söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Adam bu kadar yakınında dururken aklı karışmıştı.

Neyse ki Lord Hilgrove daha rahat görünüyordu ve konuştu. "Umarım sakıncası yoktur ama atımı ormanlık alandaki özel yerinize sürdüm."

"Burası benim değil," diye cevap verdi. "Burası herkesin keyif alabileceği bir yer."

"Çok nazıksınız." Masmavi gökyüzüne hayranlıkla bakmak için başını arkaya eğdi. "Güzel bir gün olacak gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet, oldukça güzel," diye hemen kabul etti. Hava durumu güvenli ve sıradan bir sohbet konusuydu.

Lord Hilgrove bakışlarını tekrar onunkilerle buluşturdu. "Dün geceki konuşmamızı tekrar gözden geçirmeyi umuyordum." "Arabella'nın ölümünün benim hatam olmadığına gerçekten inanıyor musun?" diye sormadan önce duraksadı.

Sözlerini söyleme şekli kadının duraksamasına ve içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. Sanki ruhunu ortaya koyuyormuşçasına ham duygularla söylenmişlerdi.

Edwina durdu ve yüzünü ona döndü. "Tüm kalbimle, bunun senin hatan olmadığına inanıyorum."

Lord Hilgrove gözlerini kaçırdı ama bu, onun gözlerinde derin bir acı görmeden önce değildi. Sesi alçak ve keder doluydu, "Arabella öldüğünde daha da büyüyordu. O gün sadece onu kaybetmedim... Geleceğimi de kaybettim."

Kendini durduramayan -ya da durdurmak istemeyen- Edwina bir adım daha yaklaştı ve elini nazikçe onun koluna koydu. "Özür dilerim," dedi, başka bir kelime bulamamıştı. Adamın canı yanıyordu ve onun yükünü hafifletecek sözcüklere sahip olmayı diledi.

"Bebeği bizden başka kimse bilmiyordu," diye paylaştı Lord Hilgrove, gözleri nemlenerek. "Bu bizim sırrımızdı."

Edwina sessiz kaldı ve eğer isterse devam etmesini sabırla bekledi.

"Onun ölümünden kısa bir süre sonra kardeşimin öldüğü haberini aldım" derken çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Ne kadar korkunç."

"Değer verdiğim her şeyi kısa bir süre içinde kaybettim," diye itiraf etti Lord Hilgrove, sesi duygusallıktan titriyordu. "Ve şimdi, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmadı."

Yaptıklarının sonuçlarını düşünmeden önce kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Ama her şey daha iyi olacak. Her günü geldiği gibi kabul etmelisin."

Lord Hilgrove çenesini başının üzerine yaslayarak derin bir iç çekti. "Deniyorum ama acı devam ediyor. Kaybettiklerimin sürekli bir yoldaşı."

"Babam öldüğünde, onun gerçekten gittiğine inanamayarak etrafta puslu bir şekilde dolaşım. Bir parçam koparılmıştı ve sanki verecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum," diye paylaşıyor Edwina. "Kimse beni teselli edemedi ve kendimi yalnız hissettim. Tamamen yalnız."

Edwina şöyle devam etti. "Ailem bana yardım etmeye çalıştı, arkadaşlarım da öyle. Ancak keder, insanın tek başına yapması gereken bir yolculuktur. Ve herkes bu yolculuktan galip çıkamaz."

Lord Hilgrove derin bir nefes aldı, göğsü inip kalkıyordu. "Nasıl oluyor da şu anda dağılmıyorsun? Baban sadece dört ay önce öldü."

"Dört ay yedi gün," diye mırıldandı Edwina. "Unutmamın pek mümkün olmadığı bir gün. Kimse size babanızın ölümünü nasıl izleyeceğinizi öğretmiyor. Kimse size son bir vedanın nasıl yapılacağını da öğretmiyor."

"Arabella vefat ederken elini tuttum ve ondan sonra da daha uzun süre tutmaya devam ettim. Onu bırakacak gibi görünmüyordum," diye paylaştı Lord Hilgrove.

Edwina gözlerinin arkasında yaşlar oluştuğunu hissetti ve gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı. "Böyle anlar o kadar muazzamdır ki her şeyi değiştirir."

Lord Hilgrove sessizleşti. Uzun bir süre sonra nihayet, "Anlıyorsunuz," dedi. Sesindeki rahatlama hissediliyordu.

"Evet," diye onayladı, kalbi onun için acıyordu.

"Ne güzel bir çift olduk," dedi. "Buradan sonra nereye gideceğiz?"

Edwina yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti.

"İlerleyeceğiz,

Artık aramızda olmayan sevdiklerimizi hatırlamak."

Lord Hilgrove'un başını onaylarcasına salladığını hissedebiliyordu.

"Bunu yapabilirim."

"İyi, aynı fikirde olmana sevindim," dedi Edwina, sesinde bir parça mizahla. "Çünkü benim tavsiyem bitti."

Lord Hilgrove kıkırdadı ve bu ses Edwina'nın dudaklarında küçük bir gülümsemeye neden oldu. "İyi bir tavsiyeydi," diye onayladı. "Ama belki de

Bu sepeti hemen teslim edin ki kahvaltuya geç kalmayalım."

İçinde bulundukları durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayan Edwina kollarını indirdi ve bir adım geri çekildi. Sözcükler arasında bocalarken yanakları utançtan kızardı. "Evet... um... bu iyi bir fikir," diye atıldı. "Kahvaltı gerçekten de iyi bir şey."

"Evet, bu çok iyi bir şey," diye tekrarladı dudaklarında alaycı bir sırıtışla.

Edwina kendini tam bir aptal gibi hissetti. Neden onun önünde tutarlı cümleler kuramıyordu? Ama içten içe cevabı zaten biliyordu. Lord Hilgrove'un delici bakışları onu silahsızlandırıyor, tüm mantıklı düşüncelerini unutturuyordu. Ve şimdi, her şeye rağmen, ona karşı bir şeyler hissediyordu.

Miles, Edwina'yla birlikte patikada yürürken, sepeti rahatça kolunun altına sıkıştırmış ve atının dizginlerini güvenli bir şekilde elinde tutarken, amansız kederinden bir erteleme hissetti. Kadının sözleri onu derinden etkilemiş, ruhu için yatıştırıcı bir merhem gibi olmuştu. İçinin derinliklerinde yankılanmış, içini huzurla doldurmuş ve ona çaresizce ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamıştı. Karısı öldüğünden beri ilk kez kalbi daha hafif hissediyor ve nihayet kederin boğucu pençesi olmadan nefes alabiliyordu.

Miles Edwina'ya baktı ve onun güzel yüzündeki ciddi ifadeyi fark etti. Onun kendisini bu kadar sıcak bir şekilde kucaklamasını beklemiyordu ama o anda bu hoş bir teselliydi. Yine de Edwina'nın kollarına bu kadar mükemmel bir şekilde oturmasında rahatsız edici bir şey vardı.

Blazes.

Bu olmazdı. Edwina'ya karşı bir şeyler hissetmemeliydi ama hissediyordu.

Ve kendilerini sıkıntıya sokmaya başlamışlardı.

Edwina başını çevirdi ve onu bakarken yakaladı. Gözlerini kaçırması ya da en azından utanmış gibi yapması gerekirdi ama bunun yerine, "Senin hakkında çok az şey biliyorum ama sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Bu garip mi?"

Edwina başını sallayarak, "Hayır, ben de aynı şekilde hissediyorum," diye cevap verdi.

O anda Miles, Edwina hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için karşı konulmaz bir istek duydu. "Bana kendinden biraz daha bahseder misin?"

Edwina'nın kaşı eğlenerek kalktı. "Tam olarak ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şey ve her şey," diye yanıtladı ciddiyetle.

Edwina'nın dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Peki o zaman, nereden başlayayım?" diye sordu. "Çok ilginç biri olmadığım konusunda sizi uyarmalıyım."

"Okçulukta beni geçtiğini düşünürsek bunun doğru olduğuna inanmıyorum," diye belirtti.

Edwina'nın yüzünde düşünceli bir ifade vardı: "Gençken Cat adında bir kedim vardı."

"Kedinin adını 'Kedi' mi koydun?" diye kuşkuyla tekrarladı.

"Ben yaptım. 'Cat', 'Catherine the Great'in kısaltmasıydı," diye açıkladı Edwina. "Ama biz ona kısaca 'Kedi' diyorduk."

Yüzüne muzip bir gülümseme yayılırken, "Bir köpeğe ne dediğinizi sorabilir miyim?" diye alay etti.

Edwina eğlenmiş görünüyordu. "Kedime isim vermemin aylar sürdüğünü düşünürsek, bu konu üzerinde düşünmem gerekecek."

Sırtışı daha da genişledi. "Kedinin adını bulman aylarını mı aldı?"

Başını salladı. "Altı yaşındaydım. O ana kadar vermem gereken en büyük karar buydu."

"Meraktan soruyorum, kedinize neden Büyük Katerina'nın adını verdiniz?" diye sordu.

Edwina anlatırken elleriyle hareketli hareketler yapmaya başladı, "Babam bana onun hakkında bir kitap okumuştı ve Rusya'yı yönetmek için kocasını devirmesini çok etkileyici bulmuştum. Güçlü ve bağımsızdı, tıpkı benim kedim gibi."

Miles kıkırdadı. "Fareleri yakalamak için sadece ahır kedilerimiz vardı."

"Cat öldükten sonra babam başka bir tane almamızı önerdi ama benim gönlüm razı olmadı. Onun anısına ihanet ediyormuşum gibi hissettim," diyor Edwina.

"O sadece bir kediydi," diye belirtti.

Edwina dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, o bundan çok daha fazlasıydı. Ailemizin değerli bir üyesiydi."

Miles hemen elini kaldırdı. "Özür dilerim. Duyarsız olmak istememiştim. Beni affeder misiniz?"

"Affedilecek bir şey yok," diyerek onu temin etti.

Bir sonraki sözcükleri o daha durduramadan ağzından kaçtı. "Güzel ve zarif," diye mırıldandı.

Bakışlarını indirirken Edwina'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Böyle şeyler söylememelisiniz lordum," diye azarladı.

"Ama gerçek bu," diye ısrar etti Miles.

Edwina bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Bu doğru olabilir ama ben seni zaten arkadaşım olarak görüyorum," diye itiraf etti. "Sen de aynı şekilde hissetmiyor musun?"

Yumuşak bir sesle, "İstiyorum," diye cevap verdi.

"O halde izninizle size kendi adınızla hitap edebilir miyim?" Miles sordu.

Edwina onun sözlerini düşünmüş gibiydi. "Daha önce hiçbir beyefendinin bana adıyla hitap etmesine izin vermemiştim," dedi.

Miles, "Ben herhangi bir beyefendi değilim," diye söze başladı, "çünkü daha önce birbirimizi kucaklamıştık."

Onun sözleri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçek bir centilmen bu konuyu asla açmaz."

Miles onun tepkisi karşısında kıkırdadı. "Ben sadece meramımı anlatmaya çalışıyorum."

Edwina bir süre düşündükten sonra kabul etti. "Pekâlâ, bana kendi adıyla hitap edebilirsin ama sadece yalnız olduğumuzda."

"Ve bana Miles diyeceksin."

Edwina onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinde belirsizlik titreşiyordu. Fısıltıdan daha yüksek olmayan bir ses tonuyla konuştu. "Ve sana Miles diyeceğim."

Onu kızdırma ihtiyacı hissederek daha yakına eğildi ve "Bu da neydi?" diye sordu.

"Miles" demeden önce gözleri patikada gezindi.

Miles onun kendi adını kullanmasına kalbinin nasıl tepki vereceğine hazırlıklı değildi. Doğru hissettirdi. Rahatlatıcıydı.

Edwina patikanın hemen dışındaki sazdan çatılı şirin kulübeyi işaret etti. "Burası Warren'ların evi." Elini uzattı. "Sepeti bana verirseniz, onlara bırakırım."

"Sepeti onlara kendim teslim edebilirim."

"Bu tamamen gereksiz," diye ısrar etti. "Benimle kapıya kadar gelerek zahmet etmene gerek yok."

Dudakları seğirdi. "Neden, Edwina, benden utanıyor musun?"

Kızın ağzı açık kaldı. "Hayır, utanmıyorum, ama sen bir lordsun-"

"Ve siz de bir hanımefendisiniz," diye araya girdi Miles.

Edwina, "Evet, ama siz onlara yabancısınız," diye akıl yürüttü.

Onlar tartışırken kulübenin kapısı açıldı ve kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadın kapıda durdu. "Leydi Edwina, her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Edwina elini bırakarak samimi bir sesle cevap verdi: "Evet, Bayan Warren. Lord Hilgrove ve ben de tam size bir sepet teslim etme onurunun kime ait olacağını tartışıyorduk. Brockhall Malikânesi'ndeki hepimizin hediyesi."

Bayan Warren zarif bir el sallayışla onları ilerlemeleri için cesaretlendirdi. "İçeri buyurun. Bay Warren'ın Lord Hilgrove ile tanışmaktan memnun olacağından hiç şüphem yok."

Miles atını emniyete aldıktan sonra Edwina'yı takip ederek taze pişmiş ekmek ve sıcak baharat kokularının havayı doldurduğu kulübeye girdi. İçeri girdikten sonra sepeti Bayan Warren'a uzattı.

Bayan Warren'ın yüzü ışıldadı. "Teşekkür ederim!" diye haykırdı. "Ne hoş bir sürpriz."

Edwina konuştu. "Brockhall Malikânesi'ndeki herkes Bay Warren'ın bir an önce iyileşmesi için iyi dileklerini iletiyor."

Bayan Warren minnettar bir içtenlikle, "Onlar da siz de çok nazıksınız," diye karşılık verdi. "Bay Warren bu sepeti görmek isteyecektir."

Bayan Warren topuklarının üzerinde döndü ve küçük giriş holünün dışındaki bir odaya adım attı.

Edwina ona doğru döndü ve kısık bir sesle, "Warren'ları gençliğimden beri tanırım ve onlar benim için çok değerlidir," dedi.

Miles merakla ona baktı. "Uslu durmayacağımdan mı endişeleniyorsun?" Edwina, "Sadece bu kadar kulak misafiri olmamaya çalış," dedi.

"'Earlish' mi?" diye tekrarladı.

"Evet, bu bir kelime," diye karşılık verdi

Edwina. Adam sırttı. "Bence bunu sen uydurdun."

Edwina omuzlarını hafifçe silkerek, "Belki, ama yine de doğru gibi görünüyor," dedi.

Miles hafifçe eğilerek onun alçak ses tonuna uymaya çalıştı. "Peki daha az 'kulaklı' olmak için ne yapmak gerekir?" diye sordu alaycı bir ciddiyetle.

Edwina onu uzun uzun inceledi. "Bunun yapılabileceğini sanmıyorum," diye itiraf etti.

Cevap vermek üzereyken kapı aralığından Bayan Warren'ın sesi geldi. "Geliyor musun hayatım?" diye sordu.

"Evet, Bayan Warren," diye cevap verdi yan odaya geçmeden önce.

Miles arkasından takip ederek dar bir eşikten geçti ve küçük bir odaya girdi. Gözleri bir sandalyede oturan, ayaklarını bir bankın üzerine dayamış, uzun boylu, iri yapılı bir adama takıldı.

Edwina ona doğru eliyle işaret etti ve tanışma faslını başlattı. "Lord Hilgrove'u tanıştırmama izin verin. Kendisi kuzenimin arkadaşıdır," dedi.

Bayan Warren gözlerindeki onay ifadesiyle ona baktı. "Leydi Edwina'ya buraya kadar eşlik etmeniz çok nazık bir davranıştı."

"Oh, hayır. Bana buraya kadar eşlik etmedi," diye atıldı Edwina. "Yolda karşılaştık ve bana eşlik etmeyi teklif etti."

"Ah, bu açıklama için teşekkür ederim," dedi Bayan Warren, dudaklarında bir gülümseme belirerek.

Bay Warren boğazını temizledi. "Sizi uygun bir şekilde selamlamak için ayağa kalkardım lordum ama karım böyle bir hareketi onaylamaz."

"Hayır, yapmazdım," diye onayladı Bayan Warren.

Miles gülümsedi. "O zaman karının dediğini yapmalısın," diye karşılık verdi.

Bay Warren cevap olarak başını eğdi. "Gerçekten de, insanın karısını dinlemesi her zaman akıllıca olur. En azından akli başında bir erkekseniz, yemek yapanın onlar olduğunu düşünürsek."

Bayan Warren güldü. "Merak etme canım, seni henüz zehirlemedim ve yakın gelecekte de zehirlemeye niyetim yok."

Miles Edwina'ya baktı ve Warren'ların neşeli sohbetini dinlerken dudaklarının parlak bir gülümsemeye kıvrıldığını gördü. Yüz ifadesinden burada kendini rahat hissettiği anlaşıyordu. Onlarla birlikte.

Bay Warren yanındaki masanın üzerinde duran bir kitaba uzanarak Edwina'ya seslendi. "Ödünç aldığım kitabı geri vermek istiyorum. Çok hoşuma gitmişti."

Edwina bir adım öne çıktı ve kitabı ondan aldı. "Bir tane daha ister misiniz?"

Bay Warren, "Doktor yarından itibaren ayağıma baskı uygulamama izin verdiği için buna gerek kalmayacak," dedi.

Bayan Warren, "Ama doktor biraz ağırdan almanız gerektiğini de söyledi," diye ısrar etti.

Bay Warren bıkkın bir iç çekti. "Evet, ama burada yemek yemek ya da ısınmak istiyorsak odunların kesilmesi gerekiyor."

Miles bunun yapabileceği bir şey olduğunu bilerek bir adım öne çıktı. "Bunu yapacağım."

Bay Warren, "Sizden böyle bir şey isteyemem, lordum," diye itiraz etti.

"Sen istemedin, ben teklif ettim," dedi Miles. "Bir baltayı kullanmaktan daha fazlasını yapabilecek durumdayken bir hizmetçi çağırmak aptalca olurdu."

Bayan Warren kocasıyla bakıştıktan sonra şöyle dedi: "Teklifiniz çok nazikçe Lordum, ama kendinizi sıkıntıya sokmanızı istemiyoruz. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Miles kararlı bir şekilde, "Korkarım hayır cevabını kabul etmeyeceğim," dedi.

Edwina ona doğru döndü ve "Odun kesmeyi biliyor musun?" diye sordu.

Miles'ın dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Çok karmaşık bir işlem değil ama evet, nasıl yapıldığını biliyorum," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Bu her iyi askerin sahip olması gereken bir beceridir."

"Sizi gördüğümde bir asker arkadaşımı tanıdığımı sandım," dedi Mr. Warren, sesi düşünceli, dedi. "Ben de orduda görev yaptım."

Miles, "Ben de öyle," diye karşılık verdi.

Bay Warren pencereye doğru işaret etti. "Balta arkada. Sadece birkaç kütük işimizi görür."

Miles ayrılmak için harekete geçtiğinde Edwina elini Miles'ın koluna koydu ve "Ben de size katılacağım," dedi.

"Bunu çok isterim," diye cevap verdi.

Edwina'nın bakışları onun üzerindeydi, yüz ifadesi şaşkınlık ve gurur karışımıydı. Onun gözlerindeki hayranlığı izlerken göğsünün bir başarı duygusuyla kabardığını hissetti.

Böylesine sıradan bir görevi yapmayı teklif etmenin Edwina'nın onayını kazanacağını kim düşünebilirdi?

Chapter Nine

Edwina, Miles'ı kulübenin arka tarafına kadar takip ederken, onun bir kontun yapamayacağı kadar sıradan bir iş olan odun kesmeyi teklif ettiğine inanamıyordu. Yine de burada, düzgünce istiflenmiş kütük yığınlarının ve onlara yaslanmış bir baltanın önünde duruyorlardı.

Miles baltanın önünde durdu, uzun boyu çimenli zeminde uzun bir gölge oluşturunuyordu. Ceketini çıkardı ve ona doğru döndü. "Şunu tutabilir misin?" diye sordu gülümseyerek.

Ceketi kabul etmek için öne çıkarken, "Warrenlar'a büyük bir hizmette bulunduğunuzu düşünürsek, benim için bir zevk olur," diye yanıtladı.

Miles baltaya uzandı. "Bunun pek bir önemi yok," dedi kayıtsızca.

"Ama öyle," diye karşı çıktı, sesinde hayranlık vardı. "Siz bir kontsunuz ve ellerinizi sık sık kirlettiğinizden şüpheliyim."

Miles eğlenen bir bakışla, "Neredeyse pek 'kulağa uygun' davranmadığımı söyleyebilirsin," diye karşılık verdi.

Güldü. "Kesinlikle."

"Güzel, çünkü her şeyden önce ben bir erkeğim," dedi Miles. "Ayrıca, gençken hep odun keserdim."

"Böyle şeylerle ilgilenecek hizmetçileriniz yok muydu?" diye merakla sordu.

Miles başını salladı, yüz ifadesi daha düşünceli bir hal almıştı. "Hizmetçilerimiz vardı ama ağabeyim ve ben avcı kulübemize kaçardık.

ormanlık alanlar. Sadece ikimiz vardık ve hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapardık." "En güzel zamanlardı."

Edwina onun sesindeki hüznü duyabiliyordu ve bu kabulün onun için büyük bir bedeli olduğunu biliyordu.

Miles, "Ne yazık ki John artık aramızda değil ve av köşkü uzun yıllardır boş duruyor," dedi.

Miles odun yığınının doğru döndü ve baltayı eline aldı. Kararlı bir ifadeyle baltayı yumuşak, pratik hareketlerle savurdu. Etkileyici bir hassasiyetle kütük üstüne kütük yararken odunların çatırdama sesi ormanlık alanda yankılandı.

Durdu ve baltayı yere bıraktı. Bölünmüş odun parçalarını topladı ve yığının yanına düzgünce istifledi.

Miles'in alnından süzülen teri eldivenli elinin tersiyle sildi. "Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı," dedi.

Edwina, Miles'in üzerinde bir pelerin gibi asılı duran keder ve acının ağırlığını hissedebiliyordu. Burnunu sokmaması gerektiğini biliyordu ama merakı onu ele geçirdi. "John'un nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

Miles'in çenesi gözle görülür biçimde gerildi. "Bir düelloda." "Ne kadar korkunç," diye mırıldandı.

Miles, "Ölmek için gereksiz bir yoldu ama John her zaman kendi iyiliği için fazla ukala olmuştu," dedi. "Başına kötü bir şey gelebileceğini hiç düşünmedi. Korkusuz bir hayat yaşadı."

Edwina ona zayıf bir gülümseme sundu ve elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. "Biraz korku iyi bir şeydir," diye karşılık verdi belli belirsiz.

Miles'in bakışları yumuşayarak ona baktı, mavi gözleri onunkileri arıyordu. "Öyle," diye kabul etti. "Bize uğruna yaşayacak bir şeyimiz olduğunu hatırlatıyor."

"Bu, yaşamak için yeni bir amaç bulduğunuz anlamına mı geliyor?" Edwina sordu.

Miles cevap vermeden önce bir süre onun bakışlarını tuttu, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sanırım öyle," dedi.

Edwina kalbinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti ama bunu kabullenmeyi reddetti. Edemezdi. Ama hain kalbi onu dinlemiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Miles bir adım daha yaklaşarak, "Ceketimi geri alabilir miyim?" diye sordu.

Gözlerini hızla kırıştıran Edwina sözcükler arasında bocaladı. "Evet, evet, yapabilirsin," demeyi başardı. "Sadece odun kesebilmen için onu senin

için tutuyordum."

Miles'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ve harika bir iş çıkardın."

Kendini telaşlanmış ve davranışından utanmış hisseden Edwina ceketini ona uzattı. "Evet, odun kesmekten çok daha kolaydı. Sen de bunu harika bir şekilde yaptın." Neden gevezelik etmeyi bırakamıyordu? Miles onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

"Odun kestiğim için bana övgüler yağdırmaya gerek yok" derken Miles'in gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Başka ne zaman yapabilirim ki?" Edwina karşılık verdi.

Miles gökyüzüne baktı. "Kahvaltıda herkese katılmak istiyorsak acele etmeliyiz. Gerçi korkarım şimdiden geç kalmış olabiliriz."

"Büyük olasılıkla, ama eminim ailem anlayışla karşılayacaktır."

Miles kaşlarını kaldırdı. "Peki amcan bu konuda ne derdi?"

Edwina omuzlarını dikleştirerek ve sert bir ton takınarak, "Bir hanımefendi kahvaltıya geç kalmak için asla bahane üretmemeli," diye cevap verdi.

Kıkırdadı. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

"Çok pratik yaptım," dedi Edwina. "Lionel Amca'yı özlüyorum. Babam ölmeden önce hep çok kaygısızdı. Ama şimdi sorumluluklar yüklenmiş durumda ve beni sürekli eleştiriyor."

Miles ceketini tekrar giydi ve kulübenin önüne giden yolu işaret ederek önce onun gitmesi gerektiğini söyledi. "Bugünlerde çok daha ciddi görünüyor ama her zaman edepi biri olmuştur."

"Öyleydi zaten," diye iç geçirdi Edwina. "Ama marki olduğundan beri daha da kötüleşti."

Miles'in bakışları sempatikleşti. "Özür dilerim."

Yan yana yürürlerken ona baktı. "Özür dilemene gerek yok. Korkarım hayattaki kaderim bu," dedi. "Bana 'faremsi' bile dedi."

"Mousy?"

"Evet, teyzem ve amcam arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

Miles ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Yani kulak misafiri mi oldun?"

Edwina hafifçe omuz silkerek, "Bazıları öyle de diyebilir," dedi. omuz. "Ama ben buna 'kolektif dinleme' demeyi tercih ediyorum."

"Bunu süslü bir isimle adlandırmak kulak misafiri olduğun gerçeğini değiştirmez," diye şaka yaptı.

Edwina başını salladı. "Haklısın. Kulak misafiri oldum."

"Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?" diye sordu gülümseyerek. "Aslında öyleydi," diye yanıtladı Edwina.

Miles ciddileşti. "Lord Dallington'ın senin hakkında söyledikleri yanlış," dedi. "Seni hiçbir zaman 'korkak' olarak görmedim. Çekingen. Utangaç. Ulaşılmaz. Bunlar sadece benim sizinle ilgili ilk algılarımdı."

Edwina onun sözleri karşısında yüzündeki hoşnutsuzluğu gizlemek için çok uğraştı. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ama şimdi..." Yüzünü tamamen ona döndüğünde sözleri kesildi, ifadesi yumuşak ama yoğun. "Seni tanımlamak için kullanacağım kelimeler çok farklı. Vahşi. Sadık. Şefkatli. Ama daha da önemlisi, senden tamamen ve nefes kesici bir şekilde büyülenmiş durumdayım."

Edwina'nın nefesi kesildi, Miles'ın sözlerine inanıp inanamayacağından ya da bunların sadece onu pohpohlamak için olup olmadığından emin değildi. Ama Miles'ın gözlerindeki samimiyet ve sesindeki inanç ona inanmak istemesine neden oldu. "Çok nazıksınız lordum," diye mırıldandı Edwina.

Miles, "Mesele de bu, bunun nazık bir yanı yok," dedi. "Ben böyle hissediyorum."

Miles atını toplarken Edwina derin bir nefes aldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Sözlerinde gerçekten ciddi olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, bu ne anlama geliyordu?

Bayan Warren verandaya çıktı. "Tekrar teşekkür ederim lordum," dedi içten bir minnettarlıkla.

Miles atını patıkaya doğru sürmeye başlamadan önce başını sallayarak Edwina'nın sözlerini onayladı. Edwina da onun adımlarına eşlik etti ve rahat bir sessizlik içinde patıkada birlikte yürüdüler. Sessizlik hiç bu kadar dokunaklı olmamıştı.

Ama uzun sürmedi.

Miles ona baktı ve "Baban sana miras bıraktı mı?" diye sordu.

Bu konuşmanın nereye varacağından emin olamayan Edwina, "Hayır, sadece on beş bin pound çeyiz parası," diye cevap verdi.

"Bu cömert bir çeyiz, ama babanın sana bıraktığı tek şeyin bu olduğuna emin misin?" Miles bastırdı.

Edwina düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Vasiyetini hiç okumadım ama amcam babamın vasiyetinde benden hiç bahsetmediğini söyledi."

Miles'ın yüz ifadesi ciddileşerek sordu: "Babanın senin üzerine ne kadar titrediğini düşünürsek, bu sana da garip gelmiyor mu?"

Kaşları daha da çatılan Edwina, "Pek sayılmaz, çünkü babamın unvanını miras aldığından beri bana bakmak amcamın sorumluluğunda. Eminim bu tür konuları önceden konuşmuşlardır."

Miles, "Amcanla Bay Stanley arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum," derken pek de ikna olmuş görünmüyordu.

"Yani kulak misafiri mi oldun?" diye alay etti.

Kıkırdadı. "Ben 'toplu dinleme' terimini tercih ederim." Tavrı yeniden kasvetli bir hal aldı. "Konuşma, sizin için mevcut olması gereken ek fonlar olabileceğini ima ediyordu."

"Bunların hangi fonlar olabileceğini bilmiyorum."

Miles, "Belki de babanızın vasiyetini görmek istemeniz faydalı olabilir," diye önerdi.

Edwina'nın gözleri büyüdü. "Eğer böyle bir şey yaparsam, amcam ona güvenmediğim için bana çok kızar. Onu kızdırmak istemem."

Miles elindeki dizginleri sıkılaştırdı. "Peki ya size verilenden daha fazlasına hakkınız varsa?"

"Ya konuşmayı yanlış anladıysan?"

"Ben yapmadım," diye cevap verdi Miles, çenesi sertleşmiş ve gözleri inançla parlıyordu. "Ne duyduğumu biliyorum."

Edwina bakışlarını onunkilerden kaçırdı, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken zihni hızla çalışıyordu. Ne yapması gerekiyordu? Vasiyeti görmek isterse ve Miles yanıltırsa, amcası ona çok kızacaktı. Ama ya haklıysa? Hayır. Bu düşünülemezdi. Amcası onu bir mirastan mahrum bırakmaya çalışmazdı. Bu düşünce bile midesini huzursuzlukla çalkalamasına neden oldu.

Yapar

mydı?

Hayır.

Evet.

Olabili

r.

Kuşku, onu uzaklaştırma çabalarına rağmen zihnini kemirmeye devam ediyordu.

Miles'in sesi düşüncelerini böldü. "Düşündüğünü görebiliyorum ama şunu bil ki sana asla yalan söylemem."

"Yine de benden amcamın bana yalan söylediğine inanmamı istiyorsunuz - tüm hayatım boyunca tanıdığım bir adam," diye meydan okudu.

"Araştırmaya değmez mi?" Miles sordu.

Edwina kendini parçalanmış hissediyordu, kime inanacağından ya da kime güveneceğinden emin değildi. Yapması gereken bir seçim vardı. Amcasına körü körüne güvenmeye devam mı edecekti yoksa daha yeni tanıştığı bir adama mı güvenecekti? Daha şimdiden kalbinde uygunsuz duygular uyandıran bir adama.

Brockhall Malikânesi yaklaştıkça önlerinde beliriyordu ve Edwina'nın aklına aniden bir fikir geldi. Ya babasının vasiyetini görmek için amcasına sormak zorunda kalmasaydı? O zaman kendisine yalan söylüyor olabileceğini düşündüğünü asla bilemezdi.

Edwina kararlı bir sesle, "Ya amcamın çalışma odasına gizlice girip o yokken vasiyeti okursam?" diye sordu.

"Peki ya söyledikleri hoşuna gitmezse?" Miles sordu.

İçinde çalkalanan belirsizliğe rağmen Edwina cesur bir yüz ifadesi takındı. Miles kadar kendini de ikna etmeye çalışarak, "Bir sorun olduğunda ve olursa bununla ilgileneceğim," dedi.

"Pekala, sana yardım edeceğim."

Tereddüt etti, onun yardımını istemekle kendi başına yetenekli olduğunu kanıtlamak arasında kaldı. "Senden hiç yardım istemedim. Ayrıca, senden böyle bir şey yapmanı isteyemezdim."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Hayır, ama buna ihtiyacın olacak." "Peki neden?" diye meydan okudu.

Yolda durdu ve yüzünü ona döndü. "Daha önce hiç bir çalışma odasına girdin mi?"

Edwina'nın kendine güveni sarsıldı, "Hayır, ama çok zor olmayacağı kesin." dedi.

Sırtışı da sözleri gibi yumuşadı. "Güven bana, Edwina."

Adını böylesine şefkatle söyleyişinden, ona güvenebileceğini -kalbinin derinliklerinde- biliyordu. "Pekâlâ," diye kabul etti.

Miles dikkatini Brockhall Malikânesi'ne çevirmeden önce onun sözlerinden memnun görünüyordu. "Bennett bizi aramaya gelmeden önce acele edelim."

Miles Edwina'ya yemek odasına kadar eşlik ederken, Bennett'in uzun masadaki koltuğundan onaylamayan bakışlarını fark etmekten kendini alamadı.

Miles Edwina'nın sandalyesini çekip yanına oturdu ve Bennett'in kaçınılmaz sorgulamasına hazırlandı.

"Edwina'yla aynı anda gelmenize ne sebep oldu acaba?" Bennett, Miles'a hitap ederken sesinde biraz kınayıcı bir tonla sordu.

Miles sakince açıkladı: "Sabah ata bindikten sonra Leydi Edwina'ya Warren'ların kulübesine kadar eşlik ettim."

Edwina konuştu. "Lord Hilgrove Warrenlar için nezaketle odun kesti," diye övdü.

Bennett'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yapmadın, değil mi?" Miles'a dönerken ses tonu kuşkuluydu.

Miles hafifçe omuz silkerek şöyle cevap verdi: "Bir ihtiyaç vardı ve ben de bunu karşıladım.

Bunu büyötmeye gerek yok."

"Neden bir hizmetçi göndermedin?" Bennett bastırdı.

"Ne amaçla?" Miles sordu. "Biraz odun kesmekten daha fazlasını yapabilirim. Ayrıca bu bana John'la birlikte av kulübemize gittiğimiz çok daha basit zamanları hatırlattı. Topraktan geçinmeye çalışırdık ama bu konuda fevkalade kötüydük."

Bennett koltuğunda öne doğru eğildi. "Neden hizmetçilere av kulübesinde yiyecek stoklatmadınız?"

"Kendi yiyeceğimizi kendimiz avlamak istiyorduk," diye açıklıyor Miles anıyı sevgiyle gülümseyerek. "Her sabah, tuzaklarımızdan birinde taze bir avla uyanırdık."

Bennett, "O halde başarılı olmuşsunuz gibi görünüyor," diye onayladı.

Miles kıkırdadı. "Hayır, hiç de öyle değil," diye cevap verdi. "Av bekçimiz bize acırdı ve yiyebilmemiz için bize her zaman bir şeyler bırakırdı. Biz büyüyene kadar böyle bir şey yaptığını itiraf etmedi."

Bennett dilini şaklattı. "Çok daha iyisini yapabileceğimden şüpheliyim," diye itiraf etti alaycı bir gülümsemeye.

Edwina koltuğunda kayarak Miles'a baktı. "Kardeşinizle oldukça yakınmışsınız gibi görünüyor."

"Zaman zaman öyleydik," dedi Miles. "İşte bu yüzden John'la av köşkünde geçirdiğim zamana değer veriyordum. Ayak altında hizmetçiler olmadan birlikte olmak güzeldi."

Lord ve Leydi Dallington odaya girip masanın iki ucuna oturdular.

"Günaydın," diye sıcak bir gülümsemeye karşıladı Leydi Dallington. "Geciktiğimiz için özür dilerim ama sizi temin ederim ki elimizde değildi."

Lord Dallington karısına eğlenen bir bakış attı. "Hangi elbiseyi giyeceğinize daha önce karar vermiş olsaydınız bu durum önlenebilirdi."

Leydi Dallington, "Bayan Walker'la çay içerken hangi elbiseyi giyeceğimi seçmek hiç de küçük bir mesele değil," dedi.

Bennett yüzünü buruşturdu. "Köyün dedikoducusu," dedi. "Neden onunla vakit geçirmek istiyorsun?"

Leydi Dallington kucağına zarif bir şekilde peçetesini koyarken, "Ah, çok hoş bir kadın," diye cevap verdi. "Pek çok ortak noktamız var."

"Yani dedikodu yapmayı seviyorsun," diye alay etti Bennett.

Leydi Dallington'ın gözlerinde bir muziplik parıltısı belirdi. "Hayır, biz sadece küçük şirin köyümüzde olup bitenleri tartışmaktan keyif alıyoruz. Arkadaşlar arasında paylaşıldığında dedikodu sayılmaz."

Bennett, "Dedikodu tam olarak budur," diye yanıt verdi.

Leydi Dallington başını sallayarak dikkatini Edwina'ya çevirdi. "Bize katılmak ister misiniz?" diye sordu. "Eminim Bayan Walker sizi görmeyi çok ister."

Bir uşak önüne bir tabak yemek koyarken Edwina yana doğru eğildi. "Ben... um... bugün meşgulüm," diye kekeleydi.

"Ne yapıyorsunuz, sorabilir miyim?" diye sordu teyzesi.

Kuşkusuz inandırıcı bir bahane bulmaya çalışırken gözleri Miles'a doğru kaydı. "Bugün okumak istediğim bir yığın kitap var," dedi Edwina hızla. "Bütün gün ve gece boyunca sürecektir. Bundan eminim."

Teyzesi ona meraklı bir bakış attı. "Eğer eminseniz..."

Edwina kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, bu kitaplar kendi kendine okunmuyor," diye ekledi gergin bir kahkahayla.

Miles, Edwina'nın ailesinden bir şeyler saklamak için gösterdiği tedirgin çabaya gülümseme isteğine direndi. Edwina'nın bu tür kurnazlıklar için uygun olmadığı açıktı ve başarılı bir casus olabileceğini hayal bile edemiyordu. Duygularını koluna takıyordu. Bu da onun için canlandırıcı bir değişiklikti.

Konuşmayı Edwina'nın garipliğinden uzaklaştırmanın en iyisi olacağına karar veren Miles, "Sanırım ben de okumaya biraz zaman ayıracağım," dedi.

Bennett, "Ama bugün birkaç arkadaşım ile birlikte olta balıkçılığına gidecektik," dedi.

Miles, "Bu kulağa çok sıkıcı geliyor," diye karşılık verdi. "Bensiz gidebilirsiniz."

Bennett bir süre onu düşündükten sonra şöyle dedi: "Elbette sıkıcı. Olta balıkçılığı bu. Balık yakalamaya çalışırken yapabileceğiniz çok şey var. Ama diğer erkeklerle birlikte olmak eğlenceli. Arkada kalıp kitap okumak istediğine emin misin?"

Miles bardağına uzandı ve cevap vermeden önce bir yudum aldı: "Alırdım."

"Seni pek okuyan biri olarak görmüyordum," dedi Bennett. "Üniversite günlerimizde kitaplara ayıracak pek vaktin yok gibiydi."

Miles, "Ben her zaman okurum," diye kendini savundu.

Bennett, "Bu doğru olabilir, ancak bunlar ders için okumamız gereken kitaplardı," dedi.

Lord Dallington Miles'ı savunmak için araya girdi. "Miles'ı rahat bırakın. Eğer gününü okuyarak geçirmek istiyorsa, öyle olsun. Kütüphanemiz kitaplarla dolu."

Bennett sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını masaya vurdu. "Pekâlâ, şimdilik bu konuyu kapatıyorum," diyerek küçük bir sırtışıla kabul etti.

Miles yemeğini yerken Lord Dallington, "Bugün bütün gün toplantılarım var, bu yüzden uzak kalacağım. Ama akşam yemeği için döneceğim."

Leydi Dallington onun sözlerini gülümseyerek onayladı. "Ailecek yemek yiyebilmemiz için zaman ayırdığınız için minnettarım."

Lord Dallington onun gülümsemesine karşılık vererek, "Bunun seni mutlu ettiğini biliyorum," dedi. "Ayrıca, bir erkeğin yemek yemesi gerekir."

Leydi Dallington bakışlarını Edwina'ya çevirmeden önce, "Öyle, ben de en sevdiğiniz yemeklerin hazırlanmasını sağlayacağım," dedi. "Sepet Warren'lar tarafından nasıl karşılandı?"

Edwina, "Çok minnettar oldular," diye yanıtladı.

Lord Dallington onaylamayan bir homurtu çıkardı. "Neden Warren'larla vakit geçirmekte ısrar ediyorsun anlamıyorum. Onlar babanızın evinde sadece hizmetçiydiler."

Edwina meydan okurcasına çenesini eğdi. "Onlar benim için bir hizmetkârdan çok daha fazlası oldular ve her zaman da öyle olacaklar. Onlarla birlikteyken bir parçamın evde olduğunu hissediyorum."

"Saçmalık," dedi Lord Dallington. "Zamanınızı daha değerli uğraşlar için kullanmalısınız - uygun bir koca bulmak gibi."

Leydi Dallington kocasına sert bir bakış fırlattı. "Lionel..." diye başladı, sesinde bir uyarı vardı.

"Böyle ciddi konuları tartışmaya izniniz yok mu?" Lord Dallington ses tonu savunmacı bir şekilde sordu.

Leydi Dallington kararlı bir şekilde, "Bu tür tartışmaların yeri ve zamanı vardır ve kahvaltı masası bunlardan biri değildir," dedi.

Lord Dallington dudaklarını büzdü. "Edwina sonsuza dek bizim cömertliğimizle yaşayamaz. Bir an önce bir koca bulması gerekiyor. Onun mali kaynaklarımızı tüketmesine izin vermeyeceğim."

Miles Edwina'ya baktı ve gözlerinde yanan ateşi fark etti. Edwina karşılık vermeye hazır görünüyordu ama bunun yerine aniden oturduğu yerden kalktı. "Affedersiniz, bir dakikaya ihtiyacım var," dedi ve hızla odadan çıktı.

Edwina ayrıldıktan sonra Leydi Dallington yorgun bir iç çekti ve başını salladı. "Neden Edwina üzerinde gereksiz baskı kurmakta ısrar ediyorsunuz?"

"Aşırı baskı mı?" Lord Dallington sordu. "Benimle tam da bu yaşta evlendiniz."

"Ama onlar farklı koşullardı," diye karşı çıktı Leydi Dallington.

Lord Dallington tabağını bir kenara itti ve öne doğru eğildi. "Edwina'yı sonsuza kadar şımartmamalıyız. Bu ne onun için ne de bir başkası için iyi olur."

Bennett peçeteyle ağzının kenarlarını sildi ve tabağının yanına düzgünce yerleştirdi. "Sanırım gidip Edwina ile konuşmalıyım."

Miles sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak, "İzin verin," diye teklif etti.

Bennett'in yüz ifadesi şüpheci bir ifadeye dönüştü. "Sen mi? Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu.

Miles arkadaşının bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Leydi Edwina'nın yaşadıklarını anlayabiliyorum," diye açıkladı.

Bennett kabul etmeden önce bir süre ona baktı. "Pekâlâ," dedi elini sallayarak. "Ama onu daha fazla üzmesen iyi edersin."

Miles'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Yemek odasından ayrılırken Bennett'in babasına, "Edwina'ya karşı neden bu kadar eleştirel olmak zorundasın?" diye sorduğunu duydu. Arkadaşının Edwina'yı kendince korumak için elinden geleni yaptığını bilen Miles'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Edwina'yı bulmak için büyük malikânenin koridorlarında hızla ilerledi. Giriş holüne ulaştığında, kapının yanında nöbet tutan uşağı gördü.

"Leydi Edwina'yı gördünüz mü?" Miles sordu.

Uşak başını eğdi. "Evet lordum," diye cevap verdi. "Bahçelere doğru gidiyordu."

Miles hiç vakit kaybetmeden Edwina'yı bulma hevesiyle bahçelere doğru ilerledi. Dışarı çıktığında Edwina'nın bir bankta oturduğunu ve kucağında bir keçi olduğunu gördü.

O yaklaşırken Edwina başını kaldırdı. "Görüyorum ki kısa çöpü sen çekmişsin," diye takıldı.

"Hayır, aslında tam tersi," dedi Miles, bankın yanında durarak. Keçi alanın çoğunu kapladığı için oturması için fazla yer yoktu. "Keçinin nereden geldiğini sorabilir miyim?"

Edwina'nın yüzüne bir gülümseme geldi. "Bu Matilda," diye gururla açıkladı. "Warren'ların keçilerinden biri ve sürekli yaramazlık yapıyor."

"İkiniz oldukça yakın görünüyorsunuz," diye gözlemledi Miles.

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Edwina. "Matilda bu bankı kendine mal etti ve buraya oturan herkes ona ilgi göstermeye hazır olmalı."

Daha fazla ayakta durmak istemeyen Miles, keçinin sırtını nazıkçe kaydırdı ve bankın diğer ucuna sıkıştı.

Keçi yanıt olarak yüksek sesle meledi.

Edwina'nın gözleri neşeyle parladı. "Şimdi de Matilda'yı üzdün."

Miles şakacı bir tavırla, "Matilda'nın paylaşmayı öğrenmesi gerek," dedi. "Ne de olsa o sadece bir keçi."

Miles, "Bu doğru olabilir ama bir mazeret değil," diye karşılık verdi.

Edwina elini keçinin boynunda gezdirerek şu soruyu yöneltti: "Sence bir koca bulmamın zamanı geldi mi?"

Miles ona şefkatle dolu olduğunu umduğu bir bakış attı. "Gerçekten ne istiyorsun Edwina?"

"Evlenmek istiyorum ama daha ilk sezonumu bile yaşamadım," diye cevap verdi Edwina, sesinde tereddüt vardı. "Ayrıca, bu köy uygun taliplerle dolup taşmıyor."

"Endişelerinizi anlıyorum. Evlilik hafife alınacak bir karar değildir," diye öğüt verdi Miles. "Arabella ile tanıştığımda tüm hayatım değişti, hem de daha iyiye doğru."

Edwina sessizleşti. "Yeniden evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf etti. "İlk evliliğim bana büyük bir aşk ve mutluluk getirdi ve bir daha böyle bir şey bulabileceğimden şüpheliyim."

"Bu adil." Edwina bakışlarını keçiye indirdi, düşüncelerinin sıkıntılı olduğu belliydi.

Onun tedirginliğini hisseden Miles, "Ne oldu?" diye nazıkçe dürtükledi.

Edwina'nın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Arabella'ya aşık olduğunu nereden biliyordun?"

"Bu çok kolay," diye yanıtladı Miles. "Onun gülümsemesiydi. Onu ilk gördüğümde hayatımın sonuna kadar her gün görmek istediğimi anlamıştım."

Derin bir nefes alan Edwina'nın gözlerini şüphe bulutları kapladı. "Ama ya... ya seninki gibi bir aşk bulamazsam? Ya daha azıyla yetinmek zorunda kalırsam?"

"Olmayacaksın," diye iddia etti Miles.

Edwina bakışlarını tekrar kaldırdı, ifadesindeki kırılganlık belirgindi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Miles nazık bir içtenlikle, "Çünkü bu senin hak ettiğinden daha azı değil," diye karşılık verdi.

"Sanki amcam sırf evlenmiş olmak için beni herhangi biriyle evlendirecekmiş gibi görünüyor," dedi Edwina sesinde bir parça acılıkla.

Miles onun bakışlarını tuttu ve bir sonraki sözlerinin onu biraz rahatlatacağını umdu. "Sen sunacak çok şeyi olan genç ve güzel bir kadınsın. Her beyefendi sana sahip olduğu için şanslı sayılır."

Edwina'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi, bunu neden bu kadar rahatça itiraf ettiğinden emin değildi. Edwina'ya değer veriyor olabilirdi ama onun peşinden gitmeye hiç niyeti yoktu. Yapamazdı da. Arabella'ya olan aşkı hâlâ güçlüydü ve onun anısına ihanet edemezdi.

"Daha önce kimse bana güzel dememişti," dedi Edwina, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Miles, "Buna alışmaya başlasan iyi edersin çünkü evlilik martı yüreği zayıf olanlara göre değil," diye alay etti.

Edwina gülümsedi ve sanki gün bu sayede daha da aydınlandı. "Teşekkür ederim Miles," dedi sesinde gerçek bir minnettarlıkla.

"İyi bir arkadaş bunun için vardır," diye karşılık verdi. "Kahvaltıya dönelim mi?"

Edwina, "Hayır, sanırım burada kalmak istiyorum," diye cevap verdi.

Miles koltuğuna geri yerleşti, Edwina yanında olduğu halde huzurlu bahçelerde oturmaktan memnundu. "Eğer bir itirazınız yoksa, sanırım sizinle kalacağım."

"Hiç yok."

"İyi, ünkü Matilda'nın zaten gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim," diye şaka yaptı Miles.

Sıcak güneşin ve hafif esintinin tadını çıkarırken Miles başının belada olduğunu biliyordu. Edwina'nın büyük eyizinin ve bağlantılarının onu *tonlar* tarafından iyi karşılanmasını sağlayacağından pek şüphesi yoktu. Ama Edwina'nın herhangi biri tarafından takip edildiği dűřüncesi bile onu rahatsız ediyordu.

Chapter Ten

Edwina gardırobundaki elbiseleri karıştırdı, parmakları yumuşak ipek ve karmaşık dantellerin üzerinde gezindi. Belirli bir amaç için bir elbiseye ihtiyaçı vardı - amcasının çalışma odasına gizlice girmek. Lavanta rengi bir elbise giyiyordu ama istenmeyen bir dikkat çekip ekmeyeceğinden emin değıldi. Elbiselerinden herhangi biri istenmeyen dikkatlere neden oluyor muydu, diye merak etti.

Bu çok saçmaydı.

İ çekerek, bunu fazla dūřındūğı için kendini azarladı ve Miles'la giriş holünde buluşmak üzere dışarı ıktı. Ama koridorda ilerlerken bile kalbi gergin bir beklentiyle çarpıyordu. Böyle el altından işlere kalkışmak ona göre değıldi ama amcasından cevap istemeye de cesaret edemiyordu. Eėer ona gerçekten yalan söylüyorsa, bu konuda onunla yzleşecekti. O zamana kadar, gerçeği kendi şartlarıyla zecekti.

Büyük merdivenden inerken gözleri Miles'a takıldı. Mavi ceket ve devetüyü pantolonuyla çok şık görünüyordu. Bu dūřnce de nereden çıkmıştı, diye merak etti. Onun yakışıklılığıyla ilgili dūřncelerde kaybolmak yerine elindeki önemli konuya odaklanması gerekiyordu.

Kadın yaklaşırken Miles gülümsedi. "Hazır mısın?" diye sordu, sesi alaktı.

Edwina cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet... hayır," diye itiraf etti, lavanta rengi elbisesinin kıvrımlarıyla oynayarak. "Uygun giyinmiş miyim?"

"Evet, ylesin."

"Ama ya elbisem çok fazla dikkat çekerse?" Edwina sordu. "Yoksa yeterince sinsi mi?"

"Lavanta gerçekten de çok sinsi bir renk," diye alay etti Miles, gülümsemesi genişleyerek.

Edwina ellerini iki yanına indirdi. "Belki de onun yerine koyu yeşil elbisemi giymeliydim. O zaman kimse benden şüphelenmezdi."

Miles başını eğdi. "Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Ama öyle," diye ısrar etti Edwina. "Herkes sarının renklerin en sinsi olduğunu bilir. Çok parlaktır, çok şüphelidir. Bu renk ne saklıyor olabilir?"

Miles, "Sarı'nın bir şey sakladığını sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Edwina bir kaşını kaldırdı. "Sence casusluk için en iyi renk hangisi olur?"

"Siyah," diye basit bir cevap verdi.

Edwina başını sallayarak, "Haklısınız. Cevabımı değiştirebilir miyim?"

Miles sesini alçaltmadan önce omzunun üzerinden baktı. "Bunu fazla düşünüyorsun," diye onu temin etti. "Sadece bir kitap almak için amcanın ofisine gireceksin ve kimsenin bundan haberi olmayacak."

"Ya biri bana hangi kitabı aradığımı sorarsa?" Edwina sordu.

"Kimse yapmayacak," dedi Miles.

"Ama ya yaparlarsa?" Kaşları endişeyle çatıldı ve endişeyle ellerini birbirine vurdu.

Miles elini kızın koluna koydu, dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı. "Pekâlâ. En sevdiğin kitap hangisi?"

Edwina onun sorusu üzerine düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım şu anda en sevdiğim kitap *Sense and Sensibility*."

"Bu A Lady tarafından yazılan kitap, değil mi?" "Öyle," diye yanıtladı Edwina.

"Okudunuz mu?" Adam başını salladı.

"Okumadım."

"Bir hanımefendi tarafından yazıldığı için mi?" diye sordu neredeyse suçlarcasına. Miles'in yüzü ciddileşti. "Hayır, Arabella'nın da en sevdiği kitaptı.

Onu alır almaz yuttu."

"Ah, özür dilerim," diye onayladı Edwina. "Bir kadın yazara karşı olduğunuzu düşünmemeliydim."

"En iyi kitaplardan bazıları kadınlar tarafından yazılmıştır."

Edwina sesini alçalttı. "Amcamın bunu söylediğini duymasına izin verme," diye şakayla karışık uyardı. "Bu söz yüzünden yumruklaşmaya bile girişebilir."

Miles başını eğdi. "Bunu not alacağım." Ona beklenti dolu bir bakış attı. "Bunu yapabilirsin."

Önündeki görevi düşündükçe kalbi hızla çarpmaya başladı. Böyle bir şeyi gerçekten başarabilir miydi? "Yapabilir miyim?" diye sordu, gerginliğini gizlemeye çalışarak.

"Yapabilirsin," diye yanıtladı Miles. "Ayrıca, sen amcanın masasındaki dosyaları incelerken, şüphelenmene neden olabilecek herhangi bir şey ararken ben de nöbet tutacağım."

"Peki ya hiçbir şey bulamazsam?"

Miles omuz silkti. "İşte cevabınız."

Şüphelerinin onu tüketmesine izin vermemeye kararlı olan Edwina omuzlarını dikleştirdi ve kendine güven duymaya zorladı. "Bunu yapabilirim," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Sadece giriyoruz ve çıkıyoruz. Bu kadar basit" dedi Miles.

Edwina merakla ona baktı. "Nasıl oluyor da casusluk konusunda bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sordu.

Miles sırtıttı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Bu casusluk değil," diye cevap verdi. "Siz sadece amcanızın dosyaları arasında babanızın vasiyetini arıyorsunuz."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Savaş sırasında ne yaptığımı hiç sormadınız," dedi Miles. "Bir ya da iki kez casuslukla uğraşmış olabilirim."

"Olabilir mi?"

Adamın yüzüne yayılan ukala sırıtiş, kızın ondan ne gibi sırlar sakladığını sorgulamasına neden oldu. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi," dedi.

Edwina daha fazla bilgi istemekten kendini alamadı. "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Şimdilik," diye yanıtladı Miles. "Dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Ya biri bizi yakalarsa?" Edwina elindeki konuya dönerek sordu.

Miles eğlenmiş görünüyordu. "İşte bu yüzden beni değil de amcanın masasını arıyorsun. En ufak bir şüpheniz bile yok."

Kaşlarını çattı. "Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

Miles, "Bunu daha çok bir gerçek olarak kabul ediyorum," diye cevap verdi. "Amcanın çalışma odasında olman gayet kabul edilebilir."

"Haklısın."

Miles kolunu uzattı. "Size çalışma odasına kadar eşlik edeyim mi leydim?" Edwina elini Miles'ın koluna koydu. "Teşekkür ederim, nazik efendim."

Amcasının çalışma odasına doğru ilerlerken Edwina gücünü topladı. Miles haklıydı. Kimsenin onun gerçekte ne yaptığından şüphelenmesi için bir neden yoktu. Çalışma odasını daha önce de pek çok kez ziyaret etmiş ve hiç şüphe çekmemişti.

Açık kapının önünde durdular ve Miles kolunu indirdi. "Unutma, ben nöbet tutacağım ve yaklaşan olursa seni uyaracağım."

"Bana bir kuş sesi ile işaret verir misin?"

Miles şaşkın görünüyordu. "Kuş sesi mi? Ne için?"

Edwina, "Eğer biri yaklaşıyorsa, bülbülün ötüşünü taklit et ve ben de durmam gerektiğini bileyim," diye açıkladı.

Ona deliymiş gibi baktı. "Bir bülbülü nasıl taklit edebilirim ki?"

"Çok zor değil," diye yanıtladı. "Ama istersen bir ardıç kuşunun ötüşünü taklit edebilirsin. Elbette bunu yapabilirsin."

Miles ağzını açtı ve "Bu kuş seslerini kendin çıkarabiliyor musun?" demeden önce kapattı.

Edwina elini ağzına götürdü, hava kaçmasını önlemek için parmaklarıyla bir mühür oluşturdu ve koridorda yankılanan, bir ardıç kuşunun şarkısını mükemmel bir şekilde taklit eden net bir ıslık çıkardı.

Ellerini indirirken Miles, "Bunu hâlâ yapamıyorum. Birinin yaklaşıp yaklaşmadığını sana kelimelerle söylesem nasıl olur? Kuş sesleriyle değil?"

Edwina, "Pekâlâ, ama bu pek de casusa yakışır bir davranış değil," dedi.

Miles, "İnan bana, kuş sesi de değil," dedi. "Şimdi konuşmamız istenmeyen bir dikkat çekmeden önce içeri girin."

Edwina çalışma odasına hızlıca bir göz attı ve uzun pencerelerin yanına yerleştirilmiş, kâğıt ve kitaplarla dolu büyük ahşap masayı fark etti. "Benimle gelebilir misin?"

"O zaman kim nöbet tutacak?" diye sordu. "Ayrıca, aynı odada birlikte yakalanmamız akıllıca olmaz."

Edwina isteksizce onun haklı olduğunu kabul etti ve çalışma odasına doğru adım atmaya başladı ki teyzesi aniden köşede belirdi ve onları hemen fark etti. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Paniğe kapılan Edwina sözlerini toparlayamadı. "Hiçbir şey... neden bir şey yapıyor olalım ki?" diye sordu bakışlarını Miles'a çevirerek. "Biz sadece burada durmuş kendi işimize bakıyoruz." Kahretsin. Neden saçmalamayı bırakamıyordu?

Teyzesi önlerinde durdu. "İyi misin Edwina?" diye sordu sesinde endişeyle.

Rahatsızlığını gizlemeye çalışan Edwina, yüzüne zorla parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Ben iyiden de öteyim! Hatta o kadar mutluyum ki, sarı elbisemi giymek istiyorum." Beceriksizce yaptığı dikkat dağıtma girişimi karşısında inleme isteğine direndi.

Teyzesi onu uzun uzun inceledi. "Şu an giydiğinin nesi var?" diye sordu.

"Bu elbisede hiçbir sorun yok. Hem de hiç," diye yanıtladı Edwina.

Miles boğazını temizledi. "Leydi Edwina, Lord Dallington'ın kütüphanesinden bir kitap almayı umuyordu. Onu okumam için oldukça hevesli."

"Hangi kitap?" diye sordu teyzesi.

"*Sense and Sensibility*," diye yanıtladı Miles. "Rahmetli eşim Arabella bu kitabı çok severdi ama kütüphaneden ayrıldığımda elimdeki kopyayı kaybettim."

Teselli edici sözler söylerken teyzesinin gözleri sempati ile doldu. "Okumak zor zamanlarda insanın zihnini meşgul etmek için harika bir yol olabilir."

"Evet, öyle," diye kabul etti Miles.

Teyzesi gözlerinde sorularla Edwina'ya döndü. "O zaman Lord Hilgrove için kitabı alayım mı?"

Edwina başını salladı. "Hayır, zahmet etmenize hiç gerek yok," diye cevap verdi. "Bayan Walker'la çay içmeyi planladığınızı sanıyordum."

"Ben de tam yola çıkmak üzereydim ki ikinizi Lionel'in çalışma odasının önünde aylak aylak dolaşırken gördüm," dedi teyzesi.

Edwina gergin bir kıkırdama çıkardı. "Aylak aylak dolaşmıyorduk. Burada bulunmamızın bir amacı var."

"Belki de kitabı aldıktan sonra dinlenmelisin," diye önerdi teyzesi. "Oldukça keyifsiz görünüyorsun."

"Bu mükemmel bir fikir. Tam da bunu yapacağım," dedi Edwina.

Teyzesi koridorda ilerlemeye devam etmeden önce bir an durakladı. Omzunun üzerinden, "Bana ihtiyacınız olursa, hizmetkârlardan birini gönderip beni aldırın," dedi.

"Öyle yapacağım, Catherine Teyze. Ve teşekkür ederim," diye Edwina onu temin etti.

Teyzesi köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda Edwina rahat bir nefes aldı ve bu iş bittiği için minnettar oldu.

Miles'in dudaklarının kenarları kıpırdarken, "Söylemeliyim ki, oldukça etkileyici bir performanstı. Tiyatroda kariyer yapmayı hiç düşündün mü?"

Edwina, "Yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalandığımda biraz telaşlanmaya meyilliyim," diye itiraf etti.

"Bunu görebiliyorum," dedi Miles sesinde bir eğlenceyle. "Tanık olmak neredeyse acı vericiydi."

Edwina gözlerini devirerek onun alayına gülümsemekten kendini alamadı. "Dürüst eleştiriniz için teşekkür ederim," dedi.

Miles çalışma odasının kapısını işaret etti. "Oraya ne kadar çabuk girerseniz, bu iş o kadar çabuk biter."

"Bu iyi bir tavsiye."

"Oyalanmayı bırak Edwina," diye teşvik etti Miles. "Sen kurnazlık yapma konusunda fazlasıyla yeteneklisin. Hatta senin için Wellington'a iyi şeyler bile söyleyebilirim. O her zaman birkaç iyi casus arar."

Edwina onun bu saçma sözlerine gülmekten kendini alamadı. "Lütfen yapmayın," dedi. "Bana şans dile."

Miles daha yakına eğildi, sıcak nefesi kulağını gıdıklıyordu. "Şansa ihtiyacın yok," diye fısıldadı güven verici bir şekilde. "Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Ve ona inandı.

Edwina babasının vasiyetini ararken Miles, Lord Dallington'ın çalışma odasının dışında nöbet tutuyordu. Sakin ve soğukkanlı görünmesine rağmen, aslında hiç de öyle değildi. Eğer biri Edwina'yı amcasının masasını karıştırırken yakalarsa, bunun sonuçları olacaktı. Ama Edwina'nın başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecekti.

Ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı. Ona karşı neden bu kadar korumacı hissettiğini tam olarak anlamıyordu ama hissediyordu. Bunun ona karşı geliştirdiği duygularla bir ilgisi olabilirdi. Ama bu duygular hiçbir şekilde

karşılık verdi. Bu da iyi bir şeydi. Edwina bir arkadaşı ve onu incitmek istemiyordu.

Çalışma odasına bir göz attı ve Edwina'nın amcasının masasını karıştırdığını gördü. Hızlı hareket ediyordu ve gereken dikkati gösterdiğini umuyordu. Hiçbir şeyi kaçırmamasını istemiyordu.

Edwina'nın yaklaşan birine karşı bir uyarı işareti olarak kuş sesi çıkarmasını nasıl istediğini düşününce dudaklarına bir gülümseme geldi. O özel biriydi. Bu kesindi. Kendi mutsuzluğu içinde debelenmeye kararlı olduğunda bile onu gülümsetebiliyordu.

Çalışma odasından bir nefes sesi geldi. Amcasının masasındaki bir kâğıdı okuyan kızın yüz ifadesinin şoktan öfkeye dönüşmesini izledi. Tek kelime etmeden bakışlarını amcasına çevirdi ve amcası onun vasiyeti bulunduğunu anladı. Amcası gerçekten de onu kandırmıştı.

Miles kısık bir sesle, "Vasiyeti sakla ama her şeyi bulduğun gibi yerine koy," diye talimat verdi.

Adam kadının gözlerindeki paniği görebiliyordu ama kadın hemen kendini toparladı ve adamın dediğini yaptı. Masadan kalktıktan sonra aceleyle ona doğru yaklaştı ve ağzını açtı.

Miles onun sözlerini durdurmak için elini kaldırdı. "Burada olmaz," diye fısıldadı. "Hadi bahçelerde bir tur atalım."

Edwina anlayışla başını salladı ve onu malikânenin arka tarafına kadar takip etti. Bir uşak kapıyı açtı ve dışarıya, sıcak güneşin altına çıktılar.

Bahçeler canlı renkler ve hoş kokularla canlıydı. Bir patikada yürürlerken Miles, "Baban sana ne kadar bıraktı?" diye sordu.

Edwina onun sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu. "On bin pound," diye cevap verdi. "Nereden biliyorsun?"

Miles sırttı. "Duygularını gizleme konusunda gerçekten çok kötüsün."

Edwina'nın yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayıldı ve "Ah, fark etmemiştim" diye mırıldandı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu oldukça ferahlatıcı buluyorum," dedi Miles. "Yine de, *tonlarla* uğraşırken bir maske takmayı öğrenmelisiniz. Yüksek sosyeteye girdiğinizde kendinizi çok fazla ele vermemelisiniz."

Edwina onun gözlerinin içine bakarken sessizleşti, kendisinin veremeyeceğini bildiği cevapları arıyordu. "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Miles elini uzattı. "Vasiyeti görebilir miyim?"

Mektubu ona doğru uzattı ve o da hemen okumaya başladı. Edwina haklıydı. Merhum Lord Dallington çeyizine ek olarak ona on bin sterlin bırakmıştı. Peki amcası bunu neden ondan saklamıştı?

Durumu anlamaya çalışırken, "Babanız vefat ettikten sonra avukatıyla hiç görüştünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, yapmadım. İhtiyaç olduğunu düşünmedim," dedi Edwina, sesi pişmanlık doluydu. "Amcam bana her şeyi halledeceğini söyledi ve ben de ona inandım." Bakışlarını yere indirdi. "Ama şimdi ne kadar yanıldığımı görüyorum."

Miles onun sesindeki hüznü duyabiliyordu ve bu onun kalbini sızlattı. "Sen yanlış bir şey yapmadın Edwina."

"Öyle değil mi?" diye sordu, bir kez daha onun bakışlarıyla buluşarak. "Amcama güvendim ve o beni kandırdı. Bana başka ne konuda yalan söyledi?"

Yolda durduğunda Miles yüzünü ona döndü. "Sanırım Bennett'e bundan bahsetmeliyiz," diye önerdi.

Edwina başını sertçe salladı. "Hayır, henüz değil."

Miles, "Amcanla yüzleştığımızda bize yardım edebilir," diye bastırdı.

Edwina sesindeki kararlılıkla, "Bennett'i sırrımıza ortak etmeden önce, amcamın başka bir konuda yalan söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor," dedi.

Miles, "Amcanın masasında şüphe uyandıracak başka bir şey buldun mu?" diye sorarken ona sert bir bakış attı.

Edwina, "Hayır, ama amcam mirasım konusunda yalan söylüyorsa, başka şeyler hakkında da yalan söylüyor olmalı," diye iddia etti.

Miles, "Durum her zaman böyle değildir ve Bennett size yardımcı olmak için mükemmel bir konumdadır" dedi.

Edwina'nın gözleri temkinli bakmaya başladı. "Ya Bennett mirasımı biliyorsa ve babasının hatırı için bunu gizli tuttuysa?"

Miles arkadaşını iyi tanıyordu ve durumun böyle olmadığından emindi. "Hayır, Bennett iyi bir adam ve seni seviyor. Böyle bir şeyi senden asla saklamazdı."

"Haklısın. Sanırım sadece kime güveneceğimi bilememekten korkuyorum." Miles, "Bana güvenilebilirsin," derken onun bakışlarını tuttu.

Edwina'nın dudaklarına küçük bir gülümseme geldi. "Evet," dedi.

Bu sözleri duyduğunda Miles'in göğsünde gurur kabardı. Onun güvenini kazanmak için çok çalışmıştı ve buna asla ihanet etmeyecekti. Önce o ölecekti.

Edwina kısık ve neredeyse komplocu bir ses tonuyla, "Buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Miles, "Eğer Bennett'e söylemek istemiyorsan, babanın avukatıyla konuşmanı öneririm," diye teklifte bulundu.

"Bu kolay olmayacak. Babamın unvanını devraldığı için artık amcamın avukatı" dedi Edwina.

Miles, "Ah, bu işleri biraz karmaşıklştırıyor," dedi.

Edwina'nın gözleri parladı. "Amcamı köye kadar takip edip zamanını nasıl geçirdiğini görmeye ne dersiniz?" diye önerdi.

Miles kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Peki bu neyi kanıtlayacak?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Ama bu bir başlangıç."

Miles, Lord Dallington muhtemelen bütün gün toplantılarda olduğu için bunun beyhude bir çaba olduğunu bilse de onun hevesini kırmaya cesaret edemiyordu. "O zaman köye bir yolculuk yapalım ve ne gibi sırlar barındırdığını görelim."

Buna karşılık Edwina'nın yüzünde parlak, bulaşıcı bir gülümseme belirdi ve Miles da tüm çabalarına rağmen sırtıtmaktan kendini alamadı. Nasıl oluyordu da Edwina'nın gülümsemesi kalbinin etrafındaki bariyerleri delip geçebiliyordu? Oldukça sıkıntılıydı.

Bennett'in sesi patikanın aşağısından geliyordu, botları çakılların üzerinde gıcırdayarak yaklaşıyordu. "Siz ikiniz neyi tartışıyorsunuz?" diye sordu başını eğerek.

Miles, "Önemli bir şey yok," diye cevap vermeden önce Edwina'yla kısa bir bakış alışverişinde bulundu.

Ama Bennett kolay kolay kanmazdı. İkisini de incelerken delici mavi gözleri kısıldı. "O zaman neden ikiniz de birbirinize gülümsüyordunuz?"

"Öyle miydik?" Miles masummuş gibi davranarak sordu.

Edwina konuştu. "Londra'ya doğru yola çıkmadan önce bakılması gereken bitkiler hakkında konuşuyorduk."

Bennett onların maskaralıklarını görmüştü. Bunu yapmak çok da zor değildi. "Bitkiler mi? Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Edwina başını salladı. "Evet, öyle."

Bennett teslim olmuş bir iç çekişle razı oldu. "Peki, bana söyleme. Ama ikinize de göz kulak olacağım."

Miles araya girdi, "Arkadaşlarınla olta balıkçılığı yaptığını sanıyordum."

"Öyleyim," diye yanıtladı Bennett. "İkinizi bahçede gezinirken gördüğümde dereye doğru iniyordum."

Edwina, "Köye doğru bir yolculuğa çıkmak üzereyiz," diye açıkladı.

Bennett ona meraklı bir bakış attı. "Ne amaçla?"

"Lord Hilgrove'a köyü gezdirmek istedim," diye cevap verdi Edwina.

"Köy o kadar da büyük ya da ilginç değil," dedi Bennett.

gözlerinde şüpheyile dikkat çekti.

Edwina'nın gözleri Miles'a doğru kaydı ve Miles gözlerindeki tereddütü görebiliyordu. Konuşmasının en iyisi olacağına karar verdi. "Kız kardeşime bir hediye almayı umuyordum ve Leydi Edwina nezaket göstererek bana yardım etmeyi teklif etti."

Bennett başıyla onaylamadan önce ikisinin arasına baktı. "Peki o zaman, devam edin," dedi ve patikadan dereye doğru ilerlemeye devam etti.

Bennett'in geri çekilişini izlerken Edwina yüzünde rahatlamış bir ifadeyle ona döndü. "Bu oldukça zor oldu," diye ifade etti. "Hiç gitmeyeceğini düşünmüştüm."

Miles daha fazla aynı fikirde olamazdı ama daha büyük bir sorunları vardı. "Bennett pek çok şey olabilir ama aptal değil. Bunu ondan saklamak istiyorsak daha dikkatli olmamız gerekecek."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Edwina. "Köye doğru yola çıkalım mı?"

"İzin verin," diye yanıtladı kolunu uzatarak.

Edwina elini onun koluna koydu. "Babamın bana on bin pound ve yüklü bir çeyiz bıraktığına inanamıyorum."

Miles, "Artık gerçekten bir mirasçısın," dedi.

"Öyleyim," diye kabul etti. "Bu da yeni bir muamma yaratıyor." "Ne demek istiyorsun?"

Edwina dudaklarını birbirine bastırarak, "Bir talibin benimle gerçekten ilgilendiğini ya da sadece zenginliğimle ilgilendiğini nasıl anlayabilirim?" diye sordu.

"Bu kesinlikle zorlu bir iş ama korkma. Potansiyel taliplerin arasından sıyrılmana yardımcı olmak için yanında olacağım," diyerek Miles onu rahatlatı.

"Yapacak mısın?" Edwina sordu.

Miles'in dudakları bükülerek, "Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sandın?" diye sordu. Ses tonunda çapkın bir hava vardı.

Edwina başını eğdi ama Edwina'nın yanaklarındaki sevimli kızarıklığı fark etmeden önce değil. "Çok nazıksınız ama acele etmeyelim. Elimi almak için yarışan bir sürü talibim olacağını sanmıyorum."

Miles aynı fikirde olmamakla birlikte başını sallamaktan kendini alamadı. "Bence kendini fazlasıyla küçümsüyorsun," diye karşı çıktı.

"Belki de beni gözünüzde *fazla* büyütüyorsunuz," diye karşılık verdi Edwina. "Yine de ilk sezonumda yanımda olacağın için rahatladığımı itiraf etmeliyim."

Miles bir şeyi merak ediyordu. "Nasıl oldu da henüz ilk sezonunu geçirmedi?"

Edwina ciddiyle, "Babam hastalandı ve uzunca bir süre yattı," diye cevap verdi. "Yüksek sosyetenin arasında anlamsız bir sezon geçirmek için onun yanından ayrılmayı düşünemezdim."

"Ve haklı olarak," diye kabul etti Miles.

Edwina devam etmeden önce ona minnettar bir gülümseme sundu. "Çok nazıksınız ama şimdi iki kuzenimle birlikte sahneye çıkıyorum. Hangisinin ilk suyun elması olacağını görmek için bir yarışma olacağını söyleyebilirim."

Miles, "Bana böyle şeyleri önemseyecek genç kadınlar gibi gelmiyorlar," dedi.

"Aslında değiller," diye cevap verdi Edwina. "Elodie ve Melody bir dere kenarındaki şirin bir kulübede ev kadını olarak yaşamaktan memnun olurlardı."

Miles bu düşünce karşısında kıkırdadı. "Bazı konuşmalarına kulak misafiri olmayı çok isterdim."

"Kesinlikle eğlenceli olurdu," dedi Edwina. "İkizler olarak benzersiz bir bakış açıları var ama görünüşleriyle ne kadar dikkat çektiklerinin farkında değiller. Ya da umursamıyorlar."

Edwina gökyüzüne baktı ve devam etti. "Köye gitmek için başlığımı almam gerekecek ve başka bir elbise giyebilirim."

Kadını uzun uzun inceledi. "Giydiğin şeyin nesi var?"

"Sence çok mu canlı?"

Miles kaşlarını çattı. "Lavantanın canlı bir renk olduğunu düşüneneğimi sanmıyorum."

Dikkatini ondan başka yöne çevirerek, "Aylardır ilk kez yas elbiselerimi giymeden köyü ziyaret edeceğim," diye itiraf etti.

Şimdi anlıyordu. "Ve sen de insanların ne düşüneceği konusunda endişelisin," dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Sadece babamı unuttuğumu düşünmelerini istemiyorum."

"Güven bana, kimse böyle düşünmeyecek," diye Miles onu rahatlattı. "Ama hayatını başkalarının senin hakkında ne düşüneceğini merak ederek yaşayamazsın."

Edwina, "Yapmamaya çalışıyorum ama şüphe her zaman içime sızıyor," diye paylaştı.

Malikânenin arka kapısından içeri girdiklerinde Miles, "Her gün, her an babanı düşünüyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum."

"O zaman başka ne önemi var?" Miles koridorda yürürlerken sordu.

Edwina bir süre onun sözlerini düşündükten sonra, "Siyah kol bandını takmayı ne zaman bıraktın?" diye sordu.

"Buraya gelmek için yola çıkmadan önce çıkarmıştım," diye itiraf etti.

Şaşkınlığı hafifçe aralanmış dudaklarından belli oluyordu. "Bunu uzun süre taktın."

"Yaptım ve bunu yaptığım için pişman değilim."

Edwina büyük merdivenin yanında durdu ve kolunu onun kolundan çekti. "Bence takdire şayan."

"Kız kardeşim aptal olduğumu düşünüyordu," diye paylaştı Miles. "Bunu takmaya devam edersem bir daha nasıl evlenebileceğimi merak ediyordu."

"Eminim kız kardeşin sadece senin için endişeleniyordu."

Miles nefes nefese kaldı. "Öyle de diyebilirsin. Zorba ve inatçı sözcüklerini de kullanabilirsiniz."

Edwina'nın ağzının kenarları eğlenerek yukarı doğru döndü. "Kız kardeşler bunun için değil mi?" diye alay etti.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. "O bana sürekli yazıyor ama ben ona henüz cevap yazmadım."

Edwina başını öne eğdi. "Nedenini sorabilir miyim?"

Miles yüzündeki acılı ifadeyi saklamaya çalışırken bir elini saçlarında gezdirdi. "O kocası ve çocuklarıyla mutlu mesut yaşıyor ve ben..." Cümlesini tamamlayamadan sözlerini yarıda kesti.

"Kıskanmak mı?" Edwina onun düşüncesini tamamlayarak sordu.

"Evet, öyle de denebilir," diye cevap verdi Miles. "Arabella ve John'un ölümleriyle ne kadar mücadele ettiğimi bilmesini de istemedim."

Edwina onun koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Bana kendini açıklamana gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedi Miles.

Elini bırakarak bir adım geri çekildi. "Birazdan aşağı ineceğim. Beyaz'dan arabayı yolculuğumuz için hazırlamasını ister misin?"

"Yapacağım."

Edwina merdivenleri çıkarken en üst basamakta durakladı ve yüzünü ona döndü. Ona, rüyalarında bile hatırlayacağına şüphe olmayan bir gülümseme sundu.

Chapter Eleven

Edwina açık hava vagonunda Miles'in karşısında oturmuş, gözlerini yanından geçen kırlara dikmişti. Köye doğru ilerlerken tedirginlik hissetmekten kendini alamıyordu. Amcası hakkında başka bir şey öğrenecekler miydi? Umarım bulmazlardı. Ama onun daha önce sandığı gibi biri olmadığı çok açıktı.

Edwina son dört aydır amcasıyla olan ilişkisine dair sorular ve şüphelerle boğuşuyordu. Onun öfkesini kazanmak için ne yapmıştı? Ama yanlış bir şey yapmamıştı. Sorun oydu. Hepsi oydu. Ona yalan söylediği için bir parça bile suçluluk duyup duymadığını merak ediyordu.

Miles'in sesi düşüncelerini böldü. "Her şey yoluna girecek."

Edwina onun bakışlarıyla karşılaştı, güvence arıyordu. "Olacak mı?" diye sordu. "Amcam bana yalan söylüyordu. Gerçek ortaya çıktığında, benden zaten nefret ettiğinden daha fazla mı nefret edecek?"

"Senden nefret etmiyor."

Edwina kaşlarını kaldırdı. "Benimle aynı odada bile zor duruyor."

Miles, "Sadece suçluluk duygusu olabilir," diye önerdi.

Edwina, "Belki de mirasımı hak etmediğime inanıyordur," dedi.

Miles başını salladı. "Onun ne düşündüğü önemli değil, yasal olarak o parayı almaya hakkınız var."

Edwina, "Ama ben onun vasisiyim," diye belirtti. "Reşit olana kadar mali durumum üzerinde tam kontrole sahip, buna paranın nasıl harcanacağı da dahil."

"Ne olursa olsun, size mirastan bahsetmeliydi."

Edwina, "Öyle bile olsa, yirmi bir yaşına kadar amcamın insafına kalmış durumdayım," diye iç geçirdi.

Miles öne doğru eğildi ve onun bakışlarını tuttu. "Bennett sana kötü bir şey olmamasını sağlayacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

Miles'in iyi bir argüman ortaya koyduğunu kabul etmek zorundaydı. Bennett küçüklüğünden beri onu şiddetle korumuştı. "Haklısın," dedi.

Koltuğuna geri oturan Miles gülümsedi. "Bu kulağa hoş geliyor."

Edwina'nın dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Bunu çok sık duymuyor olmalısın."

"Gerçekten de öyle," diye şaka yaptı Miles. "Bu neredeyse bir lanet, gerçekten."

"Ne büyük bir yük taşıyorsunuz Lordum," diye takıldı Edwina, bankta rahatladığını hissederek. "Yakında köye varmış oluruz."

Miles başındaki silindir şapkayı düzeltti. "Ama söylemeliyim ki, oldukça eğleniyorum. Güneş üzerimizde parlıyor, kuşlar şarkılarını söylüyor ve arkadaşlık oldukça keyifli."

"Gerçekten dalkavukluğa mı başvuruyorsun?" diye sordu.

Miles göz kırparak, "Öyleyim ama sadece işe yarıyorsa," diye cevap verdi.

Edwina sırtıttı. "Gururum mu okşandı, yoksa aşağılandım mı bilemiyorum," dedi.

Miles dramatik bir hareketle elini kalbinin üzerine koydu. "Gururum okşandı, sizi temin ederim."

Edwina, "Pekâlâ, madem öyle diyorsun," diye karşılık verdi. Miles'in bu eğlenceli yanından oldukça hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı.

Köye doğru yola devam ettiklerinde, Edwina'nın gözleri, armalı arabalarının patikanın hemen dışındaki mütevazı bir kulübenin önüne park ettiğini görünce şaşkınlıkla açıldı.

At arabasını işaret etti. "Bu amcamın arabası," diye açıkladı. "Ama onun burada ne işi var?"

"Buranın avukatının ya da iş adamının evi olmadığından emin misiniz?" Miles sordu.

Edwina ona düşüncelerini sorgulayan sivri bir bakış attı. "Köyde ofisleri varken neden onların evlerinden birini ziyaret etsin ki?" diye sordu. "Ayrıca, bu kulübe Bayan Wallington'ın çocuklarını büyüttüğü yer. Kısa süre önce vefat etti ve burayı boş bıraktı. Başka birinin taşındığını fark etmemiştim."

"Belli ki biri yapmış." Şoföre dönerek, "Burada dur. Köye yürüyerek devam edeceğiz."

Sürücü, "Emin misiniz lordum?" diye sormadan önce ekibi dizginledi.

Miles kararlı bir şekilde, "Öyleyim ama bizi köyde beklemenizi bekliyorum," diye cevap verdi.

Bir uşak tünediği yerden indi ve kapıyı açmak için yaklaştı. Edwina'nın basamaktan inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Sağlam bir zeminde durur durmaz uşağın elini bıraktı ve kendi elini önünde kavuşturdu. Miles yanına geldiğinde "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Miles, kilometrelerce uzanıyor gibi görünen yüksek ağaçlarla dolu ormanlık alanı işaret etti. "Kendimizi bu ağaçların altında konumlandırabilir ve amcanın ortaya çıkmasını bekleyebiliriz. Şansımız yaver giderse buraya neden geldiğini öğrenebiliriz."

Edwina, "Bence bu iyi bir plan," diye onayladı.

Ormanlık alanın kenarına doğru ilerlerken Miles, "Umarım elbiseni kirlletmeyiz," dedi.

"Elbise endişelerimin en küçüğü," diye itiraf etti. "Amcam bir yalancı, bir dolandırıcı ve kim bilir daha neler neler."

Miles ona sempatik bir gülümseme sundu. "Yaşadıklarınız için çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hiçbir şey babamı kaybetmek kadar zor değil," diye paylaştı Edwina, sesi duygu doluydu. "Diğer her şey bunun yanında sönük kalıyor."

Miles başını anlayışla sallayarak, "Evet, ölüm her şeyi bir perspektife oturtuyor," dedi.

Ormanlık alana adım attıklarında hışırdayan yapraklar ve melodik kuş sesleri etraflarını sardı. Ağaçların gölgesi başlarını örtüyor, dış dünyadan uzakta bir sığınak hissi yaratıyordu. Yakındaki bir dere de bu sakinleştirici ortama katkıda bulunuyordu.

Edwina, "Burası huzurlu bir yer," diye onayladı.

Miles dikkatini etraflarında uçuşan kuşlara çevirdi. "Belki de bir kuşun sesini nasıl taklit edeceğimi öğrenmeliyim."

"Gerçekten zor değil."

"Islık çalamayan biri için."

Edwina'nın ağzı açık kaldı. "Islık çalamıyor musun?"

Miles sadece omuz silkti. "Birin ıslık çalmayı bilmemesi alışılmadık bir şey değil," diye savundu.

"Ama çok basit," diye ısrar etti Edwina, dudaklarından alçak bir ıslıkla göstererek.

Miles'in yüzünde alaycı bir eğlence ve boyun eğme karışımı bir ifade vardı. "Bunu yapmayı en az yüz kere denemediğimi mi sanıyorsun?"

Edwina, "Islık çalamayan biriyle hiç karşılaşmamıştım," dedi.

Miles kuru bir sesle, "Bu pek de sohbet sırasında gündeme gelen bir konu değil," dedi.

"Belki de öyle olmalı," diye şaka yaptı. "Biri tanıtıldıktan sonra, ıslık çalıp çalamayacaklarını takip etmeliler."

Miles hafifçe ofladı. "Ne amaçla?"

"Sadece sohbet amaçlı," diye cevap verdi. "Büyüleyici."

"Hiç de büyüleyici değil. Senin yapamadığın şeyleri yapabildiğime eminim." Edwina çenesini eğdi. "Bir tane söyle."

Miles, "Öncelikle, üniversiteye gittim ve zaman zaman yumruklaşmalara katıldım," dedi.

Edwina, "İsteseydim yumruk yumruğa kavga edebilirdim," diye karşı çıktı. "Ama ben sorunlarımı yumruklarımı kullanmadan çözmeyi tercih ederim."

Miles kıkırdadı. "İstesen bile birine asla vuramazsın." "Doğru nedenlerle vurabilirim," diye iddia etti.

"Hayır, yapamazsın," diye ısrar etti. "Senin iyi kalbin asla başka bir insana kasıtlı olarak acı çektirmene izin vermez."

Edwina isteksizce de olsa Miles'in haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Daha önce birine vurmak için bir neden görmemişti.

Kız cevap vermek için ağzını açtığı anda Miles parmağını dudaklarına götürdü ve başını kulübeye doğru eğdi. Kapıdan amcası çıktı, silindir şapkası başına mükemmel bir şekilde oturmuştu, arkasında ise sade bir elbise giymiş uzun boylu, ince bir kadın belirdi. Genç bir çocuk kadının yanına yapıştı.

Amcası sevecen bir gülümsemeye yere çömeldi ve hevesle kollarına atlayan çocuğa kollarını açtı. Çocuğu bıraktı ve kadını kucakladı.

Edwina uzaktan izlerken içinde bir öfke hissetti. Amcasının kulübede ne yaptığı belliydi.

Miles elini onun koluna koydu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Amcamın burnumuzun dibinde saklanan bambaşka bir ailesi var," dedi Edwina sıkılmış dişlerinin arasından, elleri sımsıkı yumulmuştu

yumruklar. "Buna inanamıyorum. Zavallı teyzem. Zavallı kuzenlerim. Bu onlara ne yapacak."

Miles, "Onun metresi olduğundan emin değiliz," diye itiraf etti.

Edwina'nın dudakları inançsızlıkla büzüldü. "Ciddi olamazsınız herhalde?" diye sordu. "Bu kadın başka kim olabilir ki?"

Miles sakinliğini korudu, konuşurken gözleri sıcak ve anlayışlıydı. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum ama tüm gerçekleri öğrenene kadar varsayımlarda bulunmayalım. Belki gidip bu kadınla konuşabilir ve daha fazla bilgi toplayabilirim."

"Ve ne diyeceksin?" Edwina sordu. "Ayrıca, böyle bir şey yaparsan amcam mutlaka öğrenir."

"Haklısın," diye kabul etti Miles.

Derin bir nefes aldı, göğsü öfkesinin ağırlığıyla inip kalkıyordu. "Sanırım amcamı yumruklayabilirim," diye ilan etti.

"Öyle yapsaydın seni suçlamazdım," dedi Miles. "Ama henüz şiddete başvurmayalım."

Edwina yumruklarını sıktı ve kendini sakinleştirmeye çalışarak bir adım geri çekildi. "Bennett'e söylemeli miyiz?"

"Dur bakalım," diye cevap verdi Miles. "Eğer bu konuda yanılıyorsak, ailenize gereksiz yere acı çektirebiliriz."

"Peki ya haklıysak?" Edwina bastırdı.

Miles derin bir iç çekti. "Bilmiyorum ama bence bu şimdilik aramızda kalmalı. Sadece daha fazla kanıt toplayana kadar."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız."

"İstiyorum," diye onayladı Miles. "Ama bu senin için kolay olmayacak. Bildiklerini bilmene rağmen her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacaksın."

Edwina kararlılıkla başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Miles kolunu yanına indirdi ama yakın durmaya devam etti. "Bunu yapabiliriz... birlikte," dedi gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan. "Ama bana güvenmen gerekecek."

Edwina hafifçe, "Bunu zaten kabul ettiğimi sanıyordum," diye cevap verdi. "Evet, öyle ama şimdi bana *gerçekten* güvenmen gerekiyor," dedi

Miles, dudakları

sıkı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Amcasına duyduğu öfkeye rağmen Edwina, Miles'ın ısrarı karşısında eğlenmekten kendini alamadı.

Miles başını köyün bulunduğu yöne doğru çevirdi, bakışları ufku tarıyordu. "Köy ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil," diye cevap verdi, onun bakışlarını takip ederek. "Oraya yirmi dakikadan kısa bir sürede yürüyebiliriz."

"Yürüyüşe hazır mısınız?"

Edwina dudaklarının titrediğini hissetti. "Arabayı önden gönderdiğinizizi düşünürsek başka seçeneğimiz var mı?"

"Lord Dallington bizi görmesin diye," diye açıkladı Miles, sesi biraz savunmacı çıkmıştı.

"Bunun yanlış olduğunu hiç söylemedim," dedi Edwina. "Bugün çizmelerimi giymiş olmam iyi bir şey."

Miles elini yola doğru uzatarak önce onun gitmesi gerektiğini işaret etti. "Önden buyurun leydim," diye teşvik etti.

Edwina onun yanından geçerken, "Teşekkür ederim," dedi.

Yolda yürümeye başladıklarında Miles, "Zaman geçirmek için bir oyun oynayalım mı?" diye sordu.

"Yapabiliriz ya da sen ıslık çalma becerilerini geliştirebilirsin," diye alay etti.

Miles gökyüzüne bakarken bıkkın bir iç geçirdi. "Yine mi bu?" diye mırıldandı.

Arkadan yaklaşan bir arabanın sesi dikkatlerini çekti ve geçmesine izin vermek için hızla yolun kenarına çekildiler. Araba kısa bir mesafe ileride aniden durdu ve kapısı açılarak Bayan Bawden'ı ortaya çıkardı.

Bayan Bawden yüzünde bir gülümsemeyle, "Sizi köye bırakmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Çok memnun oluruz," diye yanıtladı Edwina.

Bayan Bawden, "En başta neden yürüdüğünüzü merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi.

Arabaya yaklaştıklarında Edwina, "Kendi arabamızı önden köye gönderdik," diye açıkladı.

Bayan Bawden koltuğuna geri oturmadan önce, "Bu her şeyi açıklıyor," diye şaka yaptı.

Miles elini uzattı ve Edwina'nın arabaya binmesine yardım etti. Edwina Bayan Bawden'in yanına otururken Miles da onların karşısına oturdu.

Araba bir sarsıntıyla yoluna devam etti ve Bayan Bawden koltuğunda kayarak Edwina'ya baktı. "Sanırım yürüme nedenleriniz konusunda beni aydınlatmaya niyetiniz yok."

"Bu varsayımda haklısınız," diye onayladı Edwina.

Bayan Bawden ona meraklı bir bakışla baktı ve Edwina onun bu konuda ısrarcı olabileceğinden endişelendi. Neyse ki, Edwina'yı rahatlatmak için Bayan Bawden başını eğdi ve "Bunu kabul edebilirim... şimdilik." dedi.

Edwina dikkatini pencereye çevirmeden önce Miles'la bir bakış alışverişinde bulundu. Eninde sonunda arkadaşına neden arabalarını terk edip yola yürüyerek devam etmek zorunda kaldıklarını anlatacaktı ama şimdi bunun zamanı değildi. Birine rahatça anlatmadan önce daha fazla cevaba ihtiyacı vardı.

Kesin olan bir şey vardı ki Miles'a minnettardı. Miles'ın gücü onu rahatlatmış ve kendini eskisinden daha güçlü hissetmesini sağlamıştı. Yine de bir sorunu vardı. Birlikte geçirdikleri zaman arttıkça ona karşı hisleri de derinleşmeye başlamıştı.

Miles gittiğinde kendini kalp kırıklığına hazırlıyordu ama şimdilik Miles'la geçirdiği her anın değerini bilecekti.

Miles kravatını düzeltirken uşağı da ceketindeki bir tüyü temizledi. Uzaktan gelen bir zil sesi malikânede yankılanarak herkesi akşam yemeği için misafir odasında toplanmaya çağırdı.

Bailey bir adım geri çekildi. "Başka bir şey var mı lordum?"

Miles, "Hayır, ama teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı, Bennett'in karşı duvara rahatça yaslandığını gördü.

Miles arkadaşının beklenmedik varlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Neden yatak odamın dışında gizlendiğini sorabilir miyim?"

Bennett kendini düzeltirken, "Burası benim evim olunca gizlenmek olmuyor," diye cevap verdi. "Akşam yemeğine birlikte gidebileceğimizi düşündüm."

Miles, Edwina'ya yemeğe kadar eşlik etmeye can attığı için hayal kırıklığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı.

Bennett sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona bilmiş bir bakış attı. "Kuzenim çoktan aşağıya indi ve büyük olasılıkla bizi bekliyor."

Miles onun az önce açıkladığı şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Bu iyi," dedi.

Koridorda yürürlerken Bennett sert bir sesle, "Edwina'ya karşı niyetin nedir?" diye sordu.

Miles hazırlıksız yakalanmıştı, Edwina'yla geçirdiği zaman düşünüldüğünde sorunun kendisi değil, daha çok zamanlaması dikkatini çekmişti. Bu kadar kısa bir süre içinde bu soruya nasıl cevap verebilirdi? Edwina'ya değer veriyordu ama onun peşinden gitmeye hiç niyeti yoktu. Yapamazdı. Karısını hâlâ severken bunu nasıl yapabilirdi?

Sözcüklere takılarak, "Ben... şey... hiç yok" dedi.

Bennett aniden durdu ve Miles'in yüzüne döndü, burun delikleri öfke belirtisi olarak alevlenmişti. "Onunla cilveleşmek mi istiyorsun yani?"

Miles bu suçlama karşısında şaşkına döndü. "Hayır! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Ne düşünmem gerekiyor?" Bennett sordu. "Birlikte oldukça fazla zaman geçiriyorsunuz ve oldukça yakınlaşıyorsunuz."

Miles, "Biz sadece arkadaşız," diye ısrar etti.

Bennett'in yüz ifadesi sertti ve "Bu sabah bahçede yaptıklarınız aksini gösteriyordu" diye karşılık verdi.

Miles, "Sizi temin ederim ki Leydi Edwina'ya karşı davranışım tamamen onurludur," dedi.

Bennett uzun bir süre onu inceledikten sonra, "Sana inanıyorum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Kuzenimin incindiğini görmek istemiyorum."

Miles ciddiyetle, "Bunu ben de istemiyorum," diye cevap verdi.

Miles onun adımlarını takip ederken Bennett derin bir iç çekerek koridorda ilerlemeye devam etti. "Evlilik pazarındaki kuzenim için endişeleniyorum," diye itiraf etti.

"Ben de öyle," dedi Miles.

Bennett elini mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarında gezdirdi. "Bu sezon hem kız kardeşlerime hem de Edwina'ya nasıl göz kulak olabileceğimi bilmiyorum. Her şey çok bunaltıcı görünüyor."

Miles ona, "Sana yardım edebilirim," diye güvence verdi.

"Sezon'a katılıyor musunuz?" Bennett sordu.

Miles başıyla onayladı. "Lordlar Kamarası'ndaki yerimi alma vaktim geldi."

Bennett, "Bu övgüye değer, ancak sosyal etkinliklerin anlamsızlığı için zaman ayıracağınızı düşünmemiştim," diye yorum yaptı.

Miles, "Bu sosyal etkinliklerden korkuyorum ama Leydi Edwina'ya ona rehberlik etmek için orada olacağıma dair bir söz verdim" dedi.

Bennett ona meraklı bir bakışla baktı. "Sen mi? Ama sen sosyal etkinliklerden nefret edersin."

Miles, "Biliyorum, ama daha önce de söylediğim gibi, Leydi Edwina ve ben arkadaşız," diye cevap verdi.

"Yani..." Bennett'in sözleri kesildi. "İlgi çekici."

Miles başını salladı. "Bunda 'ilgi çekici' bir şey yok. Ben sadece bir arkadaşıma yardım ediyorum."

Bennett'in dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Erkekler ve kadınlar gerçekten arkadaş olamazlar," diye açıkladı. "Biri diğerini her zaman olması gerekenden daha fazla önemser. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir."

Miles, "O halde pek fazla arkadaşın yok," diye takıldı.

Bennett kıkırdadı. "Bütün arkadaşlarını kendinden uzaklaştıran bir adam söylüyor bunu," diye karşılık verdi.

Miles ne kadar çabalasa da bu sözlerdeki gerçeği inkâr edemiyordu. "Böylesi daha kolay," diye teslimiyetle itiraf etti.

Miles'a endişeyle bakan Bennett'in yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Daha kolay olabilir ama yalnız olmak yalnızlıktır."

"Korkarım ki yalnızlık daimi bir dosttur. Aşına olduğum şey bu ve açıkçası hak ettiğim şey de bu," dedi Miles.

Bennett merdivenlerin başında durdu ve yüzünü ona döndü. "Sen geçmişinden daha fazlasısın. Senin bir geleceğin var. Sadece onu nerede arayacağını bilmen gerekiyor."

Bennett merdivenlerden inerken Miles olduğu yerde sabit kaldı. Arkadaşının sözleri kulağa basit geliyordu ama hiç de öyle değildi. Hayatına devam edip Arabella'yı nasıl unutabilirdi? Bunu yapamazdı. Ona yapamazdı. Kendisine de yapamazdı.

Edwina misafir odasından çıktı ve sorgulayan bir bakışla ona baktı. Koyu yeşil elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. Gerçekten de güzel bir kadındı ve içinden güzellik saçıyordu. O gülümsediğinde, adamın ruhu canlanıyor gibiydi.

Merdivenlerden indi, Edwina'nın önünde durduğunda gözleri ondan hiç ayrılmadı. "Merhaba," diye usulca selam verdi.

Ona utangaç bir gülümseme sundu. "Merhaba."

"Bu akşam sana misafir odasına kadar eşlik etmeyi kaçırdım," diye itiraf etti. "Onun yerine Bennett'le birlikte yürümek zorunda kaldım."

"Senin için ne kadar kötü," diye alay etti, gözlerinde bir parıltıyla.

Miles alaycı bir ciddiyetle, "Öyleydi," diye cevap verdi. "Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Edwina omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Bennett birlikte ne kadar zaman geçirdiğimiz konusunda beni oldukça meraklandırdı," dedi.

Miles ona anlayışlı bir bakış attı. "Buraya gelirken ben de aynı şeyi yaşadım."

"Ona gerçeği söyleyemeyiz, en azından şimdilik," dedi Edwina. "Ama aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Miles sordu.

"O kadar da değil," diye yanıtladı Edwina. "Sadece bir kadın olabilirim ama tamamen zeki değilim."

Miles sırtıttı. "Kendi sözcüklerini uydurmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Unclever bir kelime," diye itiraz etti.

Miles, "Hayır, değil," diye ısrar etti.

Edwina savunmacı bir tavırla çenesini eğdi. "Amca kelimesini John Ash'in yazılarında okudum."

"Vaftizci mi?" Miles sesini alçaltarak sordu. "Onun kitaplarından birini mi okudun?"

Edwina, "Pek çok dilbilgisi kitabı yazdığını düşünürsek o kadar da şaşırmayın," diye cevap verdi. "Babamın dilbilgisine karşı bir tutkusu vardı."

Genç Edwina'nın hevesle bir dilbilgisi kitabını yuttuğunu düşününce Miles'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şey, 'unclever' kelimesini düzeltiyorum ama yine de 'earlish' kelimesini uydurmuşsun."

"Yaygınlaşacak," diye ısrar etti.

"Hayır, olmayacak," dedi gülerek.

Leydi Dallington'ın sesi misafir odasının kapısından geldi. "Lord Hilgrove, kocamı beklerken lütfen bize katılın."

Miles kolunu Edwina'ya uzatarak, "Pekâlâ," dedi.

Salona girdiklerinde Edwina, "Bana eşlik ederek bu kadar 'erken' davrandığınız için teşekkür ederim," dedi.

Miles uzun bir iç geçirdi. "İşte şimdi çok zorluyorsun. Bu gerçekten acınası bir durum," dedi, sözleri neşeyle doluydu.

Edwina güldü. "En azından ıslık çalabiliyorum," dedi.

Bennett şöminenin yanında dururken merakla ikisinin arasına baktı. "Kim ıslık çalamaz?" diye sordu.

"Lord Hilgrove," dedi Edwina kolunu onun kolundan çekerken. "Bunu bugün öğrendim ve beni *şok etti*."

"Islık çalmayı bilmemek utanılacak bir şey değil," dedi Leydi Dallington, "ama 'shocketh' kelimesini söylemek utanılacak bir şey."

"Bu bir kelime," dedi Edwina.

"Kibar bir kadının sözlüğünde yeri olmayan arkaik bir kelime," dedi Leydi Dallington.

Miles Edwina'ya sırtıttı. "Teyzen bilge bir kadın. Onun sözlerine kulak versen iyi edersin."

Edwina gözlerini devirerek, "Seninle aynı fikirde olduğu için onun bilge olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi.

Miles, "Çoğu bilge insan bunu yapar," diye karşılık verdi.

Bennett araya girdi, "Miles'in Eton'dayken zamanını *boşa harcadığını* hatırlıyorum."

Miles, "İlk başladığımızda belki, ama üniversiteye gittiğimizde o evreyi geride bırakmıştım," diye savunuyor.

Edwina elini kaldırdı.

Leydi Dallington ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne oldu Edwina?"

"Neden kimse Bennett'i 'spuddle' kelimesini kullandığı için eleştirmediydi? Bu da arkaik bir kelime," diye dikkat çekti Edwina.

Leydi Dallington, "'Spuddle' bir kişinin çalışma şeklindeki verimsizliği ifade eder," diye yanıtladı. "Bugün toplumumuzda hala son derece kabul edilebilir bir kelime."

"Eğer 'spuddle'ı kabul ediyorsan, bence 'shocketh'i de kabul etmelisin," diye karşı çıktı Edwina gözlerinde eğlenceyle. "En azından bizim evimizde."

Miles derin bir kıkırdama çıkardı. "Çok acımasızsınız leydim."

"Evet, öyle," diye belirtti Bennett. "Açıkçası Edwina'yı çok uzun zamandır hiçbir konuda bu kadar tutkulu görmemiştim."

Lord Dallington odaya girdiğinde Miles, Edwina'nın gözle görülür biçimde gerginleşmesini izledi. "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi karısının yanağına bir öpücük kondururken. "Sizi temin ederim ki elimden bir şey gelmezdi."

"Biliyorum canım," dedi Leydi Dallington. "Yemek odasına geçmeden önce bize katılmanı bekliyorduk."

Lord Dallington kolunu karısına uzatarak, "Daha fazla beklemeyelim," diye karşılık verdi.

Miles öne çıktı ve Edwina'ya kolunu uzattı. "Nefes almalısın," diye fısıldadı.

Edwina sesindeki kararlılıkla, "Amcam bir yalancı ve yengeme bu kadar kötü davranacağına inanamıyorum," diye fısıldadı.

Miles ona, "Bunun zor olacağı konusunda seni uyarmıştım ama onunla yüzleşmeden önce tüm gerçekleri toplamalıyız," diye hatırlattı.

Edwina "Haklısın" demeden önce derin bir nefes aldı.

"Bunu tekrar söyleyebilir misin, belki biraz daha yüksek sesle, böylece diğerleri de seni duyabilir?" Miles şaka yaptı.

"Şimdi kim çok çabalıyor?" Edwina karşılık verdi.

Miles, Edwina'yı zarif yemek odasına götürdü ve yanına oturmadan önce sandalyesini çekti.

Lord Dallington masanın başından kalkıp konuştu. Miles ve Bennett'e bakarak, "Olta balıkçılığı gününüz nasıl geçti?" diye sordu.

Bennett babasına, "Miles olta balıkçılığına gitmedi," diye bilgi verdi. "Edwina'yla birlikte köyü ziyaret etmenin çok daha keyifli olacağına karar verdi."

"Öyle mi?" Lord Dallington sordu.

"Evet lordum," diye cevap verdi Miles. "Leydi Edwina'dan kız kardeşim için bir hediye seçmeme yardım etmesini istedim ve oldukça işe yarayacak zarif bir kurdele bulduk."

Lord Dallington sıkılmış bir şekilde iç çekti. "Kadınlar kurdelelerini severler." Miles başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de öyle."

Bennett koltuğunda öne doğru eğildi. "Nihayet yarın sabah şu pall-mall oyununu oynayalım mı?" diye sordu.

Miles bakışlarını Edwina'ya çevirmeden önce, "Hiçbir itirazım yok," diye cevap verdi. "Sen ne diyorsun?"

Edwina su bardağına uzanırken, "Bence bu çok eğlenceli bir şeye benziyor. Bayan Bawden'a haber göndereceğim."

"Harika," dedi Bennett ellerini birbirine kenetleyerek. "Öğleden sonra da atış yapmaya gideceğiz ve bir yarışma düzenleyeceğiz."

Miles kaşığını almak için yana doğru eğilirken uşak önüne bir kâse çorba koydu. "Savaşta keskin nişancı olduğumu düşünürsek bu pek adil görünmüyor."

"Ama savaştan beri eline hiç tabanca aldın mı?" Bennett bilerek sordu.

Miles ciddileşti ve yüz ifadesindeki ıstırapı saklamak için büyük çaba harcadı. "Hayır, çünkü bir ömür boyu yetecek kadar ölüm gördüm."

Bennett'in yüzü anlayışla yumuşadı. "Eğer tercih ederseniz, onun yerine başka bir şey yapabiliriz."

Miles dudaklarına küçük, zoraki bir gülümseme yerleştirerek, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Er ya da geç yapılması gereken bir şey bu."

Miles dikkatini çorba kâsesine çevirdi ve kendi dūřuncelerine dalarak yemeye başladı. Bunca zamandır silahlardan uzak durması bazılarına aptalca gelebilirdi ama bu, aldığı canların sūrekli bir hatırlatıcısıydı. Her silah sesi zihninde yankılanıyor, kaybettiği her hayat vicdanında ağır bir yūk oluşturuyordu.

Dahası ve daha az önemli olmayan bir řekilde, kardeřini bir dūelloda kaybetmiřti. Tek bir atıř hayatını geri dōnölmez bir řekilde sonsuza dek deęiřtirmiřti. Bařka bir tabanca tutma dūřüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Edwina'nın sesi dūřuncelerini bōldū. "İyi misiniz lordum?"

Miles başını ona doğru çevirdi. "Olacağım."

Ve gerçek buydu.

Edwina'nın varlığı, koşuşturan zihnini sakinleştiriyor ve ona umutsuzca arzuladığı bir rahatlık ve teselli duygusu getiriyor gibiydi.

Chapter Twelve

Edwina misafir odasında oturmuş, Bayan Bawden'ın gelmesini beklerken parmaklarıyla iğneyi kumaştan özenle çıkarıyordu. Ancak zihni iğne işine odaklanmaktan çok uzaktı. Onun yerine Miles'la ilgili düşüncelerle meşguldü. Ama onu düşünmek bile anlamsızdı. Merhum karısına o kadar derin bir aşkla bağlıydı ki, kalbinin bir daha iyileşebileceğinden şüpheliydi.

Bir gün onunki gibi, ölümden çok sonrasına uzanan bir aşka sahip olmayı umuyordu. Anne ve babası böyle bir aşkı paylaşmışlardı.

Edwina, düşüncelerinin dağınıklığı yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak kumaşı kucağına indirdi. Neden bunu düşünüyordu ki? Miles'a karşı bazı uygunsuz duygular besliyor olabilirdi ama bunlar karşılık bulmuyordu. Öyleyse bunların üzerinde durmanın ne anlamı vardı? Daha acil başka meseleleri vardı. Amcasının bambaşka bir ailesi vardı ve onu mirasından mahrum bırakmaya çalışıyordu. Evet. Buna odaklanmalıydı.

Yine de, tüm mantığı aksini söylese de, kalbi Miles'ın görüntüsünden, sıcak gülümsemesinden ve her düşüncesine musallat olan nazik gözlerinden vazgeçmeyi reddetti.

White odaya girdi ve "Bayan Bawden geldi leydim," diye anons etti.

Edwina canlandı, düşüncelerinden kurtulduğu için minnettardı. "Lütfen onu içeri gönderin."

Beyaz, başının bir işaretiyle onun emrini yerine getirmek üzere topuğunun üzerinde döndü.

Bayan Bawden'ın yüzünde parlak bir gülümsemeyle odaya girmesi sadece bir dakika sürdü. "Günaydın," diye selamladı. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Evet," diye yanıtladı Edwina.

Bayan Bawden gelip onun karşısına oturdu. "Heyecanlı bir pall-mall oyununa hazır mısınız?" diye sordu, heyecanı sesinden belli oluyordu.

Edwina öne doğru eğildi ve elindeki iğne işini masanın üzerine koydu. "Öyleyim," diye cevap verdi.

Bayan Bawden boş kapı aralığına bir bakış atarak sesini alçalttı ve sordu: "Lord Hilgrove'la ne durumdasınız?"

Edwina konunun aniden değişmesiyle şaşkına döndü. "Pardon?"

Bayan Bawden'ın gözleri muzipçe parladı. "Ondan hoşlanıyor muyuz yoksa geçerken yanlışlıkla tokmağımla ona vurmamalı mıyım?"

"Birine asla tokmakla vurmamalısın," diye hafifçe çıkıştı Edwina. "İşte bu yüzden bu bir 'kaza' olur," dedi Bayan Bawden sinsi bir ifadeyle Sırt.

Edwina'nın dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Gerçekten korkunçsun."

Bayan Bawden yüz ifadesi yumuşayarak koltuğuna geri oturdu. "Sen benim en sevdiğim arkadaşlarımdan birisin ve incindiğini görmek istemiyorum," dedi. "Kazara bir tokmak saldırısı senin için yapabileceğim en son şey olur."

"Lord Hilgrove'a tokmakla vurmaya gerek yok. Bir anlamaya vardık," diye belirtti Edwina.

Bayan Bawden'ın kaşları havalandı. "Oh?"

Edwina herhangi bir yanlış anlaşılma ortaya çıkmadan hemen konuya açıklık getirdi. "O tür bir anlayış değil. Biz sadece arkadaşız ve o da bana hassas bir konuda yardımcı oluyor."

Bayan Bawden koltuğunda öne doğru eğilerek, "Hangisi?" diye sorarken sesi merakla karıştı.

"Üzgünüm ama henüz sana söyleyemem," diye yanıtladı Edwina. "Ama yakında söyleyeceğime söz veriyorum."

Bayan Bawden dramatik bir iç çekiş yaptı. "Aşağılanmalı mıyım yoksa aşağılanmamalı mıyım emin değilim. En sevdiğiniz arkadaşınız yerine neredeyse hiç tanımadığınız bir adama güveniyorsunuz."

"Lütfen alınmayın," dedi Edwina. "Gerçek ortaya çıktığında aileme zarar verecek bazı şeyler var."

Bayan Bawden'ın dudakları kıvrıldı. "En sevdiğiniz arkadaşınız olduğumu inkar etmediniz."

"Bütün bunlardan çıkardığın sonuç bu mu?" Edwina kuşkuyla sordu.

"Ne yaptığınızı bildiğinize inanıyorum ve Lord Hilgrove'un size yardım etmesinden memnunum," dedi Bayan Bawden. "Ayrıca, dün arabada ona nasıl baktığınızı gördüm."

Edwina ona şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki Lord Hilgrove'a karşı bir şeyler hissediyorsunuz," dedi Bayan Bawden kesin bir ifadeyle.

Başını sallayarak cevap verdi: "Yanılıyorsunuz. Biz sadece arkadaşız."

Bayan Bawden'in gözlerinde şakacı bir parıltı parladı. "Siz öyle diyorsanız." "Öyle diyorum," diye ısrar etti Edwina.

"Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Nasıl isterseniz," diye kabul etti Bayan Bawden.

Konuyu değiştirmek için büyük bir istek duyan Edwina masanın üzerindeki çaydanlığı işaret etti. "Bir fincan çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Bayan Bawden. "En son bir pall-mall oyunundan önce çay içtiğimde kaybetmişim."

"Ve bunun çay yüzünden olduğuna mı inanıyorsunuz?" Edwina kuşkuyla sordu. "İşimi şansa bırakamam," diye cevap verdi Bayan Bawden. "Ne de olsa ben buradayım. kazanmak için."

Edwina ona eğlenen bir bakış attı. "Konu pall-mall olduğunda tanıdığım en rekabetçi kişi olduğunuzu söyleyebilirim."

"Lord Winston'dan daha mı çok?"

Tereddüt etti. "Şey... belki de değil."

O bunları söylerken Bennett odaya girdi ve onlara, "Her şey hazırlandı ve artık şu pall-mall oyununu oynama zamanı geldi," dedi.

Bayan Bawden yerinden fırladı. "Mavi tokmağı çağırıyorum."

Bennett kıkırdadı. "Bir tür sihirli güce sahip olduğunu düşündüğünüze göre ben de öyle tahmin etmişim."

"Tek bildiğim, ne zaman mavi tokmakla oynasam kazanıyorum," dedi Bayan Bawden. "Bu görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüf."

Miles kapı aralığında belirdi, bakışları Edwina'nınkileri arıyordu. "Yine ortak mı olacağız?" diye sordu.

Edwina, "Buna karşı değilim," diye cevap verdi.

Bayan Bawden başını sallayarak onayladı. "Ve ben de Lord Dunsby ile ortak olacağım."

Edwina arkadaşına bilerek baktı. "Kafanda şimdiden bir plan oluşturduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Öyleyim," diye onayladı Bayan Bawden. "Kimse bir zafer stratejisi olmadan pall- mall oyununa girmemelidir."

Miles Edwina'ya yaklaştı ve kolunu uzattı. "Sana çimlere kadar eşlik ederken bir strateji belirleyelim mi?"

"Sanırım bu konuda başka seçeneğimiz yok," diye cevap verdi Edwina, eldivenli eli dirseğinin kıvrımına mükemmel bir şekilde oturdu.

Çimenliğe doğru giderlerken Miles, "Bu sabah ata bindin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ahırdan çıktığımda saat oldukça erkendi," diye cevap verdi. "Korkarım bu sabah aklımda çok şey vardı."

"Bu yüzden mi kahvaltıyı kaçırdın?"

"Öyleydi," diye itiraf etti Edwina. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi amcamla yüzleşmeye ikna edemedim. O düşündüğüm gibi bir adam değil."

Miles'in gözlerinde şefkat vardı. "Her şeyi birlikte çözeceğiz. Endişelenmenize gerek yok."

"Nasıl yapamam?" Edwina kısıp bir sesle sordu. "Yengem öğrendiğinde yıkılacak. Amcamı çok sever."

Miles, "Bu kadar çabuk sonuca varma," diye girişimde bulundu.

Edwina kaşlarını çatı. "Neden onu savunmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Kulübedeki o küçük çocuk amcama çok benziyordu."

Miles onun elini okşadı. "Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Lütfen tutamayacağınız sözler vermeyin," dedi Edwina. "Bu sözü tutamayacağımı kim söyledi?"

Edwina'nın dudakları hafif bir yüz buruşturmayla gerildi. "Gerçek ortaya çıktığında hayatlarımız değişecek ve bu hiç de iyi olmayacak."

Miles sessizleşti. "İncinmeye, öfkelenmeye ve hatta gücenmeye hakkınız var, ama ne zamana kadar? Bir noktada, değiştiremeyeceğiniz şeyleri kabul etmeli ve ilerlemelisiniz."

Edwina Miles'in sözlerini düşünürken yolun geri kalanını birlikte sessizce yürüdüler. Kızgındı. Teyzesi adına kızgındı. Kuzenleri adına. Ve amcasının kandırdığı diğer herkes adına. Ama Miles haklıydı. Öfkesi onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Eğer onu tüketirse, amcasından daha iyi olamazdı.

Miles çimenlerin üzerinde durdu ve kolunu indirdi. Gözleri, elinde mavi tokmağıyla zarifçe gerinmekte olan Bayan Bawden'a kayd.

Miles, "Bayan Bawden'ın bir pall-mall oyunundan önce neden esneme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum," dedi.

Edwina, "Kimse bilmiyor ama bu onun sürecinin bir parçası," diye şaka yaptı.

Miles yürüdü ve iki tokmak aldı. Birini Edwina'ya doğru uzattı. "Stratejimizi konuşmayı unuttuk."

"Yaptık ama kazanmak için oynayalım. Stratejimiz bu olabilir."

Miles'in gözleri eğlenerek kırıştı. "Güzel olduğun kadar akıllısın da," dedi Shakespeare'den alıntı yaparak.

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı okudunuz mu?"

"Neden şaşırdığınızı bilmiyorum," dedi Miles. "Shakespeare'in eserlerinin çoğunu ayrıntılı olarak okuduğumuz üniversiteye gittim."

Edwina tokmağı sallama alıştırmaları yaptı. "Bana Shakespeare'den hoşlanan bir adam gibi gelmediniz."

"Shakespeare'i sevdiğimi hiç söylemedim, sadece eserlerini okuduğumu söyledim. Arada bir fark var" diye belirtti.

Edwina yüzünü ona dönerek, "Evet, sanırım var. Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

Miles, "Bu uzun ve çok ilgi çekici bir liste," diye belirtti.

Edwina gülümsedi. "Zamanım var, özellikle de Bayan Bawden'ın esneme rutini bir süre devam ettiği için."

Miles tokmağı omzunun üzerinden salladı. "Bilmelisin ki tokmak benim yeteneklerimden biridir. Arabella bu konuda berbat olabilir ama ben oldukça yetenekliyim."

Bennett kendinden emin adımlarla onlara yaklaştı. "Bu oyunu daha ilginç hale getirelim mi?" diye sordu hevesle. Neredeyse fazla hevesle.

"Aklında ne var?" Miles sordu. "Belki bir bahis," diye önerdi Bennett.

Edwina ona şüpheyle baktı. "Ne tür bir bahis?"

"Basit bir şey," diye yanıtladı Bennett. "Bu maçı kim kazanırsa, suarede Edwina ile ilk dans etme onuruna sahip olacak."

"Ne suaresi?" Edwina sordu.

Bennett sırtarak cevap verdi, "Annemin son birkaç gündür planladığı. Saygıdeğer misafirimizi onurlandırma fırsatını kaçıracağını düşünmediniz, değil mi?"

Edwina kuzenine boş boş baktı. "Neden böyle bir etkinliği planlamak için benden yardım istemedi?"

Bennett, "Son zamanlarda oldukça meşguldünüz," dedi. "Ne zaman?" Edwina sordu.

Kuzeni ona "Üç gün içinde," diye bilgi verdi.

Edwina Miles'a doğru döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

Miles omuz silkti. "Ben de ilk kez duyuyorum."

"O halde hemfikiriz, öyle mi?" Bennett sordu. "Kazanan ilk sette Edwina ile dans etme ayrıcalığına sahip olacak."

Edwina tereddüt etti, bu bahsin bir parçası olmak isteyip istemediğinden emin değildi. "Bilmiyorum kuzen. Peki ya Bayan Bawden? Kendini dışlanmış hissetmeyecek mi?" diye sordu.

Bayan Bawden durduğu yerden konuştu ve esneme hareketlerine devam ederken boynunun arkasındaki tokmağı ayarladı. "Benim için endişelenmeyin. Bu bahsin bir parçası olmak istemiyorum."

Miles aniden, "Bahsini kabul ediyorum," dedi.

Bennett zaferle gülümsedi. Elini sallayarak çimenlere doğru işaret ederek, "O halde gelin pall-mall oynayalım," diye haykırdı.

Miles topunun yanına çömelmiş, bir sonraki atışını nasıl yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Topu kemerin içinden mi göndermeliydi yoksa Bennett'in topuna rota dışında mı vurmalıydı? Ne yapması gerektiğine tam olarak karar veremiyordu. Ama bu pall-mall oyununu kazanmak istiyordu. Sadece suarede Edwina'yla ilk dansı yapabilmek için değil, Bennett'in yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silebilmek için de.

En azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

Edwina ile dans etmek ve bir an için bile olsa onu kollarına almak istiyordu. Edwina'yla kucaklaştıklarından beri ona tekrar sarılmayı arzuluyordu; Edwina için sadece bir nezaket gösterisiydi bu. Ama bunun onun için bir anlamı vardı. Birlikte geçirdikleri her an, Edwina'nın güzelliği ve nezaketi karşısında daha da büyüldüğünü hissetti.

Edwina onun iç kargaşasını sezmiş gibi yanına çömeldi, narin yüz hatları bir güneş ışığı halesiyle aydınlandı. "Oyununuz nedir?"

usulca sordu.

Miles bakışlarını ondan ayırdı ve bir kez daha ara sokağa odaklandı. Ama kız bu kadar yakındayken bunu yapmak zordu. "Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi. "Bu açıyla topumu kemere doğru vurabilirim ya da Bennett'in topunu yoldan çıkararak bir sonraki atışını çok daha zor hale getirebilirim."

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız," diye teşvik etti.

Miles, "Bir puan öndeyiz ve liderliği korumak istiyorum," dedi.

Edwina anlayışla başını salladı. "Ben de kazanmak istiyorum ama sen pek eğleniyor gibi görünmüyorsun."

Miles dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Öyleyim," diye cevap verdi ama sesindeki gerçek coşku eksikliğini kendisi bile duyabiliyordu.

Onun cansız çabası karşısında ikna olmuş görünmüyordu. "Sen öyle diyorsan..." Sözleri kesildi.

"Var," diye ısrar etti.

Edwina daha da yaklaşarak sesini alçalttı ve "Eğer konu danssa..." dedi.

Onun yerine konuştu. "Hayır, Bennett'i dövmekle ilgili," diye yalan söyledi. Bennett'i yenmekten çok daha fazlasıydı. Onunla o ilk dansı yapmak istiyordu.

"Ah," diye karşılık verdi Edwina, ses tonundaki incinmişlik belliydi.

Miles, Edwina'ya bu kadar kötü davrandığı için kendini mankafa gibi hissediyordu. Ama gerçek duygularını açığa vurup aralarındaki her şeyi mahvetme riskini göze alamazdı.

Edwina ayağa kalkmadan önce, "Size iyi şanslar dilerim," dedi.

Miles da onunla birlikte ayağa kalktı. "Pall-mall sadece bir şans oyunu değil, aynı zamanda bir beceri oyunudur," dedi.

"Aynı zamanda eğlenceli olması da gerekiyor," diye alaycı bir gülümsemeyle işaret etti. Bennett, Bayan Bawden'ın arkasında durduğu yerden boğazını temizledi.

"Siz ikiniz çok fazla konuşuyorsunuz ama yeterince oynamıyorsunuz," diye seslendi onlara.

Miles onaylarcasına başını salladı ve topun yanında yerini alırken tokmağı tutuşunu ayarladı. Diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurları bloke ederek atışını hizalamaya odaklandı. Sabit bir vuruşla topa vurdu ve Bennett'in topunun kemerin içinden geçmeden önce yoldan çekilmesini izledi.

Bennett'in yüzüne dönerken Miles'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şimdi kazanmada iyi şanslar," diye ilan etti.

Sözleri ağzından çıktığı anda Edwina, "Winston!" diye bağırdı.

Miles başını çevirdi ve Lord Winston'ın yaklaştığını gördü. Koyu renk saçları öne doğru taranmıştı ve Edwina'ya kollarını uzatırken yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

Tokmağını elinden bırakmayan Miles, Winston'a doğru ilerledi ve onu selamladı. "Seni görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

Winston'ın gülümsemesi genişledi. "Evet, öyle," diye onayladı. "Son duyduğumda Kıta'da dünyayı kurtarmaya gitmiştin."

Miles alaycı bir ifadeyle kıkırdadı. "Fazla tasarruf yapmadım ama kıtadaydım," diye düzeltti.

"Evet, ama şimdi Lordlar Kamarası'nda gerçek bir değişim yaratabilirsin," dedi Winston. "Senin gençliğinden ve eşsiz bakış açısından yararlanmayan o kibirli lordlar aptallık etmiş olurlar."

Bennett ve Bayan Bawden ona katılır katılmaz Winston'ın gülümsemesi bozuldu. Bayan Bawden'a hitap ederken yüz ifadesi sertleşti. "Sizi yeniden görmek güzel, Bayan Bawden," dedi sert bir sesle.

Bayan Bawden zarif bir reveransla karşılık verdi, sesi Winston'ınkiyle aynı tondaydı. "Lordum," diye mırıldandı.

Edwina söze karışarak Winston'ın dikkatini çekti. "Annenin bir suare düzenlemeyi planladığını duydun mu?"

Winston, "Bunu duymamıştım, ama annem sosyal bir etkinlik için her bahaneyi sever," diye yanıtladı.

Bennett, "Bu, değerli konuğumuzu onurlandırmak içindir," diye ekledi.

Winston sırtıttı. "Ah, evet. Zaman kesinlikle değişti. Miles'ı son gördüğümde Oxford'da çimlerin üzerinde üstsüz koşuyordu ki bu onun karakterine hiç uymuyordu."

Miles içten bir kahkaha attı. "O gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim ve Bennett bunu yapmam için beni cesaretlendirdi."

Winston, "Ve doğal olarak, Bennett'in meydan okumasına karşı koyamadın," diye şaka yaptı.

Miles iyi huylu bir tavırla, "Korkarım hayır," diye cevap verdi. "Bu bir onur meselesiydi."

Winston, "Çok fazla değişmediğini görmek güzel," demeden önce kendi kahkahasını attı.

Winston'ın sözleri ona geçen yılki mücadelelerini hatırlattığında Miles'ın gülümsemesi yavaşça soldu. Cehenneme gidip gelmişti ama Edwina'nın sarsılmaz desteği ve dostluğuyla öfkesinden ve acısından kurtulmuştu. Hâlâ aklının bir köşesinde duruyordu ama artık katlanılabiliyordu.

"Annemi gördün mü?" Bennett sordu.

Winston başını salladı. "Henüz değil. Çimenlerin üzerinde top oynadığınızı gördüm ve önce buraya geldim."

"Annem seni hemen görmek isteyecektir," dedi Bennett. "Gel, seni ona götüreyim."

Winston, çimenlikteki pall-mall sokağına bir göz atarak, "Sizin pall-mall oyununuz ne oldu?" diye sordu.

Bennett, "Oyunumuza öğleden sonra devam edebiliriz," dedi.

Miles araya girdi, "Bennett sadece kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyor. Bahsi kaybedeceğini biliyor."

Winston merakla bir kaşını kaldırdı. "Ne bahsi?"

Bennett, "Suarede Edwina ile ilk sette dans etme onuru," diye cevap verdi.

Winston, Edwina'ya dönerek onu uzun uzun inceledi. "Seni son gördüğümde, baban için derin bir yas tutuyordun. Ama şimdi suarelere katılıp dans mı ediyorsun?"

Edwina başını salladı. "Bu daha çok yeni bir gelişme."

"Sevindim kuzen," dedi Winston, sözleri içtendi. "Bu değişikliğe neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

Edwina'nın yeşil gözleri Miles'a doğru kaydı ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Lord Hilgrove kederimin ötesine bakmama yardım ederek dünyadaki iyi şeyleri tekrar görmemi sağladı."

Winston, bakışlarını Miles'a doğru kaydırarak, "İlginç," diye mırıldandı. "Ne olursa olsun, kuzenime yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Miles başını nezaketle eğdi. "Benim için bir zevkti ama o bana benim ona yardım ettiğimden çok daha fazla yardım etti," diye itiraf etti.

Sözlerini söyledikten sonra Winston ve Bennett, Miles'ın tam olarak çözemediği bilmiş bir bakış alışverişinde bulundular.

Bennett arkalarındaki malikâneye doğru eliyle işaret etti. "Şimdi annemi görmeye gidelim mi?"

Bayan Bawden bir adım geri çekildi. "Benim gitmem gerekiyor," dedi. "Ama oyunumuzun geri kalanı için geri döneceğim."

Edwina ona, "Haber göndereceğiz," diye bilgi verdi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Bayan Bawden. "Yine de korkarım ki şanslı mavi tokmağım bu oyunu kazanmamıza yardımcı olmayacak."

Winston, Bayan Bawden'a inanmayan bir bakış attı. "Şimdi de pall-mall kazanmak için şans tokmağına mı başvuruyorsun?" diye sordu biraz da eğlenerek.

Bayan Bawden, "Oldukça iyi bir galibiyet serim var," diye savundu.

Winston kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Evet, çünkü son zamanlarda benimle oynamadın," diye böbürlendi. "Seni, senin kazandığından daha çok yendim."

Bayan Bawden, "Bu galibiyetlerin çoğu çekişmeli geçiyor," dedi. Miles kaşlarını kaldırdı. "Çekişmeli galibiyetler mi?" diye sordu.

"Sormamalıydın," diye mırıldandı Winston.

Bayan Bawden çenesini eğdi. "Lord Winston'ın daha iyi bir atış yapmak için topunun yerini değiştirdiği bilinir."

Winston alay etti. "O bir kereydi ve sadece bir antrenman maçıydı," diye savundu sesini hafifçe yükselterek.

"Öyle diyorsunuz ama başka kimse taşaklarını oynatmadı. Sadece sen," dedi Bayan Bawden.

Gökyüzüne bakan Winston, "Bu bir antrenman maçıydı," diye ısrar etti.

Bayan Bawden omuz silkti. "Sanırım diğer herkes toplarını düştükleri yerde tutarak meydan okumak istedi."

Winston gözlerini Bayan Bawden'a dikti, ama o yanıt vermeden Bennett araya girdi, "Bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da, şimdi gidip annemi bulmalıyız."

Edwina, Winston ile Bayan Bawden arasındaki gerginliği sezmiş olacak ki, "Evet, yapalım," dedi.

Bayan Bawden grubun geri kalanına kibar bir gülümseme sundu. "Oyunu bitirmek için sabırsızlanıyorum." Gülümsemesi Winston'ın yüzünde kayboldu. "Lord Winston, her zamanki gibi bir zevkti." Sözlerinde herhangi bir içtenlik yoktu.

Bayan Bawden arabasına doğru yürürken Winston elini Edwina'nın omzuna koydu ve, "Zamanını Bayan Bawden'la geçirmekte neden ısrar ettiğini anlamıyorum," dedi.

Edwina güldü. "Onunla sorunu varmış gibi görünen tek kişi sensin. Diğer herkes Bayan Bawden'a bayılıyor gibi görünüyor."

Winston, "Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

Bennett "Doğru. Bayan Bawden'ı oldukça keyifli buluyorum."

Winston elini Edwina'nın omzundan çekti ve Miles'a döndü. "Sen ne diyorsun?" diye sordu. "Bayan Bawden bir şeytan mı, yoksa bir zevk mi?"

Miles elini kaldırdı. "Bayan Bawden'la bir sorunum yok, çünkü bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı."

Winston, "Hainler," diye mırıldandı.

Edwina kolunu Winston'a doladı ve onu malikâneye doğru götürdü. "Annen seni gördüğüne çok sevinecek, çünkü artık bir avukat olduğun için seni pek göremiyoruz."

Grup içeriye doğru ilerlerken Miles arkalarından takip etti ve Edwina'nın kuzenleriyle konuşurken yüzünün nasıl aydınlandığını gördü. Onunla birlikteyken de böyle gülümsüyor muydu? Öyle olmasını umuyordu. Edwina'nın mutluluğu onun için çok önemli olmaya başlamıştı.

Winston tekrar Miles'a baktı ve, "Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık bir hafta kadar. Sezon için Londra'ya gitmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için malikâneme dönmem gerekiyor," diye yanıtladı Miles.

"Görünüşe göre mucizeler hiç bitmiyor," dedi Winston. "Seni Sezon'a katılırken göreceğimizi sanmıyordum."

Miles, "Lordlar Kamarası'ndaki yerimi alma vaktim geldi," diye açıkladı.

Winston bir kaşını kaldırdı. "Ve bununla birlikte gelen tüm sosyal etkinliklere katılacak mısınız?"

Miles, "Niyetim o," diye karşılık verdi.

Edwina giriş holünde durdu ve kolunu indirdi. "Lord Hilgrove beni topluma kazandırmak için yardım etmeyi bile teklif etti."

"Şimdi mi?" Winston'ın eleştirel bakışları Miles'ın üzerinde gezindi, dudakları onaylamaz bir ifadeyle büzüldü. "Ne kadar düşünceli biri."

"Öyle değil mi?" Edwina cevap verdi.

Winston dikkatini Miles'a yöneltti, çenesi sertleşti ve sözleri keskin bir ton aldı. "Görünüşe göre kuzenime karşı oldukça dikkatli davranmışsınız."

Miles, Winston'ın öfkesini savuşturmaya çalışarak, "Herhangi bir arkadaşın yapacağından daha fazla değil," dedi.

"Winston!" Leydi Dallington misafir odasının kapısında belirdiğinde haykırdı. "Sonunda gelebildin."

Winston, Miles'a doğru eğilerek, kısık bir sesle, "Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz," dedi. Bununla birlikte, annesinin kendisini bekleyen kollarına doğru koştu. "Anne!"

Leydi Dallington oğlunu sıcak bir şekilde kucakladı. "Seni ne kadar özledim!

Ziyaretleriniz çok seyrek oluyor."

Winston, "Korkarım Londra'da yerine getirmem gereken sorumluluklarım var," dedi.

Leydi Dallington bir adım geri çekilerek, "Çok çalışıyorsun. Eğlenmeyi öğrenmelisin. Hatta belki bir eş bile alabilirsin."

Winston bıkkın bir of çekti. "Önce Bennett."

Leydi Dallington, "Bennett'in en azından evlilik konusunda ümitsiz vaka olmasından korkuyorum," diye içini çekti.

Bennett kaşlarını çatı. "Seni duyabildiğimin farkındasın değil mi anne?"

Leydi Dallington'ın gözleri muzipçe parladı. "Elbette canım. Senin duyabileceğin kadar yüksek sesle söylediğimden eminim," dedi ve dikkatini yeniden Winston'a çevirdi. "Acıktın mı? Yorgun musun?"

Winston elini karnına götürdü. "Aslında, şimdi sen söyleyince, çok acıktım. Bu sabah pansiyondaki yemekler oldukça yetersizdi."

Leydi Dallington, "O zaman mutfağa gidelim ve aşçıya en sevdiklerinizi hazırlatalım," diye önerdi.

"Gitmeden önce, babam çalışma odasında mı?" Winston sordu. "Onu karşılamalıyım."

Leydi Dallington'ın gülümsemesi bozuldu. "Korkarım ki hayır. Köyde halletmesi gereken bazı işleri vardı ama kısa süre içinde dönecek."

Miles, amcasının yokluğundan söz edilince Edwina'nın sırtının sertleştiğini fark etti. Onun bakışlarını ararken gözlerinde, kalbini onun için sızlatan derin bir hüznü gördü. Keşke Edwina için her şeyi daha iyi hale getirebilseydi, ama çetin bir savaş verdiğini biliyordu.

Yine de denemeye kararlıydı... onun iyiliği için.

Chapter Thirteen

Miles yatak odasının kapısında durmuş, ceketinin kollarıyla oynayarak yemek zilinin çalmasını bekliyordu. Edwina'ya yemeğe kadar eşlik etmeyi umuyordu. Winston eve döndüğünden beri onunla fazla zaman geçirememişti ve onu özliyordu.

Botheration.

Edwina'yı göreceği için bu kadar heyecanlanmamalıydı. Ama onlar arkadaştı. Bu da bir şey sayılmalıydı. Her ne kadar ona karşı hisleri derinleştikçe bu çizgi bulanıklaşmaya başlasa da.

Bailey'nin sesi düşüncelerini yarıp geçti. "Ne beklediğinizi sorabilir miyim?"

Miles Bailey'e dönerek, "Yemek zili çalınacak," diye açıkladı.

"Sizi temin ederim ki yemeğe ilk gelen olmanın yanlış bir tarafı yok lordum," diye karşılık verdi Bailey sesinde bir eğlenceyle.

Miles kıkırdadı. "Bunun farkındayım ama Leydi Edwina'ya akşam yemeğinde eşlik etmeyi umuyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, akşam yemeği çanının uzaktan gelen sesi malikânede yankılandı ve akşam yemeklerinin başladığını haber verdi.

"Umarım keyifli bir akşam geçirirsiniz," dedi Bailey.

Miles hevesle kapıyı açmaya gitti, kalbi Edwina'yı görme beklentisiyle çırpınıyordu. Ama gördüğü manzara karşısında heyecanı kısa sürdü.

Winston ve Bennett duvara yaslanmış, koridorda onu bekliyorlardı.

Yatak odasından çıkan Miles, "Bu da ne?" diye sordu.

Bennett duvardan doğruldu, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Akşam yemeği için size eşlik etmeye geldik."

"Neden?" Miles sorguladı.

Sahte bir samimiyetle elini kalbinin üzerine koyan Bennett, "Çok değer verdiğim bir zaman," diye cevap verdi.

Miles, "Tiyatroyu bana bırak," diye homurdandı.

Winston ona doğru bir adım attı ve, "Sadece bir dakikanızı istiyoruz.

Hepsi bu."

Miles kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Pekâlâ, sende," dedi.

"Ne istiyorsun?"

ile a bilmek Gülümseme, Winston dikkat çekti,

"Sen vardır çok Edwina yokken daha az hoş."

Bennett başıyla onayladı. "Sana söylemiştim."

"Öyle yaptın," diye onayladı Winston. "Bu da bana bunun nedenini merak ettiriyor. Miles, arkadaşları tarafından sorguya çekiliyormuş gibi hissederek kaşlarını çatı.

"Bunu çok fazla yorumluyorsun." "Öyle mi?" Winston sordu.

Miles kararlı bir ifadeyle, "Evet, Leydi Edwina ve ben sadece arkadaşız," dedi.

Winston, gözlerinde meraklı bir parıltıyla Miles'ı dikkatle inceledi.

"Gerçekten istediğin bu mu? Yoksa Edwina'yı mı?"

Miles arkadaşının bakışlarını tuttu ve "İkimiz de bunu istiyoruz" diye cevap verdi. "Bunu onunla tartıştınız mı?" Winston bastırdı.

"Buna gerek yok," dedi Miles. "Bizim bir dostluk anlayışımız var."

Winston, "Kuzenime büyük saygı duyduğunuz belli, neden onu takip etmek istemiyorsunuz?" diye sormadan önce Bennett'le bir bakış alışverişinde bulundu.

Miles sırtının sertleştiğini, her geçen an daha da sinirlendiğini hissetti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Tekrar söylüyorum, biz sadece arkadaşız."

Bennett iç geçirdi. "Gördüğüm kadarıyla inkar ediyorsun."

Miles, "Hayır, ben sadece gerçekleri yaşıyorum," dedi. "Bir hafta içinde ben kendi yoluma gideceğim ve Leydi Edwina da kendi yoluna gidecek."

Winston, "Ama yine de Sezon sırasında ona yardım etmeyi teklif ettin," dedi.

Miles dudaklarını birbirine bastırarak, "Bu konuşma bitmiştir. Size bilmek istediklerinizi söyledim ve şimdi yemeğe iniyorum."

Miles loş koridorda ilerlemeye başlarken arkadaşlarının bu konuyu kapatacağını ve yollarına devam edebileceklerini umuyordu.

Ne yazık ki durum böyle değildi.

Winston onun adımlarına uyuyordu ve sesi nazik ama ısrarcıydı. "Bu Arabella'yla mı ilgili? Çünkü o senin yeniden mutluluğu bulmanı isterdi."

Miles aniden durdu ve arkadaşının yüzüne döndü, içinde giderek büyüyen bir kızgınlık vardı. "Karımın ne isteyeceğini tahmin edemezsin," dedi kararlı bir şekilde.

Winston, "Sen ortaya çıkmadan çok önce Arabella'yla arkadaş olduğumu unutmuş gibisin," diye karşılık verdi.

Miles, "Ben olsam çok dikkatli hareket ederdim," diye uyardı.

Winston'ın gözlerinde şefkat vardı. "Hayatına devam etmekte utanılacak bir şey yok Miles."

Miles, "Karımı seviyorum," diye açıkladı.

"Biliyorum, ama o artık bizimle değil," dedi Winston. "Geçmişte yaşayıp daha parlak bir gelecek bekleyemezsiniz."

Miles gözlerini kıstı. "Bana geçmişim hakkında vaaz vermeye hakkın yok. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Ne kadar derin acılara katlanmak zorunda kaldım."

Winston başını salladı. "Haklısın, bilmiyorum. Ama senin mutlu olmanı istiyorum ve bence bu yol kuzenimle başlıyor."

"Yanılıyorsun," dedi Miles. "Arabella'yı seviyorum ve her zaman da seveceğim."

Winston, "Arabella gitti ve sen yeniden aşkı bulmayı hak ediyorsun," diye ısrar etti.

Miles alay etti. "Aşk mı?" diye sordu. "Hayır, bir daha aşkı bulmayı umamayacak kadar kırıldım."

Bennett araya girdi, "Sen kırılmadın."

Miles ellerini havaya kaldırarak, "Öyleyim," dedi. "Ve siz ikiniz burada durup bana nasıl hissetmem gerektiği konusunda vaaz veremezsiniz."

"Niyetimiz bu değildi," diye güvence verdi Winston, sözleri sakın ve ölçülüydü.

"O zaman neydi?" Miles, sesi her kelimeyle birlikte yükselirken sordu. "Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatmak için mi? Ama neden orada durdun? Neden John'dan da bahsetmiyorsun?"

Winston ona zayıf bir gülümseme sundu. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

"Yardım mı?" Miles kuşkuyla tekrarladı. "Bana yardım etmenin imkânı yok. Hayatıma devam edip başka biriyle evlenmem mümkün değil. Bu ne onlar için ne de benim için adil olur."

Winston'ın ifadesi yumuşadı, acımaya benzer bir şeye dönüştü. Miles burada durup arkadaşları tarafından acınmayı reddediyordu. Hızlı bir hareketle döndü ve misafir odasına doğru yöneldi. Malikânede ona yardım edebilecek tek bir kişi vardı, o da Edwina'ydı. Miles her şeyi kaybetmiş gibi hissederken Edwina ona umut vermişti.

Salona girdiğinde Edwina'nın Lord ve Leydi Dallington'ın yanında durduğunu gördü. Odaya girdiğinde gözleri onunkilerle buluştu ve gözlerindeki soruları görebiliyordu.

Ona yaklaştı ve kısık bir sesle "Canını sıkın nedir?" diye sordu.

Ona yalan söyleyebilirdi. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi. Ama bunu yapmak istemedi. Ona karşı dürüst olmak istiyordu. Bu kadarını hak ediyordu.

Onun ses tonuna uyarak, "Winston ve Bennett imkansız," diye yanıtladı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, bazen oldukça çekilmez olabiliyorlar. Bu sefer ne yaptılar?"

"Beni hayatıma devam etmem ve yeniden evlenmem için ikna etmeye çalışıyorlar." Miles hayal kırıklığı içinde ofladı. "Sanki ben böyle bir şey yapabilirmişim gibi."

Edwina sessizleşti. "Onlara tamamen katılmıyorum."

"Pardon?" diye sordu, bir adım geri çekilerek.

Güven verici bir ses tonuyla, "Sen iyi bir adamsın ve mutlu olmayı hak ediyorsun," dedi.

"Mutluyum," diye yalan söyledi.

Edwina ikna olmuş görünmüyordu. "İkimiz de senin de benim gibi mücadele ettiğini biliyoruz," diye cevap verdi. "Herkes kendi savaşıyla mücadele eder, ama bu mutluluğu bulmaktan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez."

Miles başını iki yana salladı. "Arabella'yı bu kadar derinden sevdikten sonra bir başkasını sevebileceğimi sanmıyorum."

"Doğru kadın, ilk eşinize olan sevginizin asla azalmayacağını anlayacaktır," dedi Edwina. "Ama bunun olabilmesi için önce kalbini açmalısın."

"Benden istediğin şey imkânsız," diye mırıldandı.

Edwina onun bakışlarını tuttu, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Kalbinin sesini dinlersen hiçbir şey imkânsız değildir."

Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez Leydi Dallington yanlarında belirdi. "Umarım rahatsız etmiyordumdur ama akşam yemeği duyurusu yapıldı."

Miles boğazını temizledi, bu erteleme için minnettardı. "Teşekkür ederim," dedi.

Leydi Dallington "Her şey yolunda mı Miles?" diye sormadan önce bir süre onu inceledi. Sesindeki endişe aşikârdı ve onu derinden etkiledi.

Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Evet, her şey yolunda."

Leydi Dallington pek ikna olmuş görünmüyordu ama neyse ki konuyu kapattı. "Yemek odasına geçelim mi?" diye önerdi.

Miles kolunu Edwina'ya uzatarak, "Evet, izin verin," dedi.

Onlar misafir odasından çıkan grubu takip ederken Edwina eğilip fısıldadı: "Amcam köyden daha yeni döndü."

"Orada ne yaptığını söyledi mi?" Miles sordu.

Edwina, "Sadece bazı toplantıları vardı," diye cevap verdi. "Ama ona atabileceğimden daha fazla güvenmiyorum."

Miles'in dudaklarından beklenmedik bir kahkaha patlaması çıktı ve giriş holünün mermer zemininde yankılandı. "Bırak atmayı, amcanı kucağına bile alamadın."

Edwina, "Bu bir ifade," diye savundu.

Miles, "Sizin durumunuzda bu korkunç bir durum," diye şaka yaptı.

Edwina gözlerini devirdi. "Senin bu kadar gerçekçi olduğunu düşünmemiştim." Miles şakacı bir sırıtişla, "En azından ben kelime uydurmuyorum," diye karşılık verdi.

Edwina gözlerinde neşeyle, "Dikkatli ol," dedi. "Senin hakkında söylediğim tüm güzel şeyleri geri alabilirim."

Miles, "Sen bunu yapmazsın," diye karşılık verdi. "Peki neden?"

Miles gülümsedi. "Böyle bir şey yapmayacak kadar iyi kalplisiniz."

Yemek odasına girdiler ve Miles Edwina için bir sandalye çekti. O yerleştikten sonra odadaki bütün erkekler oturdu. Bennett ve Winston onların karşısında, Lord ve Leydi Dallington da uzun masanın iki ucunda oturuyordu.

Uşak hemen önlerine çorba kâselerini koydu ve Miles kaşığını uzatıp yemeye başladı.

Lord Dallington herkesin dikkatini çekerek konuştu. "Winston'ın ait olduğu yere, evine dönmesi harika bir şey," dedi gururla.

Winston teşekkür etmek için kadehini kaldırdı. "Teşekkür ederim, baba."

Lord Dallington umutlu bir ifadeyle ona dönerek, "Teklifimi düşündünüz mü?" diye sordu.

Winston, "Evet baba, biliyorum, ama yine reddetmek zorundayım," diye karşılık verdi. "Londra'da avukat olarak çalışmaktan memnunum."

Lord Dallington'ın yüzü asıldı. "Ama bu köyün sizin gibi bir avukata ihtiyacı var."

"Burada hiçbir işe yaramam," diye ısrar etti Winston. "Ayrıca, bunların hepsi bir gün Bennett'in olacak. Kendi yolumu çizmem gerek."

Leydi Dallington, "Belki ikiniz bunu daha sonra bir kadeh şarap eşliğinde tartışabilirsiniz?" diye önerdi.

"Pekâlâ," dedi Lord Dallington isteksizce.

Leydi Dallington peçetesini kucağında düzelttikten sonra, "Pall-mall maçından kimin galip çıktığını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Bennett'in dudaklarından alçak bir inilti kaçtı. "Neden bu konuyu açıyorsun?" Leydi Dallington, "Sadece merak ediyorum," diye cevap verdi.

Miles bu fırsattan yararlanarak gururla şu açıklamayı yaptı: "Leydi Edwina ve ben maçı kazandık. Bennett ve Bayan Bawden'ı sağlam bir şekilde yendik."

Bennett, "Bizi sadece bir sayı farkla yendiniz," diye itiraz etti.

Miles kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onun yorumunu omuz silkerek geçiştirdi. "Kazanmak kazanmaktır, fark ne olursa olsun."

Leydi Dallington yumuşak bir kahkaha attı. "Miles'ın kazanmasına şaşırmadığımı itiraf etmeliyim."

Miles koltuğunda kayarak Leydi Dallington'a baktı. "Nedenmiş o?"

Leydi Dallington sıcak bir gülümsemeyle, "Hiç gerek yok," diye karşılık verdi. "Şimdi yemeğimizi yiyelim."

Edwina Warren'ların kulübesine doğru ilerlerken güneş gökyüzünde alçalıyordu. Gülümsüyordu, bu artık çok daha sık yaptığı bir şeydi. Buraya gelmek biraz zamanını almıştı ama sonunda mutluydu; babasının ölümünden sonra bir daha asla yaşayamayacağını düşündüğü bir duyguydu bu.

Tüm bunlara rağmen, hâlâ çözülmesi gereken önemli meseleleri vardı. Amcası mirasını saklayarak onu kandırmıştı ve

köyde başka bir aile daha vardı.

Kulübeye yaklaştığında Edwina, Bayan Warren'ın dizlerinin üzerine çökmüş, bahçesiyle ilgilendiğini fark etti. Bay Warren, elinde bir takım bahçe aletleriyle, Edwina'nın gelişini fark etmeksizin karısıyla sohbet ederek, itaatkâr bir şekilde onun yanında duruyordu.

Edwina, kısa bir mesafeden seslenen dostça bir selamla varlığını duyurdu. "Günaydın."

"Günaydın," diye cevap verdi hem Bay hem de Bayan.

Warren.

Bayan Warren diz çöktüğü yerden kalktı ve elindeki eldivenleri çıkardı. "Ne hoş bir sürpriz. Bu sabah nasılsınız?"

Çiftin yanında duran Edwina da aynı neşeyle karşılık verdi. "Ben iyiyim. Ya siz?"

Bay Warren elini karısının omuzlarına koydu. "Bir gün daha hayatta kaldığımıza göre bunun bir anlamı olmalı."

"Bileğinin nasıl iyileştiğini görmeye geldim," dedi Edwina.

Bay Warren yorgun bir iç çekişle, "Oldukça yavaş iyileşiyor," diye cevap verdi.

Bayan Warren kocasına azarlayıcı bir bakış attı. "Çünkü çok erken çok fazla şey yapıyorsun. Daha fazla dinlenmen gerekiyor."

Bay Warren, "Öldüğümde dinleneceğim," diye şaka yaptı.

Edwina güldü. "Karını daha çok dinlemelisin."

"Siz kadınların birbirinize destek olacağınızı bilmeliydim," dedi Mr. Warren hafifçe söyledi.

Bayan Warren eldivenlerini önlüğünün cebine soktu. "Aç mısınız?" diye sordu. "Biz de tam kahvaltıya oturmak üzereydik. Bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Edwina, "Çok naziksiniz ama kahvaltımı ailemle yapmalıyım," dedi. "Daha sonra Lord Hilgrove ve Winston'la birlikte köye gitmeyi planlıyorum."

"Öyle mi?" Bayan Warren sordu.

Edwina, "Evet, Lord Hilgrove köye arabayla gitme fikrini ortaya attığında, Winston bize katılması konusunda kararlıydı," diye anlattı.

Bayan Warren'ın yüz ifadesi endişeli bir hal aldı ve kocasıyla baktı.

Edwina aralarındaki tedirginliği fark etti ve "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bayan Warren dudaklarını büzerek kocasına, "Ona söylemeliyiz," dedi.

Şimdi Edwina da endişelenmeye başlamıştı. Bakışlarını Bayan Warren'dan Bay Warren'a çevirerek, "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Bay Warren elini karısının omzundan çekerken kaşlarını çattı. "Sanırım zamanı geldi." Durakladı. "Köylüler amcanın davranışlarından memnun değil," dedi yavaşça.

"Ne demek istiyorsun?" Edwina sordu.

Bay Warren, "Lord Dallington köye sağladığı fonların çoğunu geri çekerek halkın acı çekmesine neden oldu" dedi.

Edwina bunu anlayamadı. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki? İnsanlar acı çekiyorsa, onlara yardım etmesi gerekmez mi?"

Bay Warren, "Babanız son derece cömert biriydi, ancak amcanızın köye yardım konusunda farklı bir yaklaşımı var gibi görünüyor," dedi.

Edwina kaşlarını çattı. "Ama görünüşe göre onlara hiç yardımcı olmuyor."

Bay Warren, "Gelen bazı fonlar var, ancak babanızın katkıda bulunduğuna kıyasla çok az," diye açıkladı. "Dahası, birçok kiracı Bay Stanley tarafından göz ardı edilen gerekli onarımlar hakkında şikayette bulundu."

Edwina, "Bu Bay Stanley'nin yapacağı bir şey değil," dedi.

Bay Warren, "Evet, ama amcanızın mal varlığını iflasa sürüklediğine dair söylentiler var, bu da köyü büyük ölçüde etkileyecek," dedi.

Edwina şaşırılmıştı. Babasının malikânesinin mali durumu hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama onun gözetimi altında her zaman zenginleştiğini biliyordu. Amcasının yaptıklarının köylülere ve mülkün kendisine zarar vereceği düşüncesi kalbini endişeyle sızlattı.

Bayan Warren öne çıktı ve Edwina'nın koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Köylülerin sana gerektiği kadar nazik davranmayacağından endişeleniyorum," dedi sesi endişeyle doluydu.

Bunun doğru olduğuna inanmak istemeyen Edwina, "Bana her zaman büyük bir nezaket gösterdiler," dedi.

Bay Warren yüzünü buruşturdu. "Zaman değişiyor ve Lord Dallington köyün neye ihtiyacı olduğunu umursamıyor gibi görünüyor."

Bu sözler Edwina'nın yüreğini burktu. Amcası hakkındaki düşüncelerinin daha da kötüleşebileceğini sanmıyordu. Ama köylülerin acı çekmesine seyirci kalmamaya kararlıydı. "Bu korkunç bir şey. Onlara yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı."

Bay Warren'ın yüzü hafifçe yumuşadı ama cevabı cesaret kırıcıydı. "Ne yapabileceğinizi bilmiyorum."

Hiçbir umut olmadığına inanmayı reddederek çenesini eğdi. "Bay Stanley ile konuşabilirim," diye önerdi. "O iyi bir adam ve eminim söyleyeceklerimi dinleyecektir."

Bay Warren başını salladı ama bir uyarı notu ekledi. "Yapacak ama yine de Lord Dallington'a hesap verecek."

Yılmayan Edwina omuzlarını dikleştirdi ve kendini önündeki mücadeleye hazırladı. Köylülerden vazgeçecek değildi, hele ki ona en çok ihtiyaç duydukları anda. "Köylülere yardım etmenin bir yolunu bulacağım."

Bay Warren, "Yardım etmek istediğinizi biliyorum ama Lord Dallington'ın yanında dikkatli olmanızı tavsiye ederim," dedi. "O babanızın eskiden olduğu gibi büyük bir adam değil."

"Hayır, değil," diye onayladı Edwina.

Bayan Warren ona sıcak bir gülümseme sundu. "Bu kadar ciddi konuşma yeter, geri dönüp kahvaltı için ailenize katılmalısınız."

Edwina başını salladı. "Belki de en iyisi bu olur. Amcamın geç kaldığım için beni azarlamasını istemem... yine."

Bayan Warren, "Belki bir dahaki ziyaretinize Lord Hilgrove'u da getirirsiniz," diye öneride bulundu.

Edwina başını sallayarak, "Lord Hilgrove benim değil," diye düzeltti.

"Özür dilerim, sadece bir dil sürçmesiydi," dedi Bayan Warren, gülümsemesi genişleyerek.

Bay Warren kıkırdadı. "Bayan Warren düğününüzü planlamaya başlamadan önce buradan ayrılmalısınız," diye alay etti.

Edwina yüreği burkularak vedalaştı ve malikâneye doğru yola koyuldu. Zor durumdaki köylülere yardım etmek için bir çözüm bulmak amacıyla beynini yokladı ama aklına gerçek bir seçenek gelmedi. Aşçı onlar için ancak bu kadar sepet yemek yapabilirdi.

İçeri doğru ilerlerken botlarının sesi zengin giriş holünde yankılandı. Cilalı mermer zemin, pencerelerden içeri süzülen ılık ışığın altında parlıyordu. Aklına babasından aldığı bir ders geldi - başkalarının hayatlarını iyileştirmek için kullanılmayacaksa servet edinmenin ne anlamı vardı? Babası her zaman bu felsefeye göre yaşamıştı.

Yemek odasına doğru ilerlerken iç çekti. Kendini çaresiz hissediyordu ve bu hiç de iyi bir duygu değildi.

Yemek odasına girdiğinde amcasının masanın başında oturduğunu ve haber sayfalarını okuduğunu gördü. Yanında Winston ve Bennett otururken, Miles da onların karşısındaki koltuğa, sırtı ona dönük olarak yerleşmişti.

Beyefendiler onu görür görmez ayağa kalktılar ama o eliyle onları geri gönderdi ve Miles'ın yanına oturdu. Peçetesine uzanırken gözleri peçetesine takıldı ve içinde kaynayan kargaşayı maskeleyemeye çalıştı.

"Günaydın," diye selamladı Miles.

Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Günaydın."

Miles onu endişeyle inceledi. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle," dedi Edwina aceleyle, ama bu doğru olmaktan çok uzaktı. Ama Miles'a endişelerini açmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Amcası konuştu. "Geç kaldın Edwina," diye azarladı. "Ya zamanında gelmeye çalış ya da teyzen gibi kahvaltını yatak odanda yap."

"Özür dilerim amca. Bu sabah Warren'ları ziyarete gittim," diye paylaştı Edwina.

Amcası onaylamayarak ofladı. "Bence muazzam bir zaman kaybı," dedi ve dikkatini haber sayfalarına geri verdi.

Miles koltuğunda kayarak ona doğru döndü. "Warrenlar nasıl?" "İyiler," diye cevap verdi.

"Ya Bay Warren'ın bileği? Düzgün iyileşiyor mu?" Miles sözlerine samimiyet katarak sordu.

Edwina onun endişesinden etkilendi. "Evet, güzelce iyileşiyor gibi görünüyor."

Miles kahvaltısını yemeye devam ederken, "Güzel, güzel," diye mırıldandı.

Bir uşak, içinde bir yumurta ve bir dilim kızarmış ekmek bulunan bir tabağı önüne koydu. Çatalını ve bıçağını aldı ve her lokmanın tadını çıkararak yemeye başladı.

Uzun bir sessizlik anından sonra Winston, "Köyü görebilmek için araba yolculuğumuzu sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Edwina tostundan bir ısırık daha alarak, "Sen buraya son geldiğinden beri pek bir şey değişmedi," diye umursamazca cevap verdi.

"Köşedeki o şirin küçük dükkân hâlâ pandispanya satıyor mu?" Winston hevesle sordu.

Edwina elindeki kırıntıları silerken, "Öyle ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım at arabasına binmesem daha iyi olacak."

Winston ona şaşkın şaşkın baktı. "Neyin var senin?"

Edwina bir elini alnına götürerek, "Başım ağrıyor ve sanırım ateşim var. Evet, ateşim var. Ve dışarı çıkıp diğer insanları hasta etmeye cesaret edemem. Bu benim için adil olmaz." Neden gevezelik etmeyi bırakamıyordu?

"Eğer eminseniz..." Winston, sözlerini yarıda keserek,

"Evet," dedi. Edwina, tabağını iterek, kararlı bir tavırla,

"Öyleyim," diye karşılık verdi.

Miles ona baktı, kaşları soru sorar gibi kalkıktı. "Bir doktor çağıralım mı?" diye sordu.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Doktora gerek yok. Bunun kısa sürede geçeceğinden eminim ve onun zamanını boşa harcamak istemiyorum."

"Pekâlâ, o zaman ben de geride kalayım," dedi Miles. "Doktor konusunda fikrini değiştirirsen diye. Senin için bir tane getirebilirim."

Bennett masanın karşısından sırtıttı. "Ya da hizmetçilerimizden birinden doktoru zahmetsizce getirmesini isteyebiliriz."

Edwina sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak tüm erkeklerin ayağa kalkmasına neden oldu. "Sanırım gidip uzansam iyi olacak. Hiçbirinizi hasta etmek istemem."

Hiçbirinin yanıtını beklemeden kapıdan çıkıp koridorda ilerledi. Giriş holüne henüz ulaşmıştı ki Miles'ın ona seslendiğini duydu.

Arkasını döndü ve onunla yüzleşti. "Ben olsam çok yaklaşmazdım," diye uyardı. "Ne de olsa hastayım."

Miles onun uyarısına aldırmadan sırtıtarak karşılık verdi. "İkimiz de hasta olmadığını biliyoruz. Yalan söylerken hep saçmalıyorsun. Bu benim oldukça sevimli bulduğum bir özellik."

Edwina yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı ve "Warrenlar, amcam onlara verilen fonları azalttığı ve kiracılarını ihmal ettiği için köylülerin aileme pek iyi davranmayabileceğini söylediler."

Miles kasvetli bir şekilde başını salladı. "Bennett ve ben, amcanızın öfkeli kiracılarından biriyle karşı karşıya kaldığında bunu ilk elden deneyimledik."

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedi Edwina.

"Açıkçası bunun önemli olduğunu düşünmemiştim. Bennett ve ben Bay Stanley'le bu konuyu konuştuk ve halledildiğini varsaydık," diye yanıtladı Miles.

Edwina hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Ne yapacağız?" diye sordu. "Eğer söylentilere inanılacak olursa, amcam bu mülkü iflas ettiriyor."

Miles, "Belki de bu yüzden sana mirastan hiç söz etmedi," diye önerdi. "Verecek para yok."

"Bunun nasıl olabildiğini anlamıyorum. Babam öldüğünde, amcama zengin bir miras bıraktı," dedi Edwina.

Miles ona anlamlı bir bakış attı. "Ya da belki baban seni malikânesinin durumunun acımasız gerçeklerinden korumuştur."

"Babam böyle bir şey yapmazdı," diye ısrar etti Edwina. "O her zaman dürüstlüğe her şeyden çok değer verirdi."

Miles, "Her ne olursa olsun, Bennett'i güvenimize almamızın en iyisi olacağını düşünüyorum," diye önerdi.

Edwina, "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" diye sormadan önce onun sözlerini düşündü.

Miles ona nazikçe, "Bunu yapmamız an meselesiydi," diye hatırlattı. "Neden şimdi olmasın?"

Ellerini önünde kavuşturan Edwina, Miles'ın bakışlarını tuttu ve onun haklı olduğunu biliyordu. Ona daha önce hiç kimseye güvenmediği kadar çok güveniyordu. "Pekâlâ, ona söyleyebiliriz."

Miles ona bir adım daha yaklaşarak başını geriye eğip gözleriyle buluşmasını sağladı. "Bunun doğru bir karar olduğuna inanıyorum."

"Sana güveniyorum," dedi Edwina.

O bunları söylerken, arkalarından Winston'ın gür sesi geldi. "Miles!" diye bağırarak onlara doğru yürüdü. "İşte buradasın."

Miles geri sıçrayarak aralarında mesafe yarattı.

Winston yanlarına geldi ve Miles'a seslendi. "Köye yolculuğumuz ertelendiği için, benimle arka bahçede eskrim çalışmak isteyeceğini umuyordum."

Miles boğazını temizleyerek, "Bundan büyük zevk alırım," diye karşılık verdi. Winston memnun bir baş hareketiyle, "Harika," dedi.

"Artık gidelim mi?"

Miles duraksadı, bakışları Edwina'nın tam olarak çözemediği bir ifadeyle ona doğru kaydı. "Şimdi mi?" diye tekrarladı, ses tonu belirsizdi.

Winston kaşlarını çatarak ona sessizce meydan okudu. "Bunu şimdi yapamaman için bir neden yoksa tabii?"

"Hayır... hayır... Şimdi yapabilirim," dedi Miles. "Sadece Leydi Edwina'nın iyi olduğundan emin olmak istedim."

Winston, Edwina'ya dönerek, "Biraz dinlenmenin Edwina'ya iyi geleceğini düşünüyorum," dedi.

Edwina küçük bir adım geri çekildi. "Katılıyorum," dedi. "Eskrimin tadını çıkarın beyler."

Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına doğru yöneldi, düşünceleri Miles hakkında giderek artan bir farkındalıkla dönüyordu. Daha ne olduğunu anlamadan, farkında bile olmadan kalbini bu işe bulaştırmıştı.

Chapter Fourteen

Miles, Edwina'yı orada bulacağını düşünerek kütüphaneye doğru yöneldi. Son birkaç saatini Winston'la eskrim yaparak geçirmişti ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve onun için bu, Edwina'nın huzurunda olmak anlamına geliyordu. Onu düşünmek bile dudaklarına bir gülümseme getirdi.

Miles kütüphaneye girdiğinde Edwina'nın pencere kenarında oturduğunu ve dikkatini tamamen bir kitaba verdiğini gördü. Öğleden sonra güneşi pencereden içeri süzülüyor ve onun narin yüz hatlarını aydınlatıyordu. Bir insanın her geçen gün daha da güzelleşmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Miles varlığını belli etmeye karar verdi. "Edwina," dedi nazikçe, onu okuduğu kitaptan ürkütmek istemiyordu.

Edwina başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Miles." Adını söyleyiş şekli kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Edwina, "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Miles, "Dinleniyormuş gibi yapmaktan yorulacağınızı ve sonunda kendinizi kütüphanede bulacağınızı düşünmüştüm," dedi.

Edwina gülümsedi. "Beni çok iyi tanıyorsunuz." "Belki de tanıyorum," diye cevap verdi.

"Beni bu kadar kolay okuyabildiğin için gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim," dedi.

"Gururum okşandı, sizi temin ederim."

Kitabı kucağına indiren Edwina, "Beni aramanızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum," dedi.

Miles aralarındaki mesafeyi kapattı ve Edwina'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bennett'ten bizimle burada buluşmasını istedim."

Edwina'nın kaşlarının arasında derin bir çatık oluştu. "Bu çok zor bir konuşma olacak," diye düşündü.

Miles kararlılıkla, "Öyle olacak ama bunu birlikte başarabiliriz," dedi.

Edwina tereddütlü bir sesle, "Sence bize inanacak mı?" diye sordu.

"Neden yapmasın ki?" diye cevap verdi Miles. "Ayrıca, istediğim zaman oldukça ikna edici olabilirim."

Edwina bakışlarını pencereye doğru kaydırdı. "Bennett'e açıklayacağımız şey hiç şüphesiz onun pastoral hayatını paramparça edecek."

Miles sandalyesinde öne doğru eğilerek Edwina'nın dikkatini geri çekti. "Hiçbir hayat cennet gibi değildir. Herkesin kendi mücadeleleri ve zorlukları vardır. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizler."

Edwina'nın dudaklarından hüznü bir iç çekiş döküldü ve yumuşak bir sesle, "Babam hayatayken hayatım oldukça güzeldi," dedi.

Miles onun sesindeki hüznü duydu ve kalbinde süregelen acıyı silecek güce sahip olmayı diledi. Onun mutlu olmasından başka bir şey istemiyordu, hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

Edwina bakışlarını kucağına indirdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı, neredeyse onun duyamayacağı kadar sessizdi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Miles. "Nasıl hissettiğin konusunda bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Edwina, "Bazen beş adım ileri atıyorum ama sonra on adım geri gidiyorum gibi hissediyorum," diye iç geçirdi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bir türlü ilerleyemiyorum."

Miles kıkırdadı. "Buna hayat denir," dedi. "Tökezler ve düşeriz ama tekrar ayağa kalkarız."

Edwina ona meraklı bir ifadeyle baktı. "Nasıl oldu da birdenbire bu kadar iyimser oldun?"

"Eğer öyleysem, bu senin ve vesayetin sayesinde." "Böyle bir övgüyü hak etmiyorum."

Miles yaklaştı, koltuğunun kenarına oturdu ve onun bakışlarını tuttu. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sana ne yapıyorum?" diye sordu.

Miles ciddiyetle, "Rotamı sonsuza dek, daha iyiye doğru değiştirdiniz," dedi.

Edwina başını salladı. "Eninde sonunda oraya varacaktın."

"Bunun doğru olup olmadığından emin değilim," dedi. "Sefaletimden memnundum, hak ettiğimin bu olduğuna ve bir çıkış yolu olmadığına inanıyordum. Ama sonra sen geldin ve bana farklı bir yol gösterdin, umut dolu bir yol." "Çok nazıksınız ama değişmeye karar vermesi gereken *sizdiniz*. Hiç kimse

Bunu sizin için başka biri yapabilir," dedi Edwina.

Miles Edwina'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Edwina'nın yeşil gözleri Miles'ın üzerinde karşı konulmaz bir güçle onu kendine çeken bir çeşit sözsüz güce sahipti. Sanki hayatındaki her an onu tam da bu ana götürüyordu.

Başka tarafa bakması ve Edwina'nın onun üzerindeki etkisine son vermesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine kendini ona yaklaşırken buldu, nefesi onunkine karışıyor. Gözleri onun dudaklarına kaydı. Mükemmel şekilli dudaklarına.

Küçük bir parçası onun kendisini itmesini ve aralarındaki bu garip dansı sona erdirmesini umuyordu. Ama daha büyük bir parçası onu öpmek istiyordu. Umutsuzca.

Edwina'nın çekinmemesi, onun da bunu isteyip istemediğini merak etmesine neden oldu. Yaklaşımlarının hoş karşılanmadığına dair herhangi bir tereddüt belirtisi aradı ama göremedi.

Tam baştan çıkmak üzereyken, Bennett'in gürleyen sesi yanlarından geldi. "Burada neler oluyor böyle?" diye sordu.

Miles geriye sıçradı ve ayağa kalktı. "Ben... uh... hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Bennett sordu. "Neredeyse kuzenimi

öpüyordun." Edwina ayağa kalkarak, "Ama öpmedi," dedi.

Bennett gözlerini Miles'a dikti. "Evimde misafirken böyle mi davranıyorsun?" diye sordu sesini yükselterek. "Kuzenimden mi faydalanıyorsun? Hiç utanman yok mu?"

Skandal bir pozisyonda yakalandığını fark eden Miles, yapabileceği tek bir onurlu şey olduğunu biliyordu. "Leydi Edwina ile evleneceğim."

"Ne?" Edwina bakışlarını ona doğru çevirerek sordu. "Ciddi olamazsınız herhalde."

"Öyleyim," diye yanıtladı Miles.

Edwina bir elini kalçasına koydu. "Bu konuda söz hakkım olmayacak mı?"

Bennett bir adım öne çıktı. "Hayır. Miles'la evleneceksin."

"E v l e n m e y e c e ğ i m !" Edwina haykırdı. "Bu işi çok büyütüyorsun. Hiçbir şey, Bennett. Öpüşmedik bile."

Bennett, "Ama o sırada içeri girmemiş olsaydım g i r m i ş olacaktın," dedi.

Edwina, "Bunu kesin olarak bilmiyorsun," diye meydan okudu.

Miles yüzünü buruşturdu. "Y a p a r d ı k," diye itiraf etti. "Özür dilerim leydim.

Ama onurunu kurtarmak için seninle evlenmeliyim."

"Şerefim mi? Endişelendiğiniz şey bu mu?" Edwina sordu.

Miles uzanarak elini kızın koluna koydu. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum ama tek yol bu."

Edwina meydan okurcasına çenesini eğdi ve kolunu geri çekti.

"Hayır." "Hayır mı?" Miles sordu.

"Bir daha evlenmek istemediğini bana kendin söyledin," dedi Edwina.

"Seni istenmeyen bir evliliğin içine hapsetmeyi reddediyorum."

Miles, Bennett'e bir bakış atarak, "Tamamen istenmeyen bir şey değil," diye itiraf etti.

Edwina ona bilmiş bir bakış attı. "Ama bu bir aşk maçı değil ki," diye karşı çıktı. "Aşık olmayı hak etmiyor muyum?"

"Biliyorsun, ama-" Miles başladı.

Onun üzerinden konuştu. "Bu konuda 'ama' diye bir şey yok," dedi.

"Sadece aşk için evleneceğim. Hak ettiğim şey bu."

Bennett, "Edwina, mantıklı ol," demeye çalıştı.

Kuzeninin yüzüne dönen Edwina'nın ifadesi kesin bir kararlılık içindeydi. "Burada neredeyse ne olduğunu bilen tek kişi sensin. Hiçbir şey söylemeyeceğine ve bu evlilik saçmalığının ortadan kalkacağına söz vermelisin."

Bennett kaşlarını çattı. "Peki neden böyle bir şey için söz vereyim?"

Edwina, "Çünkü benim sağduyumu da isteyeceksiniz," diye cevap verdi. "Ne konuda?" Bennett sordu.

Edwina dudaklarını birbirine bastırarak, "Lionel Amca iddia ettiği gibi bir adam değil," dedi.

Bennett ona ihtiyatla baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek..." Edwina'nın sesi kesildi ve gözlerinde belirsizlikle Miles'a baktı.

Miles, Edwina'nın muhtemelen aşinalığı yüzünden onu azarlayacağını biliyordu ama şu anda onun yardımına ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Elini Edwina'nın sırtına koydu ve "Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı.

Edwina ona minnettar bir bakış attı. "Nereden başlamalıyım ki?" "En başından," diye yanıtladı Miles.

Bennett ellerini havaya kaldırdı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Edwina kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi: "Lionel Amca miras alamayacağım konusunda yalan söyledi. Babam vasiyetinde on bin pound a l a c a ğ ı m ı belirtmişti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Bennett sordu.

"Bilmiyorum ama vasiyetnameyi gördüm," diye cevap verdi Edwina. "Ayrıca, köylülerin söylentileri doğruysa, baban bu mülkü iflas ettiriyor."

Bennett alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "O zaman beni aydınlat," dedi Edwina.

"Mülkümüz kârlı. Babam bana ö y l e söyledi," diye cevap verdi Bennett.

Miles Bennett'e sorgulayıcı bir bakış attı. "Bunu doğrulamak için defterleri gördünüz mü?"

Bennett alay etti. "Hayır, ama babam defterleri kimin göreceği konusunda çok titizdir. Bu işi kendisinin de yapabileceğini kanıtlamak istiyor," diye açıkladı.

Miles, "Ama varis sensin," dedi.

Bennett, "Ne olursa olsun, söylediklerinizin hiçbir kanıtı yok," dedi. "Benden kendi babam yerine köylülerin sözlerine güvenmemi istiyorsunuz."

Edwina bir kaşını kaldırdı. "Peki ya benim mirasım?"

Bennett durakladı. "Bunun endişe verici olduğunu kabul ediyorum ama eminim ki babamın tüm bunlara son derece mantıklı bir açıklaması vardır."

Miles Edwina'ya döndü ve "Ona en kötü kısmı anlatmalısın" dedi.

"Hazır olup olmadığını bilmiyorum," diye fısıldadı

Edwina. Miles ona, "Tek yol bu," diye güvence verdi.

Bennett yüzünde öfkeli bir ifadeyle ikisinin arasına baktı. "Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

Edwina kuzeninin bakışlarıyla karşılaştı ve "Babanın bir metresi var," dedi.

Bennett'in ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsınız," diye iddia etti.

"Ben... biz... onları köy yolunda gördük," dedi Edwina. "Lionel Amca'nın arabası bir kulübenin önüne park etmişti ve onları sıcak bir şekilde kucaklaşırken gördük."

"Onun metresi olduğunu nereden biliyorsun?" Bennett sordu.

Miles'in sesi sakindi: "Annesinin yanındaki çocuk Lord Dallington'a çok benziyordu."

Bennett bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını korkunç bir şekilde dağıttı. "Size inanmıyorum. İkinize de."

"Neden yalan söyleyelim ki?" Edwina sordu.

"Bilmiyorum ama bunların hepsi imkânsız," diye açıkladı Bennett. "Gördükleriniz konusunda yanılmış olmalısınız."

Miles arkadaşını tanık oldukları şeye ikna etmeye çalışırken söylediği her kelimedede şefkat yankılanıyordu. "Üzgünüm ama ne gördüğümüzü biliyoruz. Ve masum olmaktan çok uzaktı."

"Yanılıyorsunuz!" Bennett bağırdı.

Edwina'nın yüzü yumuşadı. "Keşke öyle olsaydık," dedi.

Bennett kendi düşüncelerine dalarak küçük odada volta atmaya başladı. Miles elini bıraktı ve Edwina ile arasına daha fazla mesafe koydu.

Uzun ve gergin bir andan sonra Bennett volta atmayı bıraktı ve onlara döndü. "Söylediklerinizin doğru olduğuna inandığınızı biliyorum ama babam iddia ettiğiniz kişi olamaz. O bir yalancı ya da hilekâr değil."

Miles cevap vermek için ağzını açtı ama Bennett devam etti. "Ve bunu size kanıtlayacağım. Babamla yüzleşeceğiz ve o da sana bunun büyük bir yanlış anlama olduğunu söyleyecek."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" Miles sordu.

Bennett'in çenesi sıkıştı. Konuşurken sesi hırçındı, duygularının gerginliği her kelimesinde belirgindi. "Başka ne seçeneğimiz var?" diye sordu. "Siz ikiniz babam hakkında en kötü şeylere inanıyor gibisiniz."

Edwina kuzenine yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. "Özür dilerim kuzen. Gerçekten üzgünüm," dedi ve arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

Edwina kütüphaneden ayrıldıktan sonra Bennett parmağıyla Miles'ı işaret etti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye ilan etti. "Kuzenimle evleneceksin!"

Miles Bennett'in bakışlarını sakın bir kararlılıkla karşıladı. "Eğer beni kabul ederse," diye cevap verdi.

"Oh, yapacak!" Bennett haykırdı. "Eylemlerinin sonuçları var. Bunu kabul etmeli."

Bunun üzerine Bennett kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Miles en yakındaki sandalyeye çöktü ve sonunda nefes alabildiğini hissetti. Bennett'le yaptıkları konuşma ellerinden kaçmıştı ama arkadaşının tereddütlerini anlayabiliyordu. Ondan babasının alçakça şeyler yapabileceğine inanmasını istiyorlardı.

Bu ne kadar kötü olsa da, şimdi Edwina'yı kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalışmak gibi korkunç bir talihsizliği vardı. Bir daha asla evlenmemeye yemin etmişti ama Edwina'nın itibarını zedeleme riskini göze alamazdı. Kendi hatası yüzünden değil. Onu asla öpmeye çalışmamalıydı. Ama bir parçası yaptıklarından pişmanlık duymuyordu.

Edwina'yla evlenmek o kadar da kötü olmazdı, diye düşündü ve o anda gülümsediğini fark etti.

Edwina her adımda daha da öfkelenerek Warren'ların kulübesine doğru ilerledi. Miles'a, aralarında bir birliktelik olması gibi gülünç bir fikri önerdiği için bile öfkeliydi. Miles'ın onu asla gerçekten sevmeyeceğini bildiği için görücü usulü evlenmeyi reddetmişti. Miles rahmetli karısına kalbini bir daha açamayacak kadar aşıktı.

Evlilikten daha fazlasını istiyordu. Bunu hak ediyordu. Yine de Miles ve Bennett, hiç gerçekleşmemiş bir öpücük için hayatını bir kenara atmasına çok hevesliydiler. Evet, Miles'ı öpmek istiyordu. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tek istediği onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmekti. Ama yarıda kesilmişlerdi. Bu da en iyisiydi.

Peki neden Miles'ın onu tekrar öpmeyi denemesini umuyordu?

Edwina Warren'ların kapısına geldi ve kapıyı yumrukladı. Kapı hemen açıldı ve Bay Warren onu nazik bir gülümsemeyle karşıladı.

"İyi günler leydim..." Sözleri kesildi. "Sorun nedir?" "Bennett beni görücü usulü bir evliliğe zorlamaya çalışıyor," diye bilgi verdi.

Onu.

Bay Warren parmağını kaldırarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtti. Başını çevirdi ve "Betsy!" diye bağırdı.

Bir an sonra Bayan Warren ellerini boynuna doladığı önlüğe sürterken kapıda belirdi. "Sorun nedir, canım?"

Bay Warren başını Edwina'ya doğru eğdi. "Lord Dunsby, Leydi Edwina'yı görücü usulü bir evliliğe zorlamaya çalışıyor."

Bayan Warren'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, hayır!"

Edwina başını salladı. "Evet ve bu konuda tamamen haksız davranıyor."

Onu içeri buyur eden Bayan Warren, "Size bir fincan çay getireyim mi?" diye sordu. Edwina, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Emin misiniz? Bir fincan çayın en zor durumların bile biraz daha katlanılabilir görünmesine yardımcı olduğunu tecrübe ettim," diye teşvik etti Bayan Warren.

Edwina kaşlarını çattı. "Bu durumda değil."

Bayan Warren onu giriş holünün yanındaki odaya götürdü ve "Şimdi bize neler olduğunu anlat ve hiçbir şeyi atlama" dedi.

Edwina içini çekerek, "Lord Hilgrove ve ben tartışıyorduk ve bir şey diğerine yol açtı ve neredeyse öpüşüyorduk," dedi.

"Öyle mi?" Bayan Warren kocasıyla endişeli bir bakış alışverişinde bulunarak sordu.

"Evet ve Bennett bizi yakaladı," dedi Edwina. "Sonra bir baktım, Lord Hilgrove bana evlenme teklif etmiş ve Bennett de benim adıma kabul etmiş."

Bay Warren kaşlarını çattı. "İnsanların çok daha azı için evlendiklerinin farkındasınızdır," dedi, endişesi kaşlarının çatılmasından belliydi.

"Evet, ama öpüşmedik," dedi Edwina. "Neredeyse öpüşüyorduk. Arada bir fark var."

Bay Warren, "Bu doğru olabilir ama kuzeniniz tarafından skandal bir pozisyonda yakalandınız," diye üsteledi. "Lord Hilgrove ile evlenmeniz en doğrusu."

Ellerini havaya kaldıran Edwina, "Kimin tarafındasın?" diye sordu.

"Senin ve her zaman senin," diye yanıtladı Bay Warren. "Ama bu olaya tarafsız bir gözle bakmanızı sağlamaya çalışıyorum."

Edwina dikkatini alışılmadık derecede sessiz olan Bayan Warren'a çevirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Bayan Warren ona zayıf bir gülümseme sundu. "Bu durum geçene kadar seni saklamaktan mutluluk duyarız ama bunun doğru bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır, Lord Hilgrove iyi bir adama benziyor," dedi Bayan Warren. "Onunla evlenmeye neden karşı çıkıyorsunuz?"

Edwina omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Çünkü beni asla sevemez. O hâlâ rahmetli karısına aşık."

Bayan Warren ona yaklaştı ve rahatlatıcı bir elini koluna koydu. "O halde bu evliliğe karşı çıkmamızın tek bir nedeni var."

"O da ne?" Edwina sordu.

Bayan Warren sakın bir sesle, "Onu seviyorsun, değil mi?" dedi.

Edwina bunun doğru olduğuna inanmak istemeyerek geri çekildi. "Hayır, bu imkânsız. Biz arkadaşız, başka bir şey değil."

"Yine de gözleriniz duygularınıza ihanet ediyor," dedi Bayan Warren. "Ona bir arkadaştan çok daha fazla değer veriyorsunuz."

"Ona değer veriyor olabilirim ama bu onu sevmekten çok uzak," diye savundu Edwina. "Ayrıca, bunun bir önemi yok. Lord Hilgrove benimle sadece onuru için evleniyor."

Bayan Warren kolunu bıraktı ama yakınında kaldı. "Sanırım orada ikiniz için de daha fazlası var."

Edwina, "Yanılıyorsunuz," diye itiraz etti. "Beni sevmeyen bir adamla evlenemem... evlenmeyeceğim."

"O zaman ne yapacaksınız?" Bayan Warren sordu.

Edwina'nın aklına bir fikir geldi. "Kaçıp golf oynayabilirim. İskoçya'da çok moda ve eminim sevmeyi öğrenebilirim."

"Bu ilginç bir seçenek ama şimdilik bunu bir kenara bırakalım," dedi Mrs.

Warren önerdi.

Kulübenin kapısı çalındı ve konuşmaları bölündü.

Bayan Warren kapıyı açmak için odadan çıktı ve bir süre sonra yanında Miles'la geri döndü.

Edwina hoşbeşi bir kenara bırakarak ofladı. "Burada ne arıyorsun?"

Miles gülümsedi, sanki onun açık sözlü sorusunu mizahi bulmuş gibiydi. "Merhaba leydim," diye cevap verdi. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Birbirimizi az önce kütüphanede gördük, yoksa unuttun mu?" Edwina, sesi gerginleşerek sordu.

Miles, "Çok iyi hatırlıyorum ama Bennett babasıyla daha önce konuştuğumuz önemli konu hakkında yakında konuşabileceğimizi umuyordu," diye cevap verdi.

Edwina gerildi. "Şimdiden mi?"

Miles, "Evet, Bennett sorunun çözülmesi için oldukça hevesli," diye açıkladı. "Size malikâneye kadar eşlik edebilir miyim?"

Edwina elini sallayarak, "Buna gerek yok. Dönüş yolunu kendim bulabilirim."

Miles, "Zaten burada olduğuma göre zahmet olmaz leydim," diye ısrar etti.

Edwina bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti ama öyle hissetmiyordu. Burada hissetmiyordu. Şimdi hissetmiyordu. Duyguları, onları anlamlandırmaya bile çalışamayacak kadar karmakarışıktı. Emin olduğu tek şey, Miles'ı onunla evlenemeyecek kadar çok önemseddiği ve hayatının geri kalanını onun peşinden koşarak geçireceğiydi.

Miles ona bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Aramızda hiçbir şey değişmedi leydim. Biz hâlâ arkadaşız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl söylersin?" diye sordu. "Seninle evlenmemi istiyorsun."

"Evet ve sizi bu konuda ikna etmeyi umuyorum. Ama önce Lord Dallington'la konuşmamız gereken daha önemli konular var," diye ısrar etti Miles.

Edwina Miles'ın haklı olduğunu biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bu konuda mantıklı davranması gerekiyordu. Her seferinde bir şey.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Benimle malikâneye kadar yürüyebilirsin." Miles kolunu uzatarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Koluna baktı, umutsuzca yardımını reddetmek istiyordu ama nezaket galip geldi. Elini onun koluna koydu ve dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Teşekkür ederim lordum."

Bayan Warren onlarla birlikte kapıya kadar yürüdü. Kapıyı açarken, "Bugün ikinizi de görmek büyük bir zevkti," dedi. "Evimize her zaman hoş geldiniz."

Malikâneye giden patıkaya doğru yürürlerken Edwina, "Gerçekten bana bir teklifin mi vardı?" diye sordu.

"Bunu şimdi mi yapıyoruz?" diye sordu sırtarak.

"Evet!" diye haykırdı. "Ne düşünüyordun ki?"

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Tehlikeli bir durumda yakalandık. İtibarını kurtarmak için aklıma gelen tek şey buydu."

"Bu çok saçma," dedi. "Bennett'i hiçbir şey söylememesi için tehdit edebilirdim."

"Sen, birini tehdit mi ediyorsun?" Miles eğlenerek sordu.

Edwina başını salladı. "İstediğim zaman oldukça korkutucu olabiliyorum."

"Korkarım görmedim," diye cevap verdi Miles. "Ne olursa olsun, Bennett'in teyzene ya da amcana söylemeyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ailem biliyorsa ne olmuş yani?" diye sordu.

"Tecrübelerime göre hizmetkârlar dedikodu yapmaktan başka bir şeyi

sevmezler ve bu eninde sonunda duyulacaktır." Miles uzandı ve bir

elini onun koluna koydu. "Bennett evlenmemiz konusunda haklıydı, hem de hemen." "Neden?" diye sordu.

Miles şeytani bir sırıtışla, "Çünkü seni öpmek istiyorum ve bunu yapmam an meselesi," dedi.

Edwina yanaklarında bir kızarıklık hissetti, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu ama bunu itiraf etmeye cesaret edemiyordu. En azından ona. "Ama bu evlenmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Bu beni de öpmek istediğin anlamına mı geliyor?" Miles sırıtışını genişleterek sordu.

Sesini sabit tutmaya çalışırken, "Hayır, kendinizi övüyorsunuz lordum," dedi.

Miles ona göz kırptı. "Anlıyorum."

Edwina, "Az önce bana göz mü kırptın?" diye sormadan önce dudaklarını büzdü.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Miles. "Sanırım benim seni öpmek istediğim kadar sen de beni öpmek istiyorsun."

Kızın ağzı açık kaldı, bir öfke kıvılcımı hissetti. "Ben bir hanımefendiyim ve sizin de bir beyefendi olmanız gerekiyor."

Miles ona bir adım daha yaklaştı. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum Edwina ve bu yüzden seninle evlenmek istiyorum."

Onun sözlerinde ciddi olmasını ne kadar isterdi. Onunla evlenerek sadece onurlu bir şey yapmak istiyordu. Gözlerinin arkasında yaşların biriktiğini hissetti ve gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. "Ama beni hiç sevebilir misin?"

Miles yüzünde pişmanlık ifadesiyle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sana değer verdiğimi biliyorum. Hem de çok."

"Sana değer veriyorum ama bu benim için yeterli değil," dedi Edwina onun yanından geçerken.

Miles hızla ona yetişti ve adımlarını eşleştirdi. "O kadar kolay pes etmeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Keşke yapsan."

"Ya kuzenin beni düelloya davet ederse?" Miles sordu.

Edwina ona baktı ve "O zaman ben senin ikincin olurum," dedi.

Miles kıkırdadı. "Sen, benim ikincim mi?"

"Evet, tabancayla nasıl ateş edileceğini biliyorum," diye cevap verdi. "Aslında bu konuda oldukça iyiyimdir."

"Bu doğru olabilir ama kadınlar saniye değildir."

Yolda durduğunda Edwina Miles'a döndü ve göğsünün öfkeyle kabardığını hissetti. "Kadınlar korunmaya ihtiyacı olan savunmasız yaratıklar değildir."

"Ben asla öyle bir şey söylemedim," dedi Miles. "Ama kadınlar daha mantıklıdır ve düellolar daha çok tutku ve yersiz onurdan kaynaklanır. Zamanınızın çoğunu bizi düellodan vazgeçirmeye çalışarak geçireceğinizi söyleyebilirim."

"Tabii ki yaparım. Düellolar aptalcadır," diye açıkladı

Edwina. "Bu konuda sana katılmıyorum."

Edwina duygularını kontrol altına almaya çalışırken derin bir nefes verdi. "Bennett ile durumumuz hakkında mantıklı bir şekilde konuşabileceğimizden ve onun da bizimle aynı anlaşılmaya varacağından eminim."

"Evlenmeliyiz," dedi.

Gözlerini devirdi. "Hayır, talihsiz bir yanlış anlaşılma olduğu için arkadaş olarak ayrılıyoruz."

Miles ona bilmiş bir bakış attı. "Ama bu bir yanlış anlaşılma değildi." "Bir daha asla evlenmek istemediğini sanıyordum."

"Bu doğru. Ancak buna eskisi kadar karşı değilim," dedi Miles.

Edwina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Zorla evlendirildiğin biriyle değil de kendi seçtiğin kızla evlenmek istemiyor musun?"

"Olmadığımı kim

söyledi?" "Ciddi ol."

Miles'ın dudakları kıpırdadı. "Öyleyim," diye cevap verdi.

"Koşullarımızın ideal olmadığını biliyorum ama bu evliliği yürütebiliriz."

Kollarını iki yanına indirdi. "Üzgünüm Miles, ama evlilikten karşılıklı hoşgöründen daha fazlasını istiyorum."

"Teklif ettiğimi düşündüğün şey bu mu?"

Edwina öne çıktı ve elini onun kalbinin üzerine koydu. "Eğer evlenirsek, kalbinin tüm boşlukları da dâhil olmak üzere her şeyini isterim."

Miles kasvetlendi. "Size bunu veremem, en azından şu anda."

"Gelecekte hazır olur musun?"

Yüzü düştü. "Bilmiyorum," dedi, sözleri acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Edwina bir adım geri çekildi. "Onurlu olanı yapmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Sen iyi bir adamsın, belki de tanıdıklarımın en iyisisin. Ama beni sevemeyecek bir adamla evlenmektense evde kalmış bir kız olarak kalmayı tercih ederim."

Ve Miles'ı bekleme zahmetine girmeden arkasını dönüp aceleyle patikadan aşağı indi. O anda korkunç bir hata yaptığını fark etti. Ona aşık olmuştu.

Chapter Fifteen

Miles, Edwina'nın uzaklaşmasını izledi ve bir iç geçirdi. Onunla evlenmek onun için bir onur meselesiydi, en azından kendine sürekli bunu söylüyordu. Onun aşk istediğini biliyordu ama bunu ona veremezdi. Nasıl verebilirdi ki? Rahmetli karısını seviyordu ve o ölmüştü, onu kırık bir halde bırakmıştı.

Bunu riske atamazdı, bir daha olmazdı. Edwina'yla evlenip duygularını saklamak daha iyiydi. Aklına gelen tek yol buydu ve kendisini eninde sonunda gelecek olan kalp acısından koruyabilirdi.

Edwina şimdilik bu evliliğe karşı olabilirdi, ama yola gelecekti. Gelmek zorundaydı. Ve adam ona iyi davranacaktı.

Edwina'ya yetişmek için acele etti ve "Sinirliyen oldukça hızlı yürüyorsun," dedi.

Ona şöyle bir baktı. "Kızgın değilim."

"Değil misin?"

"Hayır, üzgünüm."

Miles kaşlarını çatı. Kızgınlığını tahmin etmişti ama üzüntüsünü değil. "Bunun nedenini sorabilir miyim?" diye sordu.

Edwina alt dudağını ısır, bu üzgün olduğunun kesin bir işaretiydi. "Haklısın. Amcam *neredeyse* öpüştüğümüzü öğrendiğinde beni seninle evlenmeye zorlayacak."

"Ve bu seni üzüyor mu?"

"Hayır, beni üzen senin beni asla sevmeyecek olman," dedi Edwina. "Bunun nedenini anlıyorum ama ben bu hayattan daha fazlasını istemişim."

Miles kalbinin Edwina için acıdığını hissediyor, onun daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. "Eğer durum buysa, evlilik teklifimi geri çekiyorum."

"İptal mi ediyorsun?"

"Evet, sözümü geri alıyorum," dedi Miles. "İstemediğin sürece benimle evlenmek zorunda değilsin."

Edwina yüzünü buruşturdu. "Bu o kadar kolay değil. Seninle evlenmezsem amcam beni evlatlıktan reddedebilir."

Miles patikada durdu, yüzünü ona dönerken botları çakıllara sürtünüyordu. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Edwina. Neye karar verirsen ver, kararını destekleyeceğim," dedi. "Ve benim düşüncesiz davranışlarım yüzünden acı çekmene asla izin vermeyeceğim."

Edwina hüzünlü bir bakışla, "Her zaman İskoçya'ya kaçıp golf oynayabilirim," dedi.

Miles merakla ona baktı. "Golf oynar mısın?"

"Hayır ama kadınlar iki yıldır oynuyor," dedi Edwina. "Gazetelerde okumuştum."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Planın kusursuz canım, ama belki de seni İngiltere'de tutacak bir plan düşünmeliyiz."

Edwina'nın gözleri parladı. "Doğancı olabilirim."

"Evet, yapabilirsin ama gerçekten şahin yetiştirmek istiyor musun?" diye sordu. "Kuşları severim."

Miles kıkırdadı. "Yemek yemeyi seviyorum ama bunu bir kariyer haline getirmezdim."

Edwina gözlerini devirdi. "Yirmi beş yaşında çeyizime erişene kadar biraz daha fazla para kazanmak için şahinci olurdum."

Miles, "Destekleyici olmaya çalışıyorum ama mutlaka yapabileceğiniz başka bir şey vardır," diye ısrar etti.

Edwina bir nefes çekerek, "Bu çok zor," dedi. "Herkes kont olamaz."

Miles başını salladı. "Bu sorumluluğu ben istemedim ki. Orduda görev yapmaktan memnundum."

"Biliyorum ve bunu hafife aldığım için özür dilerim," dedi Edwina. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi kaybolmuş hissediyorum."

Miles ona doğru bir adım atarak, "Ben buradayım ve sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Sana söz veriyorum."

Edwina gülümsedi. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Miles, "Bil diye söylüyorum, seninle bugün, yarın ya da bir hafta içinde evlenebilirim," dedi. "Eğer tercihin buysa, sadece ismen evlenebiliriz."

Gülümsemesi soldu. "Bir varise ihtiyacınız yok mu?"

Miles'ın bakışları uzaklaştı ve bir ıstırap duygusuyla doldu. "Bunun için hayatını riske atmanı asla istemem."

Edwina, "Herkes doğum sırasında ölmüyor," dedi.

Miles çenesini sıkarak, "Bunu riske atamam... Atmayacağım," diye ısrar etti.

"Beni korumak istediğini biliyorum ama sen bile geleceği tahmin edemezsin." derken Edwina'nın gözlerinde şefkat vardı.

Miles bakışlarını Edwina'dan kaçırdı. "Hayır, ama kaderi kıskırtmayacağım," dedi. "Unvanım bir kuzenime geçecek."

Edwina, "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, şu anda bana sadece adı olan sevgisiz bir evlilik teklif ediyorsunuz," dedi.

Miles duruşunda rahatsız bir şekilde kayarak, "Evet, ama ne istersen alırım," diye karşılık verdi.

"İstediğim şey senin satın alabileceğin bir şey değil Miles," dedi Edwina. "Teklifinin gittikçe kötüleştiğini söyleyebilirim."

Miles onun bakışlarını tuttu. "Bana ne söyleyeceğimi söyle, ben de söyleyeyim."

Edwina ona zayıf bir gülümseme sundu. "Uzun zamandır hayatımı anlamlandırmaya çalışıyordum gibi hissediyordum ama artık anlamlandırılacak bir şey olmadığını görüyorum. Sadece hayatımı yaşamam ve yolculuğumu kucaklamam gerekiyor."

Bennett'in öfkeli sesi arkalarından geldi. "Yüce Tanrım, siz ikinizin malikâneye dönmesi çok uzun sürüyor."

Miles döndüğünde arkadaşının kararlı adımlarla onlara yaklaştığını gördü. "Korkarım konuşmamıza daldık."

Bennett yanlarında durarak, "Edwina'yı alman gerekiyordu, oyalanman değil," dedi. "İkinizin ne konuştuğunu sorabilir miyim?"

Edwina konuştu. "Şahin avcısı olmayı düşünüyorum."

Bennett'in kaşları havaya kalktı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, bu doğru," diye onayladı Miles. "Leydi Edwina ya şahinci ya da golfçü olmaya karar verdi."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Bennett sordu.

Edwina çenesini eğerek, "Lord Hilgrove ile evlenmeyeceğim ve şahinci olmanın oldukça kazançlı olacağını düşündüm," diye cevap verdi.

Bennett oflayıp pufladı, Edwina'nın açıklamasından hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Daha önce bir kuşu eğitmeyi denedin mi?"

Edwina, "Hayır, ama herhalde o kadar zor olamaz," diye cevap verdi.

Gökyüzüne bakan Bennett, bakışlarını Edwina'ya çevirmeden önce nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı. "İmkânsız davranıyorsun."

Edwina gözle görülür biçimde gerildi. "Bunu beni Lord Hilgrove'la evlenmeye zorlamaya çalışan adam söylüyor."

"Seni uygunsuz bir pozisyonda yakaladığımı çoktan unuttun mu?" Bennett sordu, sesi gerginleşmişti. "Başka ne seçeneğim var ki?"

"Jackanapes olmak zorunda değilsin!" Edwina yola devam etmeden önce haykırdı.

Birlikte Edwina'nın geri çekilen figürünü izlediler. Uzun bir süre sonra Bennett'in sesi sessizliği bozdu. "Kuzenim inatçıdır ama zamanı gelince bunun tek yol olduğunu anlayacaktır."

Miles Edwina'nın onun geleceği olduğundan emindi ama şimdi onu buna ikna etmesi gerekiyordu. Neden sadece sözde bir evlilik isteyerek onu korumaya çalıştığını göremiyordu?

Miles tereddütlü bir sesle, "Sevgi istiyor," dedi.

Bennett yüzünü ona döndü. "Ve sen bunu ona veremez misin?"

"Hayır, korkarım yapamam," diye itiraf etti Miles. "Bir kez aşık oldum ve benim için iyi gitmedi. Bunu riske atamam... bir daha olmaz."

Bennett, "Bu trajik bir durumdu, ama bu aşktan vazgeçmeniz gerektiği anlamına gelmez," dedi.

"Başka ne seçeneğim var ki?" Miles sordu.

Bennett bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aşk bir seçimdir. Bunu her gün yapmalısınız."

Miles alay etti. "Hiç aşık olmamış birinden tavsiye almak istemediğim için beni bağışlayın."

Bennett'in gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Daha önce de sevdim ama sevgim karşılık bulmadı," diye paylaştı.

Pişmanlık duyan Miles, "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Nasıl yapabildin?" Bennett sordu. "Sana ya da başka birine hiç söylemedim. Bu, üzerinde durmak istediğim bir konu değil."

Miles, "Kuzenini benimle evlenmeye nasıl ikna edebilirim?" diye sorarken Edwina'nın malikanenin içinde kayboluşunu izledi.

Bennett omuz silkti. "Ona her zaman bir şahin alabilirsin," diye şaka yaptı. Miles, "Bunu yapmamayı tercih ederim," dedi.

Ciddileşen Bennett, "Ne olursa olsun, babam hakkında gündeme getirdiğiniz meselelerle ilgilenmemiz gerekiyor," dedi. Durakladı. "Benim

Babam iyi bir adamdır. Onun neler yapabileceğini iddia ettiğinize inanmıyorum."

Miles, "Lord Dallington'ın konumundaki bir adamın metresinin olması alışılmadık bir şey değil," diye söze girdi.

Bennett gözlerini kıstı. "Annemle babam birbirlerini seviyor ve bu suçlamaya içerliyorum."

Miles, "Ne gördüğümü biliyorum ve bu baban için hiç de iyi görünmüyordu," dedi.

"Yanılıyorsunuz," dedi Bennett elini bir hamlede sallayarak. "Babamın başka bir ailesi olduğunu düşünmek bile çok saçma."

Miles arkadaşına anlayışlı bir bakış attı. "Belki de baban bir dahaki sefere köye doğru yola çıkacağını söylediğinde gelip kendin görmelisin."

"Peki. O zaman size bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu kanıtlayabilirim," dedi Bennett. "Ama önce babamla mülkün durumu hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Leydi Edwina'nın mirası ne olacak?" Miles sordu.

Bennett onun sorusundan hoşnutsuz görünüyordu. "Amcamın vasiyetine bir göz atacağım, ama eminim babamın neden hiçbir şey söylemediğinin gayet makul bir nedeni vardır."

Miles başıyla onayladı. "Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum," dedi Bennett. "Babamı tanırım ve o kötü bir adam değildir." "Öyle olduğunu ima etmiyorum," dedi Miles.

Bennett malikâneye doğru eliyle işaret etti. "Gelin," diye teşvik etti. "Babam çalışma odasında ve köye gitmeden önce bizi görmeyi kabul etti."

Miles kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylememenin daha ihtiyatlı olacağını düşündü.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum," diye başladı Bennett, "ama iş adamıyla bir toplantısı var."

"Emin olmak için onu takip etsek nasıl olur?" Miles sordu.

Bennett dudaklarını büzdü. "Bunu kabul edeceğim ama sırf yanıldığını kanıtlayabilmek için."

Miles yüzünü buruşturdu. "Keşke yanılıyor olsaydım," dedi.

Malikâneye geri dönerlerken ikisi de kendi düşüncelerine çekilmiş gibiydi. İçeri girdiklerinde Edwina'nın giriş holünde bir ileri bir geri adım atışını izledi, kaşları çatılmıştı.

Bennett ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Edwina'ya karşı dikkatli davranırdım. Onu uzun zamandır bu kadar üzgün görmemiştim."

Miles Edwina'ya yaklaştı ve önünde durana kadar bekledi. Onu etkisiz hale getirmeyi umarak gülümsedi. "Size biraz çikolata getirebilir miyim leydim?"

Edwina ona deliymiş gibi baktı. "Neden?"

Miles, "Arabella'nın üzgün olduğu zamanlarda hep çikolata istediğini hatırlıyorum," diye cevap verdi. "Sakinleşmesine yardımcı oluyor gibiydi."

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi çünkü Edwina elini kalçasına koydu. "Sadece sen ve Bennett yüzünden üzgünüm. Ve hayır, çikolata buna yardımcı olmaz."

Bennett onlara yaklaştı ve "Böldüğüm için özür dilerim ama gidip babamla konuşmalıyız" dedi.

Edwina'nın ifadesindeki öfkenin bir kısmı dağıldı ve yerini belirsizlik aldı. Onun da çok iyi bildiği bir duyguydu bu.

Miles kolunu uzattı. "Bu işte birlikte olduğumuzu unutma. Her zaman."

Sözleri Edwina üzerinde istediği etkiyi yarattı ve elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Lord Dallington'ın çalışma odasına doğru yürürlerken Miles Edwina'ya baktı ve onun gergin olduğunu anladı. Ama bunu yapabilirdi. Ondan daha cesur bir ruhla hiç karşılaşmamıştı. Onu kendisine ait kılmak için ne gerekiyorsa yapacağını tüm kalbiyle biliyordu.

Edwina son derece gergindi. Amcasıyla yapacağı bu görüşmenin nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kesin olan bir şey vardı ki Miles'in yanında olmasına minnettardı. Bu konuşmanın kendisi için ne kadar zor olacağını bilmesine rağmen Miles ona devam etme gücü vermişti.

Hemen Miles'a baktı ve onun yakışıklı yüzüne hayran kaldı. Bu adamı sevmeye başlamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Onun duygularına asla karşılık vermeyecekti. Gerçi ona değer verdiğini itiraf etmişti. Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu.

Çalışma odasına vardıklarında Miles eğildi ve "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı.

"Bunu yapabiliriz," diye düzeltti.

Miles gülümsedi ve kadın her şeyin yoluna gireceğini anladı. "Birlikte her şeyi yapabiliriz," dedi.

"Islık çalmak dışında," diye takıldı Edwina. "Onu sadece birimiz yapabiliriz." Adam kıkırdadı. "Haklısın."

Bennett'i çalışma odasına kadar takip ettiler ve Edwina amcasının büyük masasının üzerinde kamburlaştığını gördü. Kâğıtlar düzgün bir şekilde yığın haline getirilmişti ve önünde bir defter duruyordu.

Bennett'in sesi sessizliği bozdu. "Baba, konuşmak için biraz vaktin var mı?"

Amcası önündeki defteri kapattı ve dudaklarında memnun bir gülümsemeyle koltuğunda arkasına yaslandı. "Ben de bunu bekliyordum," dedi.

"Öyle mi?" Bennett şaşkınlığı yüz hatlarından belli olan bir ifadeyle sordu.

"Evet ve tam zamanı," diye açıkladı amcası. "Daha fazla memnun olamayacağımı söylemeliyim. İnsanın yeğeninin bir kontla evlenmesi her gün olan bir şey değil."

Edwina'nın kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

Amcası ona bir ahmakmış gibi baktı. "Sen ve Miles bu yüzden burada değil misiniz? Benim onayımı almak için."

Edwina, "Hayır, buraya tamamen farklı bir konu için geldik," diye cevap verdi. "O halde siz nişanlı değilsiniz?" diye sordu amcası.

Edwina Miles'la bakıştıktan sonra, "Değiliz," diye onayladı.

Amcası kaşlarını çattı. "Neden olmasın?" diye sordu. "Birbirinize nasıl baktığınızı ve aranızdaki gizli konuşmaları gördüm."

Edwina, "Biz sadece arkadaşız," diye ısrar etti.

Amcası bir hışımla Bennett'e döndü. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Edwina nefesini tuttu, Bennett'in onları uygunsuz bir durumda yakaladığını açıklayıp açıklamayacağını bilmiyordu. Eğer bunu yaparsa, amcasının hemen evlenmelerini isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ancak Bennett onu hoş ve beklenmedik bir şekilde şaşırtarak omuz silkti. "Kararın tamamen onlara ait olduğuna inanıyorum."

Kuzeninin sağduyusuna minnettar olarak nefesini bıraktı.

Amcası bakışlarını Miles'a çevirdi. "Peki sen ne diyorsun?" diye sordu. "Yeğenim senin için yeterince iyi değil mi?"

Miles başını salladı. "Hayır lordum, Leydi Edwina'nın beni kabul edeceğini varsayarsak onunla seve seve evlenirim."

"Sana sahip olacak," dedi amcası.

"Amca!" Edwina haykırdı. "Bu konuda bir seçeneğim olması gerektiğine inanıyorum."

Amcası ona kızgın bir bakış attı. "Lord Hilgrove senin için iyi bir koca olur. O bir kont ve evlilik pazarında çok daha başarılı olacağından şüpheliyim."

Miles araya girdi, "Leydi Edwina'ya katılıyorum. Bu sadece ve sadece onun kararı."

"Ama o bir kadın," diye haykırdı amcası. "Duygularına göre mantıksız kararlar vermeye meyillidirler."

Kapı aralığından teyzesinin sesi geldi. "Lionel!" diye haykırdı. "Bunu söylemen hiç adil değil."

Amcası utanmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim aşkım. Sadece bir noktaya değinmeye çalışıyorum."

"Kötü ifade edilmiş bir nokta," dedi teyzesi, odaya doğru yürürken. "Edwina'nın bu kararı kendi başına vermeye hakkı var."

"Ama Miles bir kont," diye belirtti amcası.

"Evet, öyle ama bu tür şeyleri zorlayamazsın," dedi teyzesi. "Edwina'nın kendisi için en iyi seçimi yaptığına güvenmelisin."

Amcası hoşnutsuz görünüyordu. "Edwina'nın Mevsim'e katlanmasındansa şimdi evlenmesi çok daha iyi olur."

Teyzesi, "Sadece onun sezonunun parasını ödemek istemiyorsun," dedi.

"Kesinlikle," diye açıkladı amcası. "Bir Mevsim'e sahip olmanın amacı, bir talibin ilgisini çekebilmek için kendini olabildiğince cazip kılmaktır. Ama Edwina zaten bir kontun ilgisini çekti. Bu onun için yeterli değil mi?"

Edwina ne diyeceğini bilemeden bakışlarını indirdi. Amcası Miles'la evlenmesi konusunda kararlıydı, zaten o da farklı bir şey beklemiyordu. Ama onunla evlenmeme kararının ardındaki nedenleri açıklamaya cesaret edemiyordu.

Miles ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Amcan çok '*markizvari*' davranıyor."

Dudaklarından bir kahkaha kaçtı ve elini ağzını kapatmak için kaldırdı.

"Doğru mu söyledim?" diye sordu.

Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Yaptın ve kelime uydurma yeteneğinden de oldukça etkilendim," diye şaka yaptı.

Miles gülümseyerek, "En iyilerden öğrendim," dedi.

Amcası boğazını temizledi. "Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" diye sordu.

"Öyleyiz," diye yanıtladı Edwina.

Amcası iç çekerek oturduğu yerden kalktı ve "Neden Lord Hilgrove ile evlenmek istemiyorsun?" diye sordu.

Edwina çenesini eğdi. "Kendimce sebeplerim var."

"Bunları detaylandırmak ister misiniz?" diye sordu amcası.

Teyzesi Edwina'ya yaklaştı ve bir elini koluna koydu. "Her şey yolunda, çocuğum. Bize anlatmana gerek yok. Kendin için en doğru kararı verdiğine inanıyoruz."

İçki arabasına doğru yürüyen amcası bir sürahi aldı ve "Burada yaşamayı seviyor musun Edwina?" diye sordu.

"Evet," diye tereddütle cevap verdi, bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi.

"Kalan günlerini burada geçirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu amcası kendine bir içki koyarken.

Edwina başını salladı.

Amcası sürahiyi bıraktı ve içkisini aldı. "Haklısın. Cömertliğimin bir sınırı var. Mali kaynaklarım üzerinde bir yük olmana izin vermeyeceğim."

"Lionel, bunu özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu teyzesi, sözlerinde bir uyarı vardı.

Amcası karısına dönerek, "Yapmayacağız. Edwina'nın buradaki zamanının reşit olduğunda sona ereceğini anlamasının zamanı geldi. O zamana kadar evlenmezse, iş aramak zorunda kalacak."

Bennett babasına endişeyle baktı. "Edwina'nın çeyizi ne olacak?"

"Babasının şartlarına göre, Edwina çeyizine şu tarihe kadar erişemez Yirmi beş yaşında," diye açıkladı amcası.

"Edwina yirmi beş yaşına kadar bizimle kalabilir," dedi teyzesi. "Richard da bunu isterdi."

Amcası kaskatı kesildi. "Richard burada değil, değil mi?" diye sordu.

Edwina babasından bahsedildiğinde gözlerinin arkasındaki yaşların yandığını hissetti ve onları geri kııptı. Ancak bir tanesi kaçmayı başardı ve yanağından aşağı süzüldü. Şimdi cesur davranıp mirası hakkında soru sorma zamanıydı ama söyleyecek söz bulamadı.

Sesini bulmaya çalışırken Miles ceketinin cebinden çıkardığı beyaz bir mendili ona uzattı.

Zayıf bir gülümsemeyle kabul etti ve yanağını sıvazladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Miles onun bakışlarını tutarken gözlerinde şefkat vardı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Güven bana."

"Evet," diye cevap verdi.

Amcasının sesi konuşmalarını böldü. "Herkes gerçekten bu kadar kör mü?" diye sordu. "Edwina ve Miles'ın birbirlerine değer verdikleri çok açık."

"Belki, ama kendi yollarını bulmalarına izin vermelisin," diye ısrar etti teyzesi.

Bennett, "Bu konuşma her ne kadar keyifli olsa da, sizinle çok daha önemli bir konuda konuşmak istiyorduk" demeden önce duruşunu değiştirdi.

Amcası kaşlarını kaldırdı. "Yeğenimin zengin bir kontla evlenmeyi reddetmesinden daha mı önemli?"

Bennett, "Evet, bunun köye sağladığınız finansmanla ilgisi var," diye cevap verdi.

Amcası alaycı bir tavırla bardağını masanın üzerine bıraktı. "Bu nankörler şimdi ne istiyor?" diye sordu.

Bennett kaşlarını çattı. "Sence neden bir şey istiyorlar?"

"Bay Stanley bana köyde ihtiyaç duyulan onarımları finanse etmediğim için şikâyetçi olduklarını söyledi." Masasının başına gelen amcası oturdu ve deftere uzandı. "Ben o köylülere yeterince para veriyorum. Saat kulesinin ve parke taşlı yolun onarılması için ödeme yaptım. Şapele de yeni bir çatı yaptırdım. Bu onlar için yeterli değil mi?"

"Baba..." Bennett başladı.

Amcası elini kaldırarak sözlerini kesti. "Zaten yapacak yeterince işim var ve bu konuşmayı daha fazla sürdürmeyi reddediyorum."

Bennett kararlı bir ifadeyle, "O zaman zaman ayırman gerekecek," dedi. "Anlayamadım?" diye homurdandı amcası.

Bennett masaya doğru yürüdü. "Köylülere yardım için ne kadar veriyorsunuz?"

"Yeter," diye cevap verdi amcası.

"Bunu biraz daha açabilir misiniz?" Bennett sordu.

Amcası parmağıyla deftere vurdu. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü köylülerin homurtularını duyduk ve ben bile hoşnutsuz kiracılarınızdan biriyle talihsiz bir tartışma yaşadım."

Bennett cevap verdi.

Amcası defteri açarak Bennett'e doğru çevirdi ve işaret etti. "Bu ay köyün bakımını desteklemek için verdiğim para bu."

Bennett masaya yaklaştı ve defteri inceledi. "Bu makul bir miktar gibi görünüyor."

"Bu fazlasıyla adil," dedi amcası. "Şimdi anlıyor musun, köylüler sadece hayattaki paylarından şikayet ediyorlar?"

Edwina bir şeyi merak ediyordu ve "Babam öldükten sonra köye yaptığınız yardımı azalttınız mı?" diye sordu.

"Başta hayır, ama Bay Stanley beni çok cömert davrandığıma ikna etti," diye yanıtladı amcası. "Ve beni köylülerin bu şekilde karşılık vereceği konusunda uyardı. Gerçekten nankörler."

Amcası deftere uzandı ve tekrar kendisine doğru çekti. "Şimdi izin verirseniz, köyde bir toplantım var."

"Bay Stanley ile mi?" Bennett sordu.

"Kiminle görüştüğüm seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu amcası. "Son baktığımda sana hesap vermiyordum."

Bennett ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Özür dilerim, Peder," diye karşılık verdi, sözleri kısaydı.

Amcası defteri alıp kolunun altına yerleştirdi ve karısına doğru yürüdü. Yanağından öptü ve "Akşam yemeği için eve döneceğim" dedi.

Teyzesi gülümsedi. "Umarım öyledir."

Amcası odadan çıktıktan sonra teyzesi Bennett'e dönerek, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Bennett ona masum bir bakış attı. "Yok bir şey. Sadece merak ettim."

"Ne zamandan beri babanın işleriyle ilgileniyorsun?"

"Teyzesi bilmiş bir bakışla sordu."

Bennett, "Sanırım bunların hepsi bir gün benim olacağına göre, hepsine daha fazla ilgi göstermeliyim," dedi.

Teyzesi ikna olmuş görünmüyordu. "Pekala, bana söyleme. Ama ben her zaman gerçeği kendi başıma bulmayı başarırım," dedi çalışma odasından ayrılmadan önce.

Bennett onlara yaklaştı ve sesini alçalttı. "Babamın gerçekte kiminle buluştuğunu görmemiz gerekiyor."

"Atlarımızı mı yoksa arabayı mı alalım?" Edwina sordu.

Bennett, "Miles ve ben babamın peşinden giderken sizin malikânede kalmanızı tercih ederim," dedi.

Edwina dudaklarını birbirine bastırdı. "Tam olarak neden?" "Çünkü bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı Bennett.

Edwina başını sallayarak, "Çok 'erkeksi' davranıyorsun," dedi. "Bu da ne demek oluyor?" Bennett sordu.

Miles dudakları seğirerek konuştu. "Bu iyi bir şey değil, sizi temin ederim." Bennett elini sallayarak onun yorumunu reddetti. "Ne olursa olsun,

anlaşmaya vardık. Edwina evde kalacak," dedi.

Edwina "Hayır," diye karşılık verdi. "Ben de seninle geliyorum."

Bennett itiraz etmek için ağzını açtı ama Miles elini omzuna koydu. "Nefesini boşa harcama."

"Peki, bunun için vaktimiz yok," diye mırıldandı Bennett. "Hadi gidelim."

Edwina kuzeninin cansız cevabı karşısında gülümseme isteğine karşı koydu ama gideceği için memnundu. Belki de kuzenine, onun kendisine verdiğiinden çok daha fazlasını yapabileceğini kanıtlayabilirdi.

Chapter Sixteen

Miles ormanlık alanda çömelmiş bir vaziyette duruyor, sık yapraklar ve ağaçlar tarafından gizleniyordu. Bir yanında Edwina, diğer yanında Bennett vardı ve gözlerini şirin kulübeye dikmişlerdi. Lord Dallington'ın arabası, sanki hep oraya aitmiş gibi, kulübenin önünde öylece duruyordu.

Üçü de saatlerdir bekliyormuş gibi görünüyordu ama Miles, Bennett'in huzursuzlanmaya başladığını görebiliyordu.

"Babamın orada ne işi olabilir ki?" Bennett homurdandı. Miles sırtıttı.

"Bir fikrim var."

Bennett kaşlarını çattı, belli ki hiç eğlenmemişti. "Bu öneride bulunmak korkunç bir şey."

Miles masum bir tavırla, "Ben sadece satranç oynuyor olabileceklerini ima ediyordum," diye cevap verdi. "Ne ima ettiğimi sandınız?"

Gözlerini gökyüzüne çeviren Bennett derin bir iç geçirdi. "Sen bir aptalsın," diye mırıldandı.

Edwina muzip bir sırıtışla söze karıştı. "Zaman geçirmek için her zaman kuş sesleri üzerinde çalışabiliriz."

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Bennett.

"O zaman zaman geçirmek için ne yapmamızı önerirsin?" Edwina sordu.

Bennett'in bakışları kulübeye döndü, yüz ifadesi bir kez daha ciddileşti. "Siz ikiniz bu durumu nasıl hafife alabiliyorsunuz anlamıyorum."

Miles arkadaşının omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Seni gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışıyoruz."

"İşe yaramıyor," diye itiraf etti Bennett. "Bu annemi mahvedecek. Aslında tüm ailemi. Babamın anneme ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim."

Bennett son sözünü söylerken, Lord Dallington kulübeden çıktı ve aynı uzun boylu kadın yanında küçük oğluyla kapıda duruyordu. Lord Dallington kadını yanağından öptü ve bekleyen arabaya binmek üzere dönmeden önce çocuğun saçlarını şefkatle karıştırdı.

Araba köye doğru ilerlerken Bennett çömeldiği yerden ayağa fırladı. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım inanmazdım."

Miles, "Biliyorum, bu yüzden seni buraya getirdik," dedi.

"Babam bir alçaktır," diye açıkladı Bennett. "Bunu bize nasıl yapabildi?"

Miles onu rahatlatacak sözcükler bulmakta zorlandı ama neyse ki Edwina konuştu. "Amcam sandığım gibi biri değilmiş."

"Hayır, babam konusunda haklıydın," dedi Bennett. "Bunun doğru olmasını istemedim."

Edwina kuzenine yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. "Her şey yoluna girecek," dedi onu rahatlatmak için nafile bir çabayla.

"Nasıl?" Bennett sordu. "Babam köylüler tarafından nefret ediliyor ve şimdi bambaşka bir ailesi var."

Edwina bir adım geri çekilerek, "Bunu düzeltebilirsin," dedi. "Seni tanıyorum ve neler yapabileceğini biliyorum."

Bennett, "Gerçek ortaya çıktığında ailemizi bir arada tutabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

Edwina Bennett'e gülümsedi. "Bir yolunu bulacaksın."

Bennett iç çekti. "Sanırım seni malikânede üzgün üzgün dolaşırken tercih ederdim," dedi hafifçe. "Şimdi fazla iyimsersin."

Edwina Miles'a bakarken, "Artık her şeyi daha farklı görmeye başlıyorum," dedi. "Neyin gerçekten önemli olduğunu anlamam için bir arkadaşımın bana yardım etmesi gerekti."

Miles onun bakışlarını tuttu. "Bunu çok geçmeden kendin de anlayacaktın."

"Bana çok fazla kredi veriyorsunuz," dedi Edwina.

Bennett boğazını temizledi. "Şu anki meseleyi konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Gidip kulübedeki kadınla konuşmayı düşünüyorum."

"Bu korkunç bir fikir," dedi Miles. "O zaman Lord Dallington onun sırrını keşfettiğinizi anlayacaktır."

"Peki, ben ne yapacağım?" Bennett omuzları hafifçe çökerken sordu. "Babamla yüzleşmeye cesaret edebilir miyim yoksa hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam mı edeyim?"

Miles böyle bir sırrı saklamanın arkadaşının neşesini kaçırana kadar içini kemireceğini biliyordu. "Hayır, bu ne sana ne de ailene haksızlık olur."

Edwina başını salladı. "Lord Hilgrove haklı. Ailenizin gerçeği bilmeye hakkı var."

"Ama gerçek nedir?" Bennett sordu. "O kadın ya da oğlu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ya her şey tamamen masumsa?"

Miles, Bennett'in az önce tanık olduğu şeyi kabullenmeye çalışırken gözlerindeki kargaşayı görebiliyordu. Ama her şey yolundaymış gibi davranmanın kimseye, özellikle de arkadaşına bir faydası olmayacaktı. "Kalbinde böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu nazikçe, bu sorunun Bennett için doğru cevap vermenin zor olduğunu biliyordu.

Bennett iç çekti. "Hayır," diye cevap verdi. "Sana yardım edebiliriz," diye Edwina onu rahatlatmıştı.

Bennett yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "Kimse bana yardım edemez. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey." Durakladı. "Ama babamın benden başka ne sakladığını merak ediyorum. Bizden."

Bennett şöyle devam etti. "Babamın unvanını devraldığından bu yana maruz kaldığı muazzam baskıyı hayal bile edemiyorum, ancak bu onun davranışını mazur göstermez."

"Hayır, öyle değil," diye kabul etti Miles.

Bennett kararlı bir ifadeyle, "Mülkte daha aktif bir rol almamın zamanı geldi," dedi. "Babam beni çok uzun zamandır bir kenara itti."

Edwina'nın gözlerinde onay vardı. "Ben sana inanıyorum. *Biz de* sana inanıyoruz." Miles'a doğru döndü. "Değil mi lordum?"

Miles omuz silkti. "Hâlâ kararsızım," diye şaka yaptı.

Bennett atların bağlı olduğu yere doğru yürüdü. "Geri dönmeliyiz. Winston'ın sorular sormaya başlamasını istemiyorum, yanıtlamak istemediğim sorular."

Edwina, "Köye gidip Elodie ve Melody için kurdele seçebiliriz," diye öneride bulundu.

Bennett başını sallayarak, "Hayır, babamın bizi görmesi riskini almak istemiyorum," dedi.

Miles atını geri aldı ve dizginleri elinde gevşekçe tuttu. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

Bennett ona minnettar bir gülümseme sundu. "Sen ve Edwina beni uyarmaya çalıştınız. Ama size inanmadım. Açıkçası size inanmak da *istemedim*. Şimdi her şeyi sorgulamak zorunda kalıyorum."

Miles, "Elimden gelen her şekilde yardım etmeye hazırım," dedi.

Bennett dalgınlaştı. "Yine de ironik bir durum. Seni buraya sana yardım edebilmek için getirdim ama görünüşe göre karşılığında sen de bana yardım ettin."

Miles, grubun üzerine çöken havayı yumuşatmaya çalışarak, "Ne de olsa ben pek çok yeteneği olan bir adamım," dedi.

Bennett ciddi bir tonda, "Hayır, bu kesinlikle doğru değil," diye cevap verdi. "Ama bir zamanlar olduğun adama geri dönüyorsun."

Miles kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Bennett ona bilmiş bir bakış attı. "Yine gülümsüyorsun Miles."

Miles Edwina'ya baktı, gülümsemesinin geri gelmesinin gerçek sebebinin o olduğunu biliyordu. Ama bunu itiraf etmeye cesaret edemiyordu. Ona değil. Hiç kimseye. Eğer bunu yaparsa, Edwina'ya karşı derin bir sevgi beslediğini anlayacaklardı.

Edwina atını devrilmiş bir kütüğün yanına götürdü ve hızlı bir hareketle atına ustalıkla bindi.

Miles, "Bennett ya da ben size yardımcı olabilirdik," diye belirtti.

Edwina, "Biliyorum ama bunu kendi başıma yapmayı tercih ederim," diye karşılık verdi.

Miles atına yaklaştı ve bir elini boynuna koydu. "Her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin. Artık değil. Ben buradayım."

"Ama gideceksiniz lordum," dedi. Edwina'nın yeşil gözlerinde bir hüznün titreşimi belirdi ve Edwina gözlerini kırıştırtarak onu uzaklaştırdı. Yoksa bunu sadece hayal mi etmişti?

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Bir süre için değil leydim. Önce yapmam gereken bir şey var."

"Hangisi?"

Miles, "Çok inatçı bir genç kadını benimle evlenmeye ikna et," diye cevap verirken onun bakışlarını sıkıca tuttu.

İfadesi gizemini koruyor, hiçbir şey belli etmiyordu. "Sana bu konuda şans diliyorum."

Miles bir adım geri çekilerek kendinden emin bir şekilde, "Sadece sana bensiz yaşayamayacağını göstermem gerekiyor," diye karşılık verdi.

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" Edwina sordu.

Miles onun yapmasını bekleyeceği son şeyi yapmaya karar verdi. Dudaklarını büzdü ve yumuşak bir ıslık çıkardı.

Edwina kaşlarının arasında bir çizgiyle, "Az önce ıslık çalmaya mı çalıştın?" diye sordu.

"Zayıf da olsa yaptım," diye gururla itiraf etti. "Yatak odamda uşağımla birlikte pratik yapıyordum."

Edwina'nın gözleri parladı. "Bunu sadece benim için mi yaptın?" "Belki de. Seni etkiledi mi?"

Edwina, "Evet, hem de çok," diye cevap verdi.

Miles göğsünü kabarttı. "O zaman bunu senin için yaptım."

Edwina güldü ve ses ormanlık alanda dans ediyor gibiydi. "Seni hafife almış olabilirim."

Bennett'in sesi arkalarından geldi. "Bu bir ıslık değildi. Sadece dudaklarından hava üfledi."

Edwina, "Hafif bir ıslık sesi duydum," diye itiraz etti.

Bennett atına binerken, "Sanırım bir şeyler duyuyordunuz," dedi. "Gel bakalım. Eve kadar yarışabiliriz."

Edwina'nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Bu hiç adil değil. Her zaman kaybediyorsun."

Miles atının üzerine oturduktan sonra ormanlık alandan çıktılar ve malikâneye doğru giden patikadan aşağı indiler.

Edwina atını koşturmadan önce, "İkinizle malikânede görüşürüz," dedi.

Miles da aynısını yapmak üzereydi ki Bennett'in sesi onu durdurdu. "Edwina'yı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

"Öyle mi?" Miles sordu.

"Evet ve bunun sizinle ilgili olduğundan şüpheleniyorum," dedi Bennett sivri bir bakışla. "Siz ikiniz birbirinize başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde yardım etmeyi başardınız."

Miles, "Onunla evlenmek istiyorum," diye itiraf ederken bakışlarını dik tuttu. "Onu seviyor musun?"

Soru karşısında irkildi, kalbi çatışmayla sızladı. "Arabella'yı seviyorum."

Bennett, "Hayatına devam etmekte ve kalbini bir başkasına açmakta utanılacak bir şey yok," dedi. "Bizi insan yapan şey budur."

Miles elindeki dizginleri sıkılaştırdı, kendi duyguları tarafından kapana kısılmış hissediyordu. "Edwina'ya değer veriyorum. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır, o daha fazlasını hak ediyor, sen de öyle," diye yanıtladı Bennett, sesi sert ama anlayışlıydı.

Miles, Bennett'e bir bakış atarak, "Edwina ve beni içinde bulduğunuz uygunsuz durumdan babanıza bahsetmediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Bennett, "Onurlu bir şey yapmaya çalıştığınızı bildiğim için bunu yapmanın akıllıca olacağını düşünmedim," diye karşılık verdi.

"Öyleyim."

Bennett, "Ama belki de onurlu olanı yapmak, eğer onu sevemiyorsan kuzenimin gitmesine izin vermektir," dedi.

Miles arkadaşının sözleri karşısında şaşkına döndü. "Edwina'yla evlenmezsem beni düelloya davet edeceğini sanıyordum."

Bennett cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Her şeyden önce kuzenimin mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer sizin ona mutluluk getireceğinize inanmıyorsa, kararına saygı duyacağım."

Miles Bennett'in sözlerini düşünürken arkadaşı atını koşturdu ve onu çelişkili düşünceleriyle baş başa bıraktı. Edwina'yı gülümseten kişi olmak istiyordu. Ama ona istediği tek şeyi veremezdi. Gitmesine izin vermeliydi ama bir yanı bunu istemiyordu. Onun için savaşmak istiyordu. Çünkü belki, sadece belki, onu sevmeye başlayabilirdi.

Ama bu düşünceyle içini bir suçluluk dalgası kapladı. Arabella'yı bu kadar kolay unutabilir miydi? Hayır. Edwina'nın gitmesine izin vermesi en iyisi olabilirdi, böylece ona istediği her şeyi ve daha fazlasını verebilecek birini bulabilirdi.

Edwina yatak odasının kapısından çıkıp koridordan aşağı baktı. Akşam yemeğine birlikte gidebilmek için Miles'in ortaya çıkmasını bekliyordu.

Boş.

Tıpkı kontrol ettiği son on seferde olduğu gibi. Kapıyı kapattı ve sırtını duvara yasladı. Neden bu kadar hevesliydi

Miles'la vakit geçirmek mi? Ama o cevabı zaten biliyordu. Onu seviyordu. Miles onun moralini yükseltiyor ve onu mutlu ediyordu.

Miles'ın yakında gideceğini ve ikisinin de kendi yollarına gideceğini biliyordu. Ama onunla bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordu.

Kapı çalındı.

Kapının diğer tarafında Miles'ın olabileceği düşüncesi içini heyecanla doldurdu. Edwina hızla saçlarını düzeltti ve yüzüne sanki bütün gün oradaymış gibi bir gülümseme getirdi.

Kapıyı açtı ve Bennett'i gördü. Gülümsemesi soldu. "Oh, sadece sen mi geldin," diye mırıldandı.

Bennett sırtıttı. "Başka birini mi bekliyordun?" "Hayır," diye yalan söyledi.

"Çok kötü bir yalancısın kuzen," dedi Bennett. "İçeri girebilir miyim?" Edwina bir adım geri çekildi. "Lütfen gir," diye teşvik etti.

Bennett yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bu konuşmanın aramızda kalmasının en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi Edwina, merakı daha da artmıştı.

"Babanızın vasiyetini okudum ve size on bin pound bıraktığını teyit ettim. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Neden böyle yaptığını anlıyorum," dedi Edwina. "Bunun doğru olmasını istemedim," diye iç geçirdi Bennett.

Edwina bir elini onun koluna koydu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, sözlerinin şu anda tamamen yetersiz olduğunu biliyordu.

Bennett'in gözleri yorgun görünüyordu, "Hemen babamla konuşup bu işi çözmeye çalışacağım," dedi.

Edwina'nın aklına bir fikir geldi. "Önce Bay Stanley ile konuşsam nasıl olur?" diye sordu.

"Neden babamın iş adamıyla konuşuyorsun?"

Edwina, "Bay Stanley'i hayatım boyunca tanıdım ve bana karşı her zaman nazik olmuştur," dedi. "Babanızın gerekçeleri hakkında bize biraz fikir verebilir."

Bennett'in sonraki sözleri pişmanlıkla ağırlaştı. "Korkarım yarın sizinle gelemeyeceğim. Winston'la olta balıkçılığına gitmeyi planlamıştım."

"Lord Hilgrove ile gidebilirim," dedi. Miles'la vakit geçirmek istiyordu ama bu isteğini Bennett'ten saklamaya çalışıyordu.

Kuzeni onun önerisini düşünürken kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Uzun bir süre sonra tekrar konuştu. "Bunun akıllıca olduğundan emin değilim." "Neden olmasın?"

"Miles şu anda kendi içinde bir savaş veriyor," diye açıklarken Bennett'in yüz ifadesi daha da endişeliydi.

Edwina bilmiş bir bakışla, "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu.

"Evet, ama sonucun ne olacağını bilmiyorum," diye yanıtladı Bennett.

"Ancak, ondan vazgeçmeni istemiyorum. Henüz değil."

Ne demek istediğinden emin olamayan Edwina, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bennett'in dudaklarına ukala bir sırıtma geldi. "Neden Miles'ı Brockhall Malikânesi'ne davet ettiğimi düşündün?" diye sordu. "İkinizin mücadelelerinizde birbirinize yardımcı olabileceğinize dair bir his vardı içimde. Hatta belki yol boyunca aşkı bile bulabilirsiniz."

"Bunu sen mi düzenledin?"

Bennett, "Söyledim ve hâlâ umutluyum," diye yanıtladı.

Edwina bir kaşını kaldırdı. "Şimdi iyimser olan kim?" diye alay etti.

Bennett kıkırdadı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum kuzen. Seçtiğin yol ne olursa olsun. Ama Miles'ın senin için iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle," diye kabul etti. "O iyi bir adam."

"Evet, öyle."

Yemek zili uzaktan çalarak onları gelmeleri için çağırdı.

Kapıya doğru bakan Bennett, "Miles'ın yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için bir kez daha bakalım mı?" diye sordu.

Utanç onu sardı ve hafifçe yüzünü buruşturarak "Gördün mü?" diye karşılık verdi.

"Gerçekten de öyle, ama bunu oldukça cesaret verici buluyorum."

Edwina kapıyı açmaya gitti. "Neden aşağıya birlikte yürümüyoruz?"

"Pekala."

Koridorda yürümeye başladıklarında Edwina, "Winston'ı pek görmedim," dedi.

Bennett, "Bunun nedeni yatak odasında saklanıp yaklaşmakta olan bir dava üzerinde çalışıyor olması," diye paylaştı. "Benimle olta balıkçılığı yapmayı kabul ettiğinde çok şaşırdım."

Edwina, "Çok fazla çalışıyor," dedi.

Bennett, "Winston her zaman yaptı ve her zaman yapacak," dedi. "Sanki kendine karşı yarışıyor gibi."

Merdivenlerden inerlerken Edwina giriş holünde Miles'ı görünce nefesi kesildi. İyi giyinmişti ve siyah saçları öne doğru taranmıştı. Yakışıklıydı, bunu inkâr etmek mümkün değildi ama Edwina onun kalbini de görmüştü. Ve nazikti. Sevgi doluydu. Sonsuza dek birlikte olabileceği bir adamdı.

Ama onu sevmiyordu.

Bunun farkına vardı ve kasvetlendi.

Bennett ona doğru baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gülümsemesini topladı. "Öyle," diye cevap verdi. "Ben de tam... kitabımı düşünüyordum. Evet, okumayı seviyorum. Çok eğlenceli."

Bennett'in yüzüne eğlenen bir ifade geldi. "Gerçekten korkunç bir yalancısın. Buna tanık olmak neredeyse acı verici," diye şaka yaptı.

Son basamağa adım attıklarında Miles öne çıktı ve onu selamladı. "İyi akşamlar leydim. Çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Edwina.

Bennett Miles'a hitaben konuştu. "Yarın Winston ve benimle olta balıkçılığına gitmek istemediğine emin misin?"

Miles, "Eminim," diye cevap verdi.

Edwina kısık bir sesle, "Bay Stanley ile konuşabilmemiz için bana köye kadar eşlik eder misiniz?" diye sordu.

Miles gülümsedi. "Bunu yapmak benim için bir onurdur."

Edwina kendini onun gülümsemesine karşılık verirken buldu. "Teşekkür ederim lordum."

Teyzesi salondan çıktığında sözleri henüz ağzından çıkmıştı. "Yemek odasına geçelim mi?"

Miles Edwina'ya kolunu uzattı. "Size eşlik edebilir miyim?"

Onun koluna girdi ve yemek odasına doğru ilerlemeye başladılar. Ona hızlıca bir göz attı ve neden onu sevemediğini merak etti. Ama kendini durdurdu. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi. Kalbi uzun zaman önce sahiplenilmişti ve nasıl devam edeceğine karar vermek ona kalmıştı.

Miles'ın sesi düşüncelerini böldü. "Işığım üzerinde çalışıyordum. Artık herkesin ıslık olduğunu anlayabileceği kadar yüksek bir ses çıkarabiliyorum."

"Etkilendim," dedi.

"Bunun sizi memnun edebileceğini düşündüm."

Yemek odasına girdiler ve Miles onun için bir sandalye çekti. Sonra onun yanındaki koltuğa oturdu.

Winston, Bennett gibi onun karşısına, teyzesi ve eniştesi de masanın uçlarına oturdular. Uşaklar hemen gelip önlerine çorba kâselerini koymaya başladılar.

Edwina çorbasına uzandı ve yemeye başladı. Kimsenin konuşacak hali yok gibiydi ve masayı bir sessizlik kaplamıştı.

Teyzesi köşedeki uzun saate baktı. "Kızların gelmesi neden bu kadar uzun sürdü acaba?" dedi.

"Yollar öyle olabilirdi ki, akşam için bir handa mola vermiş olabilirlerdi," dedi amcası. "Endişelenmeye gerek yok."

"Ben bir anneyim. Endişelenmek bu unvanla birlikte geliyor," dedi teyzesi.

Amcası karısına anlayışlı bir bakış attı. "Kızlarımızı eve getirmek için en iyi ekibimi gönderdim. Akşam yemeğinin tadını çıkarmaya çalışın."

"Deneyeceğim," diye mırıldandı teyzesi çorbasından bir ısırik alırken.

Amcası gülerken, "Hâlâ endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Endişeleniyorum," diye yanıtladı teyzesi.

Amcası Beyaz'a doğru döndü. "Leydi Elodie ve Leydi Melody'yi aramaları için iki atlı gönderecek misiniz?"

Kâhya başını sallayarak, "Evet, lordum," diye cevap

verdi. Bennett araya girdi, "Ben de gidip onları

arayabilirim." "Ben de öyle," diye teklif etti Miles.

Amcası başını salladı. "Buna gerek kalmayacak."

"Ya arabanın tekerleği kırılırsa ve yolun kenarında tamamen çaresiz kalırlarsa?" diye sordu teyzesi.

Winston kıkırdadı. "Elodie... çaresiz mi? Bence değil," dedi. "Büyük olasılıkla tekerleği kendisi değiştirmeye çalışırdı."

Uzaktan bir kapının çarpma sesi duyuldu ve ardından biri "Anne!" diye bağırdı.

Teyzesi oturduğu yerde canlandı. "Evdeler."

Bir an sonra, darmadağınık görünen Elodie ve Melody yemek odasına adım attılar. Sarı saçları buklelerinden kurtulmuş, elbiseleri kirle kaplanmış ve hatta Elodie'nin yüzüne kir sıçramıştı.

"Ne oldu sana böyle?" Edwina'nın teyzesi ayağa kalkarak sordu.

Elodie bir nefes çekti. "Şoförümüz hastalanınca arabayı ben kullanmak zorunda kaldım."

"Ne yaptın?!" diye haykırdı babası.

Elodie omzunu hafifçe silkerek, "Ya öyle yapacaktım ya da yardım için en yakın köye yürüyecektim," diye cevap verdi.

Melody ellerini önünde kavuşturdu. "Elodie'nin oldukça cesur olduğunu düşündüm," dedi.

Bennett sandalyesinden kalktı ve Elodie'ye seslendi. "At arabası kullanmayı nereden biliyorsun?"

"İlk başlarda zordu ama sonra alıştım." Elodie uşaklardan birine döndü. "Alfred için doktoru çağırır mısın? Söylediğinden daha hasta olmasından endişeleniyorum."

Edwina'nın amcası elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Bir hanımefendi hiçbir koşulda at arabası kullanmaz," diye bağırdı.

Elodie, "Bu *hanımefendi* bir sonraki köye kadar kilometrelerce yürümek istemedi," diye cevap verdi.

Melody başını salladı. "Gerçekten de en iyi seçeneğimiz buydu, baba."

"Hayır, en iyi seçeneğiniz yardım gelene kadar arabada beklemektir," diye karşı çıktı babaları.

Elodie uzandı ve saçından bir yaprak kopardı. "Ben çaresiz bir kadın değilim," dedi. "Ayrıca, her zaman arabayı sürmek istedim ve başardım. Kimse ölmedi."

Edwina'nın teyzesi kızlarına yaklaştı ve "Olan oldu. Neden siz ikiniz gidip uzun uzun ıslanmıyorsunuz, ben de yatak odalarınıza akşam yemeği göndereyim?"

Melody içini çekti. "Kulağa çok hoş geliyor."

Elodie özlemle masaya baktı. "Uzun bir ıslanma istiyorum ama açlıktan ölüyorum." Masaya doğru yürüdü ve bir parça ekmek aldı. "Akşam yemeği yiyene kadar bu beni idare eder."

Leydi Dallington onları yemek odasından çıkarmadan önce, "İzninizle size yatak odanıza kadar eşlik edeyim," dedi.

Edwina'nın amcası ofladı pufladı. "Elodie'yle ne yapacağım ben?" Winston sırıttı. "Bence o bu haliyle iyi."

"Bir hanımefendiden çok bir hoyrat gibi davranıyor," dedi amcası. "O yatılı okulda hangi kötü alışkanlıkları öğrendiğini merak ediyorum."

Bennett, "Melody de aynı yatılı okula gitti ve herhangi bir kötü alışkanlık edinmiş gibi görünmüyor," dedi.

Edwina'nın amcası elini önünde salladı. "Evet, ama Melody her zaman kız kardeşinden çok daha çekingen olmuştur."

Edwina daha önce hiç bu kadar doğru bir söz söylenmediğini biliyordu. Elodie ve Melody birbirlerine çok benziyor olabilirlerdi ama benzerlikler burada bitiyordu. Elodie açık sözlü, gürültülü ve inatçıyken, Melody daha çok gözlemciydi ve kız kardeşinin izinden gitme eğilimindeydi.

Amcası koltuğunu geriye iterek, "Kusura bakmayın ama halletmem gereken bir iş var. Anneme haber verir misin?"

Bennett başını salladı. "Yapacağım."

Amcası yemek odasından ayrıldıktan sonra Winston, "İtiraf etmeliyim ki Elodie'nin ilk sezonuna katılacak olmasından dolayı oldukça gerginim," dedi.

"Sen de ben de," diye mırıldandı Bennett. "En ufak bir suçta bir beyefendiyi düelloya davet ettiğini görebiliyorum."

Winston, "Daha da kötüsü, muhtemelen o kazanacak," diye karşılık verdi. Edwina kuzenlerinin sözlerinde doğruluk payı olduğunu bilerek güldü. Bir uşak çorba kâsesini toplarken Bennett yana doğru eğildi.

"Ne olursa olsun, işimiz bizim için biçilmiş

kaftan." "Evet, öyle," diye onayladı Winston.

Uşak bir sonraki yemeği getirdiğinde Edwina, Elodie ve Melody'nin evde olmasından dolayı mutluydu. Onlara her zaman yakın olmuştu ve Elodie'nin at arabası kullanmasını çevreleyen koşullar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi dört gözle bekliyordu.

Chapter Seventeen

Güneş gökyüzünde yükselip sıcak ışığını pencerelerden içeri süzerken Miles yemek odasına girdi ve Elodie ile Melody'nin uzun, dikdörtgen masada oturduklarını gördü.

"Günaydın," diye gülümseyerek selam verdi ve bir sandalye çekip karşılıklarına oturdu.

Kız kardeşler mırıldanarak selamlarını iletiler, sesleri nazik ve zarifti.

İlk bakışta Elodie ile Melody'yi ayırt etmek zordu, ancak yakından incelendiğinde ince farklar görülebiliyordu. Elodie'nin narin yüz hatları, burnunun köprüsü ve yanakları boyunca serpiştirilmiş çillerle süslenmişti. Melody'nin ise her gülümsediğinde sağ yanağında beliren tek bir gamzesi vardı.

Elodie çay fincanına uzandı ve "Brockhall Malikanesi'nde kalmaktan nasıl memnunsunuz lordum?" diye sorarken gözleri Miles'ınkilerle buluştu.

"Geçirdiğim zamandan son derece keyif aldım," diye yanıtladı dürüstçe, kendi çayından bir yudum alarak.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Elodie. "Anladığım kadarıyla Bennett ve Winston bugün olta balıkçılığına gitmeyi planlıyorlar. Sen de onlara katılacak mısın?"

Miles başını salladı. "Hayır, onun yerine Leydi Edwina'ya köye kadar eşlik etmeyi kabul ettim."

"Ne amaçla?" Elodie sordu.

Melody hemen araya girdi, "Bu bizi ilgilendirmez, Rahibe. Müdiremizin ne dediğini hatırlayın."

Elodie bir nefes çekti. "Mrs. Sullivan'ın bana söylediği her şeyi unutmaya çalışıyorum.

Taylor söyledi."

"Kibar bir hanımefendi başkalarının özel hayatına burnunu sokmaz," diye paylaştı Melody. "Bunu yapmak görgüsüzlüktür."

Elodie, "Ama köye neden gittiklerini bilmem şart," diye karşı çıktı.

Melody ona inanmayan bir bakış attı. "Tam olarak neden?"

"Onlara eşlik edip etmemem gerektiğini bilmem gerekiyor," diye yanıtladı Elodie. "Ya da biraz daha kurdele almam gerekebilir."

Melody, "Bir sürü kurdeleniz var," diye işaret etti.

Elodie sırtıttı. "Bir hanımefendinin çok fazla kurdelesı olabilir mi?"

Melody kendi gülümsemesiyle, "Sizin durumunuzda belki," diye cevap verdi.

Miles kıkırdadı. "Sizi de davet ederdim leydim ama gidiş amacımız Leydi Edwina'nın Bay Stanley ile görüşmesi."

Elodie'nin dudaklarındaki sırıtış kayboldu. "Bu kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor. Burada kalmayı tercih ederim."

Leydi Dallington kapıdan süzülerek içeri girdi ve "Güzel, çünkü birazdan terziyle görüşeceğiz. Sezon için yepyeni bir gardıroba ihtiyacınız olacak."

Elodie cevap olarak inlerken omuzları çöktü. "Kulağa korkunç geliyor."

Melodi canlandı. "Katılmıyorum. Kulağa harika geliyor."

Elodie, "Dürtülmek ve dürtmek istemiyorum," diye yakındı.

Melody hafifçe omuz silkerek, "O zaman terzi ölçünüzü almaya çalışırken kıpırdamayın. Bu gerçekten de basit bir işlem."

Elodie koltuğuna geri oturdu, durumdan mutsuz olduğu belliydi. "Şu anda sahip olduğum önlüklerin nesi var?"

"Londra için fazla basitler," diye yanıtladı Leydi Dallington kesin bir ifadeyle. "Siz ikiniz ilk kez sahneye çıkarken tüm gözler üzerinizde olacak. Kendinizi diğer sosyete kızlarından ayırmak için ikiniz de iyi bir izlenim bırakmalısınız."

Miles konuşulanları dikkatle dinlerken yemeğini yedi, böyle şeyler hakkında endişelenmek zorunda olmadığı için minnettardı. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünü çok az önemseydiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Edwina hariç. Onun düşünceleri onun için çok önemliydi.

"Edwina'ya ne oldu?" Elodie sordu. "Onun da yepyeni bir gardıroba ihtiyacı olmayacak mı?"

Leydi Dallington başını salladı. "Gerçekten de öyle. Ama randevusu önümüzdeki hafta için planlandı."

"Neden bugün değil, bizimle?" Elodie dürtükledi.

Masanın başına oturan Leydi Dallington, "Bunu daha sonra konuşuruz canım, çünkü misafirimize karşı çok kaba davranıyoruz," dedi. Sesi nazik ama sertti.

Miles peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi. "Hiç de bile. Sadece etrafımdaki sohbetin tadını çıkarıyordum."

Leydi Dallington sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bugün Edwina'yı köye götürdüğünüz için size minnettarım."

Miles, "Benim için bir zevk," diye karşılık verdi. Ve gerçekten de öyleydi. Edwina'yla tekrar vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini fark etti. Onun huzurunda olmaktan bıkaçağını hiç sanmıyordu.

Edwina sanki bir işaretmiş gibi yemek odasına girdi ve Miles hemen ayağa kalktı. Koyu mavi elbisesi içinde ıslıl ıslıl görünüyordu ve saçları gevşek bir bukleye tutturulmuştu, birkaç dal yüzünü zarifçe çerçeveliyordu. Dudaklarındaki parlak gülümseme Miles'ın gözlerini kaçırmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Edwina onun yanına otururken, "Günaydın lordum," diye selam verdi.

Miles koltuğuna döndü ve "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Uyudum," diye yanıtladı Edwina. "Peki iyi uyudun mu?" Adam sırtıttı. "Herhangi bir şikâyetim yok."

Gözleri kısa bir an için buluştu ve Miles bakarken yakalanmamak için dikkatini zorla başka bir yöne çevirmek zorunda kaldı.

Elodie, sesinde merakla Edwina'ya hitap ederek, "Yastan kurtulduğunuza sevindim," dedi.

Edwina peçetesini kucağına koydu. "Sezonun yaklaştığını göz önünde bulundurarak en iyisinin bu olduğunu düşündüm."

"Ve ilk kez sahneye çıkmaya niyetlisiniz?" Elodie dürttü.

"Evet," diye yanıtladı Edwina. "Lord Hilgrove nezaket göstererek bana yardım etmeyi teklif etti."

Elodie tekrar konuşmadan önce Melody ile bakıştı. "Ne kadar nazik."

"Kesinlikle," diye onayladı Edwina.

Leydi Dallington konuştu. "Sanırım Sezon hakkında bu kadar konuşma yeter.

Bu akşamki suarenin ayrıntılarını konuşmalıyız." "Neden gerçekten bir suare planlamak zorundaydınız?" Elodie sordu.

"Saygıdeğer konuğumuzu onurlandırmak için elbette," diye yanıtladı Leydi Dallington.

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Saygıdeğer konuğumuz kimmiş bakalım?" diye sordu sesinde alaycı bir tını ile.

Miles kıkırdadı. "Leydi Elodie'ye katılıyorum. Kendimi pek saygın hissetmiyorum."

Leydi Dallington, "Siz bir savaş kahramanımanız ve soylular sizinle konuşmak isteyeceklerdir," dedi.

Ayıldı. "Hayır, ben sadece savaşta savaştım. Ben kahraman değilim, öyle görünmeye de çalışmam," diye karşı çıktı, sesi amaçladığından çok daha sertti.

Edwina'nın gülümsemesi zayıf ama samimiydi. "Ne olursa olsun, köyümüzün savaşta cesurca savaşmış biriyle tanışmaktan onur duyması her gün olmuyor."

Miles, "Olmadığım bir şey olduğum izlenimini vermek istemiyorum," dedi.

"Siz de öyle yapmalısınız. Ama kendinize yeterince değer verdiğinizizi sanmıyorum lordum," dedi Edwina onun bakışlarını tutarken.

Miles boyun eğmiş bir iç çekti. "Pekâlâ. O halde benimle savaşı tartışmak isteyen hiç kimseyi geri çevirmeyeceğim."

Leydi Dallington ellerini birbirine kenetleyerek, "Harika," dedi. "Lionel ve ben dansa başlayacağız, Miles ve Edwina da kısa bir süre sonra bize katılacaklar."

O anda Bennett yemek odasına girdi. "Tanrıya şükür, bahsi kaybettim. Kulağa gerçekten korkunç geliyor."

Edwina şakacı bir tavırla gözlerini kuzenine dikti. "Benimle dans etmenin korkunç bir şey olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Tanrım, hayır, ama tüm gözler üzerinizdeyken ilk seti dans etmek mi? Kulağa oldukça korkunç geliyor," diye yanıtladı Bennett.

Elodie araya girdi, "Hangi bahsi kaybettin?"

Kız kardeşlerinin yanına oturan Bennett sırtarak, "Pall-mall oyunumuzun galibi ilk sette Edwina ile dans etme şerefine nail oldu," dedi.

Miles, "Leydi Edwina ile dans etmeyi bir ayrıcalık olarak görüyorum," dedi.

Bennett'in sırtışı daha da büyüyerek, "Tabii ki biliyorsun," diye cevap verdi.

Miles, Edwina'nın tabağına bir göz attığında kahvaltısını bitirdiğini fark etti. Ayağa kalktı ve kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. "Köye doğru yola çıkalım mı?"

"Evet, lütfen," diye yanıtladı Edwina.

Edwina'nın elini kolunun arasına alırken Winston yemek odasına girdi ve, "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Edwina ona "Köye," diye bilgi verdi.

"Refakatçi olmadan mı?" diye sorarken Winston'ın yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

Edwina, "Açık kasa bir arabaya bineceğiz," dedi. "Köye yalnız gitmeyi göze almak bizim için son derece uygun."

Winston onay almak için annesine döndü. "Buna izin veriyor musun?"

"Öyleyim," diye onayladı Leydi Dallington. "Taşrada kibar toplum kuralları daha gevşektir."

Winston ikna olmuş görünmüyordu. "Belki de onlara eşlik etmeliyim."

"Ya da ben de onlarla gidebilirim," diye önerdi Elodie fazla hevesli bir sesle

Ses.

Leydi Dallington kızına tartışmaya yer bırakmayan sert bir bakış attı. "Terzi ile buluşacağınızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Elodie nefesinin altında.

Leydi Dallington hafifçe, "Diline dikkat et, canım," dedi.

Melody kıkırdadı. "Elodie'yi bir de yatılı okulda dinlemeliydin," dedi, sözlerine eğlence karışmıştı. "Bazen sesi sarhoş bir denizci gibi çıkıyordu."

Elodie'nin ağzı açık kaldı. "Bu zerre kadar doğru değil."

Leydi Dallington Elodie'ye onaylamayan bir bakış attı. "Umarım bu doğru değildir, genç bayan."

"Genç bayan?" Bennett, Elodie'ye doğru dönerken muzip bir sırtışla tekrarladı. "Şimdi başın belada."

Miles kardeşlerin karşılıklı şakaşmalarını dinlerken özlemle karışık bir acı hissetmekten kendini alamadı. Bu ona her zaman bir şakası ya da esprili bir sözü olan kendi ağabeyini hatırlattı.

Edwina onun düşüncelerini sezmiş olmalı ki daha da yaklaşarak fısıldadı: "Eğlenceli görünebilir ama çok çabuk eskiyor."

"Benim için değil," diye itiraf etti Miles. "Burası biraz evim gibi hissettiriyor."

Winston onlara yaklaştı ve sertçe konuştu: "Köye gidin ve hemen geri dönün. Oyalanmak yok."

Edwina sahte bir selamla, "Evet efendim," diye karşılık verdi.

Winston başını sallayarak, "Keşke bunu ciddiye alsanız," diye karşılık verdi.

"Neden, kuzen?" Edwina sordu. "Lord Hilgrove ve ben sadece arkadaşız."

Arkadaşlar.

İşte yine o kelime. Miles'ın zihninde yankılanıyor ve nedense göğsünde rahatsız edici bir his bırakıyordu. Onu neden bu kadar rahatsız ettiğini tam olarak söyleyemiyordu. Gerçek buydu. Arkadaştılar, hatta iyi arkadaşlardı ama Miles ona bir arkadaşın değer vereceğinden çok daha fazla değer veriyordu.

Botheration.

Edwina'dan uzak durmaya ne oldu?

Winston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerinde uyarıcı bir parıltı vardı. "Senden terbiyeli olmanı bekliyorum," dedi sert bir sesle.

Miles başıyla onayladı. "Endişelenmene gerek yok," diye ona güvence verdi. "Leydi Edwina'ya hak ettiği son derece saygılı davranacağım."

Gergin bir an birbirlerine baktılar, sonunda Winston yana doğru bir adım atarak yumuşadı. "Pekâlâ," dedi. "Araba yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Giriş salonuna doğru ilerlerken Miles ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Edwina'dan uzak durması gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda ona yakın olmaktan başka bir şey de istemiyordu. Bu ne tür bir işkenceydi?

Edwina köye doğru yol alan arabanın içinde oturuyordu. Eskiden bu yolculuğu çok severdi ama şimdi kalbi endişe ve belirsizlikle doluydu. Nasıl karşılanacaklarından tam olarak emin değildi. Bay Stanley'nin, köyün bakımını sürdürmek için gereken fonu geri vermesi için amcasını ikna etmesine yardım edeceğini umuyordu ve bu ilk kez olmuyordu.

Miles ona endişeyle baktı. "Oldukça sessizsin," diye belirtti.

"Öyleydim," diye itiraf etti. "Babam amcamı çok hayal kırıklığına uğrattırdı. Köylüleri çok severdi."

Miles, "Belki de bu sadece büyük bir yanlış anlamadır," dedi. Edwina kaşlarını çatı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum."

"Amcamın bu köye karşı bir görevi var ve onların güvenini yok etti," diye iç geçirdi.

Miles koltuğunda öne doğru eğilerek nazik bir sesle teklifte bulundu: "Seni buradan çok uzaklara, tüm sıkıntılarından ve endişelerinden çok uzaklara götürebilirim. Tek yapman gereken benimle evlenmeyi kabul etmek."

"Bu neyi çözecek?" diye sordu. "Sık sık bu köylüleri düşünür ve onların kötü durumları için endişelenirdim."

"Eğer benimle evlenirsen, ben zenginim. Biraz yardım sağlayabilirim."

Onun düşünceli tavrından etkilenererek gülümsedi. "Bu köye bakmak senin sorumluluğun değil. Senin endişelenmen gereken kendi sorunların var."

"Seni böyle üzgün görmek hoşuma gitmiyor."

"Çok nazıksınız ama bir fark yaratmaya çalışmalıyım," diye ısrar etti Edwina. "Şansımız varsa, Bay Stanley'i amcamı doğru olanı yapmaya teşvik etmesi için ikna edebiliriz."

Miles koltuğuna geri oturdu. "Sen, canım, diğer insanlara çok fazla güveniyorsun."

"Bay Stanley'i benim tanıdığım kadar tanımıyorsunuz," dedi Edwina. "Bana her zaman nazik bir gülümseme ve düşünceli bir söz sundu. Bir kere bile ters bir şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum. O öyle bir adam değildir."

"Ama o artık amcanın iş adamı. Sadakati amcana ait, babana değil," diye belirtti Miles.

"Doğru, ama o kadar da değişmiş olamaz," dedi Edwina. "Doğru olanı yapmak isteyecektir. Bundan eminim."

Miles teslim olmak için elini kaldırdı. "Pekâlâ. Sana inanıyorum." "Teşekkür ederim."

Miles, "Ne olursa olsun, amcanızın mirasınızdan sorumlu tutulmasını sağlamak için bir avukat bulmanıza yardımcı olabilirim" dedi.

"İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum," diye itiraf etti.

Miles sustu ve sordu: "Benim malikânemdeki kütüphanemin amcanıkinden daha büyük olduğunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım."

"Miles sözlerine şöyle devam etti: "Ve ormanlık alanda birinin keşfedebileceği çok daha fazla yol var.

Edwina merakla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlen benimle ve senin olsun. Kütüphane. Ormanlık alan. Hatta biraz elmas bile veririm. Hem de bir sürü," dedi Miles, gözleri neşe doluydu.

Güldü. "Annemin elmaslarına sahibim. İhtiyacım olan tek şey bu."

Miles kaşlarını salladı. "Peki ya kütüphane? Henüz okumadığın bir sürü kitap var. Sadece senin tarafından keşfedilmeyi bekliyorlar."

Yüzü yumuşadı. "Bana istediğim her şeyi verebileceğini biliyorum ama ihtiyacım olan şey bu değil," dedi. "Sevilmeye ve karşılığında sevmeye ihtiyacım var."

"Deniyorum Edwina," diye karşılık verdi Miles, sesi acı doluydu.

Öne doğru eğildi ve onun eline uzandı. "Biliyorum ve bunun için minnettarım. Ama ben seninleyken Arabella'yı düşünüp düşünmediğini hep merak edeceğim."

Miles'ın gözlerinde kalbini sızlatan bir çığlık, daha önce ondan görmediği bir kırılganlık vardı. "Arabella'yı unutamam."

Anladığını ifade etmeye çalışarak onun parmaklarını nazikçe sıktı. "Senden bunu beklemezdim. O senin hayatının bir parçasıydı ve bugün olduğun kişiyi şekillendirmene yardımcı oldu."

"Seni kaybetmek istemiyorum" diye fısıldarken sesi duygu yüklüydü.

"Yapmayacaksın. Söz veriyorum," diye Edwina ona güvence verdi. "Ben her zaman senin yanında olacağım, tıpkı senin de benim yanımda olacağını bildiğim gibi."

Miles yüzünü buruşturdu. "Bir başkasıyla evlenmene seyirci kalabileceğimi sanmıyorum."

"Yakın zamanda evleneceğimi kim söyledi?"

Ona kuşkulu bir bakış attı. "*Ton* seni gerçekte olduğun gibi gördüğünde, taliplerin dikkatini çekmek için sıraya girecek."

"Ben özel bir şey değilim."

Miles eldivenli elini kaldırdı ve arkasına bir öpücük kondurdu. "Bütün bunları, her şeyi, sadece seninle tanışmak için yaşamak zorunda kalsaydım, kesinlikle söyleyebilirim ki hepsini tekrar yapardım."

Edwina gözlerinin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissetti ve Miles'ın hızla onun her şeyi haline geldiğini bilerek onunla evlenip evlenemeyeceğini merak etti. Ama o aynı şekilde hissetmiyordu. Her zaman Arabella'nın hatırasıyla rekabet etmek zorunda kalacaktı.

Araba köye girdi ve Edwina elini Miles'ın elinden çekti. Onunla geçirdiği her an kararlılığı biraz daha zayıflıyordu.

Araba Bay Stanley'nin ofisinin bulunduğu tuğla binanın önünde durduğunda Miles dışarı çıktı ve ona inmesi için yardım etti. Kadın hemen elini onunkinden çekti ve ellerini önünde kavuşturdu.

Kapıya doğru yürümeye başladıklarında Bayan Price'ın yanından geçtiğini gördü.

Edwina arkasından seslenerek, "Bayan Price," dedi.

Bayan Price tereddütlü bir bakışla arkasını döndü ve "Merhaba, Leydi Edwina," dedi. Sesi ürkek ve beceriksizdi.

Edwina ona sıcak bir gülümseme sundu. "Bebeğiniz nasıl?"

Bu onun yüzüne küçük de olsa bir gülümseme getirdi. "Artık o kadar da genç değil," dedi Bayan Price. "Neredeyse altı aylık olduğuna inanabiliyor musunuz?"

Edwina, "Kendi çocuğunuz olmadığında zaman kesinlikle uçup gidiyor," dedi.

Bayan Price'ın gözleri kaldırımında gezindi. "Gitmem gerekiyor," dedi. "Ama sizinle konuşmak güzeldi leydim."

Bayan Price başka bir şey söylemeden başını öne eğdi ve kaldırımdan aşağı doğru hızla yürüdü.

Edwina Bayan Price'ın ardından baktı ve omuzlarında bir ağırlık hissetti. Bayan Price ile olan etkileşimi bir gösterge ise, köylüler de ona karşı dönmüşlerdi. Ne yapmalıydı?

Miles elini kızın koluna koyarak, "Gidip Bay Stanley'le konuşalım," diye teşvik etti.

Bay Stanley'nin ofisine gelene kadar Miles'ın kendisini binanın içine götürmesine izin verdi. Miles elini çekti ve kapıya vurdu.

"Girin," diye bir ses geldi içeriden.

Miles kapıyı açtı ve içeri girmesine izin vermek için kenarda durdu.

Odaya girdiğinde Bay Stanley ayağa kalktı ve "Leydi Edwina. Lord Hilgrove. Ne hoş bir sürpriz. Bu zevki neye borçluyum?"

Edwina, Miles'ın kapıyı kapatmasını bekleyerek konuşmalarının gizli kalmasını sağladı ve "Yardım edebileceğinizi umuyordum" dedi.

"Memnuniyetle," dedi Bay Stanley, bir sandalyeyi işaret ederek. "Lütfen oturun ve bana sizi neyin rahatsız ettiğini anlatın."

Yerleştikten sonra, söylenmesi gerekenleri söylemek için cesaretini toplamaya çalışırken dudaklarını birbirine bastırdı.

Derin bir nefes alan Edwina, "Amcamın köylülere kötü muamele etmesinden endişe duyuyorum," dedi.

Bay Stanley'nin kaşları kalktı. "Pardon?"

Edwina, "Amcam bana köye verdiği fonu azalttığını söyledi ve anladığım kadarıyla bu durum burada bazı hoşnutsuzluklara neden oluyor," diye cevap verdi.

Bay Stanley derin bir iç çekerek, "Korkarım yapılabilecek fazla bir şey yok. Köye ne kadar bağış yapacağı ve bu fonların ne için kullanılacağı Lord Dallington'ın takdirine bağlı."

"Belki onunla konuşabilir ve daha fazla yardım sağlamasını önerebilirsiniz..." Edwina denedi.

Bay Stanley elini kaldırarak onun sözlerini susturdu. "Endişenizi anlıyorum ama amcanız işleri babanızdan farklı yürütüyor. Vizyonunu gerçekleştirmesi için ona zaman tanınmalıdır."

"Bir tane bile var mı?" Edwina sordu.

Bay Stanley, ancak acıma olarak yorumlanabilecek bir bakışla, "Bu konuyu amcanla konuştun mu?" diye sordu.

"Bir bakıma. Tam olarak açık sözlü değildi," diye paylaştı Edwina.

Bay Stanley ayağa kalkarak, "Korkarım size fazla yardımcı olamayacağım. Amcanız için çalışıyorum ve çalışmayı seviyorum."

Edwina ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim Bay Stanley," diye karşılık verdi. "Sizi rahatsız bir duruma soktuysam özür dilerim."

"Böyle bir şey yapmadınız ve köylülere yardım etmeye çalıştığınız için babanız sizinle gurur duyardı," dedi Bay Stanley.

Edwina kapıya doğru yürüdü ama durdu. "Amcamın mirasını neden benden sakladığını biliyor musunuz?"

Bay Stanley'nin yüzü gevşedi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Edwina, "Babam bana on bin pound bıraktı ama amcam bundan bahsetmedi," diye cevap verdi.

"O halde mirasınızı nasıl öğrendiniz?" Bay Stanley sordu.

Edwina ona mahcup bir gülümseme verdi. "Amcamın masasına bakmaya gitmiş olabilirim."

Bay Stanley dudaklarını büzdü, yüz hatlarına onaylamaz bir ifade yerleşmişti. "Ya amcan seni yakalasaydı?"

"Fark etmez çünkü Bennett artık işin içinde," diye cevap verdi Edwina. "Birlikte amcamı daha fazla yardım sağlamaya ikna edeceğiz."

"Lord Dunsby'ye bundan bahsettiniz mi?" Bay Stanley, sesi giderek sertleşerek sordu.

"Evet," diye onayladı Edwina. "Bennett, mülkün yönetiminde daha aktif bir rol üstlenmeye başlayacağı konusunda ısrar ediyor."

Bay Stanley elini kaldırdı ve çenesini ovuşturdu. "Bence bu iyi bir fikir. Ne de olsa varis o."

"Kesinlikle ve defterleri dengelemekte ustadır. Şansımız yaver giderse, ek fon elde etmenin bir yolunu bulabilir," dedi Edwina.

Bay Stanley masasına dönerek, "Evet, eğer kitapları anlamak için yardıma ihtiyacı olursa, lütfen memnuniyetle yardımcı olacağımı kendisine bildirin," dedi.

Miles kapıyı açtı ve Edwina'ya kolunu uzattı. "Gidelim mi leydim?"

Binadan çıktıklarında Edwina Miles'a doğru eğildi ve "Benimle geldiğin için teşekkür ederim" dedi.

"Pek bir şey yapmadım."

Edwina ona, "Sadece senin orada olman bile benim için yeterliydi," diye güvence verdi. Ki bu doğrudu. Onun güçlü ve istikrarlı varlığı Edwina'ya şu anda çok ihtiyaç duyduğu bir güç hissi veriyordu.

Miles sırtıttı. "Seni memnun etmek oldukça kolay."

Edwina ona doğru baktı. "Sence Bennett amcamı kitapları incelemesine izin vermesi için ikna edebilecek mi?"

Miles onu arabaya bindirirken, "Bay Stanley'e söylediğinize göre umarım öyledir," diye cevap verdi.

Bankta yerini aldıktan sonra, "Sanırım bir planım var," dedi. "Ne için?"

Tereddütlü bir sesle sordu: "Mirasımı köye versem nasıl olur? Diğer şeylerin yanı sıra bir kız okulunun finansmanına da yardımcı olabilir."

Miles'ın kaşları havaya kalktı. "Bu delilik. Bu senin paran. geleceğin."

"Biliyorum, ama..." Sesi kesildi. "Sadece onlara yardım etmek istiyorum."

Bu taşınma sarsıldı ileri ve Miles' gözlertutulan sempati. "Endişenizi anlıyorum ama on bin pound bir servet."

Edwina bakışlarını indirdi. "Öyle," dedi.

Miles bankta onun yanına oturmak için hareket etti ve yakınlığı ona büyük bir rahatlık sağladı. "Acele bir karar vermeden önce

Bennett bunu Lord Dallington ile çözmeye çalışsın."

"Peki ya yapamazsa?" Edwina bakışlarını tekrar yukarı kaldırarak sordu.

"O zaman köye on bin pound vereceğim ve nasıl harcanacağına siz karar vereceksiniz," diye yanıtladı Miles, ses tonu kararlıydı.

Edwina'nın ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsınız!"

"Öyleyim," diye yanıtladı Miles, daha da yaklaşarak. "Daha önce de söylediğim gibi, senin mutluluğun benim için çok önemli Edwina. Senin iyiliğini kazanmak için her şeyi yaparım."

Onun nezaketinden etkilenen Edwina'nın kalbi duygularla kabardı. "Senden böyle bir şey yapmanı isteyemezdim."

Miles uzandı ve nazikçe onun elini kendi elinin içine aldı. "Sen sormadın. Teklif ettim," dedi. "Ve sırf gülümsediğini görmek için bunu yine yapardım."

Edwina şaşkınlık içinde Miles'a baktı. Bu adamı nasıl sevmezdi? O hayallerindeki adamdı, asla sahip olamayacağını düşündüğü adam. Ama onun değildi.

Ancak bu, bu anın tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu. Adamın ona bakışı kendini güzel hissetmesini sağlıyordu. Belki bir gün onun da kendisini sevdiği kadar sevebileceğine dair umut veriyordu.

Bu onun için tamamen aptallıktı ama neden rol yapamasındı ki? Sadece şimdilik.

Chapter Eighteen

Öğleden sonra güneşi pencerelerden süzülerek Miles'in hanımlarla birlikte oturduğu müzik odasına sıcak bir parıltı yayıyordu. Elodie'nin becerikli parmakları piyanonun fildişi tuşlarında dans ederken Melody'nin sesi mükemmel bir uyum içinde yükseliyordu. Edwina deve sırtlı bir kanepede oturmuş, başını el işine eğmişti.

Miles'in elinde bir kitap vardı ama çoktan unutulmuştu. Düşünceleri Edwina tarafından tüketilmişti. Onunla evlenmek istiyordu ve onu bu konuda ikna etmeye çalışırken çok kötü bir iş çıkarıyordu. Teklifini geri çevirme nedenlerini biliyordu ama fikrini değiştireceğini ummaktan da kendini alamıyordu.

Edwina'ya duyduğu arzu ile Arabella'ya karşı olan görevi arasındaki içsel mücadele kalbinde ağır bir yük oluşturuyordu. Tanıdık suçluluk duygusu, Edwina'yla tanıştığından beri olduğu gibi bir kez daha içini kemiriyordu.

Edwina başını dikiş işinden kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Daha kitabınızı bile açmadınız lordum," dedi.

Miles'in ona bakarken yakalandığı için biraz utanç duyması gerekirdi ama hiçbir şey hissetmedi. Onun yerine gülümsedi. "Korkarım dikkatimi çekmedi."

"Bu sonuca varmadan önce kitabı açıp okumayı deneyebilirsin," dedi Edwina, gözlerinde dans eden bir neşe kıvılcımıyla.

Miles kıkırdadı. "Belki de öyle yapmalıyım." Oturduğu yerden kalktı ve kanepede onun yanına oturdu. "Piyanoforte çalışıyor musun?"

Edwina bakışlarını hâlâ oynamakta olan Elodie'ye çevirerek, "Evet," diye cevap verdi. "Ama kuzenim kadar görkemli değil."

"Şarkı söyleyebilir misin?" Miles sordu.

Edwina yüzünü buruşturdu. "Hayır, ben paslanmış bir vagon tekerleğinin ses yeteneğine sahibim."

Miles onun eşsiz benzetmesi karşısında sıırttı. "Bu oldukça spesifik." "Korkarım doğru," dedi Edwina.

Merakı daha da artan Miles, "O zaman hangi konuda iyisin?" diye sordu.

Edwina üzerinde çalıştığı iğne işini kucağına indirdi. "Resim yapmaktan hoşlanıyorum ve bana bu konuda biraz yetenekli olduğum söylendi."

"Bunu sana kim söyledi?"

Edwina'nın dudakları kıpırdadı.

"Babam." "Sadece baban mı?"

Edwina, uzak duvarda asılı duran bir tabloya doğru zarif bir hareketle, "Kendiniz karar verebilirsiniz. Bunu geçen yaz yapmıştım."

Miles ayağa kalktı ve resme doğru yürüdü. Edwina'yla ilk kez gerçek anlamda konuştuğu ormanlık alanın bir sahnesiydi bu. Edwina oranın özünü mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmıştı ve Miles tabloyu hayranlıkla seyrederken içinde bir sakinlik hissi uyandırdı.

Edwina onun yanına geldi, gözleri onun tepkisini dikkatle izliyordu. "Korkunç değil, değil mi?" diye sordu, neredeyse tereddütle.

"Hayır, bundan çok uzak. Bu... mükemmel." Ve her kelimesinde ciddiye. "Çok naziksiniz."

"Bunun nezaketle hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti Miles. "Bu resme baktığımda kendimi ormanda, o kayanın üzerinde oturmuş ve derenin hafifçe akan suyunu dinliyormuş gibi hissediyorum."

Edwina dikkatini resme doğru çevirdi. "O noktanın dinginliğini ve güzelliğini yakalamak günlerimi aldı."

"Başardın," diye övdü.

Konuşmaları müzik parçasının bitmesiyle kesildi ve Miles, Bennett ile Winston'ın odaya girdiğini görmek için başını çevirdi.

Elodie ellerini anahtarlardan çekerken sessizliği bozdu. "Olta balıkçılığı nasıldı?"

"Korkunçtu," diye içini çekti Winston. "Neredeyse hiçbir şey yakalayamadım."

Bennett kardeşine gülümsedi. "Ama bunun yerine biraz kardeşçe bağ kurma zamanının tadını çıkardık. Bu birkaç balıktan çok daha önemli."

Winston omuz silkti. "Yine de biraz balık tercih ederdim," dedi alaycı bir sesle.

Miles'in bakışlarına karşılık veren Bennett, "Peki köydeki toplantınız nasıl geçti?" diye sordu.

Miles, "Oldukça iyi geçti ama belki bunu özel olarak konuşabiliriz," diye önerdi.

Bennett anlayışla başını salladı. "Elbette. Bir süreliğine misafir odasına geçelim mi?"

Elodie oturduğu yerden zarifçe kalktı. "Bundan hoşlanmadım. Görünüşe göre benden başka herkesin sırları var."

"Benim hiç sırrım yok," dedi Melody.

Winston, Elodie'nin omzuna rahatlatıcı bir el koyarak kız kardeşlerine katıldı. "Üzülme. Benden de sır saklıyorlar."

Elodie'nin gözlerinde muzip bir parıltı belirdi ve "Belki de odanın içinde dolaşp sırlarımızı dökmeliyiz" dedi.

Bennett kız kardeşine eğlenen bir bakış attı. "Doğru zaman geldiğinde, sana tüm sırlarımı anlatacağıma söz veriyorum."

Elodie kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Birden fazla mı var?"

"Çok var," diye itiraf etti Bennett. "Ama elimizdeki konuya odaklanalım. Kısa süre içinde geri döneceğiz."

Miles, kolunda Edwina ile Bennett'i müzik odasından çıkarken takip etti. Salona vardıklarında Bennett yüzünde alışılmadık bir ciddiyetle onlara döndü ve "Bay Stanley ne dedi?" diye sordu.

Edwina elini Miles'in kolundan çekerek, "Fazla bir şey söylemedi. Açıkçası, fazla bir şey söyleyemezdi. O babana sadık biri."

Bennett, "Olmasından korktuğum şey de buydu," dedi.

Edwina içini çekerek şöyle dedi: "Bay Stanley'nin köylülerin durumuna sempati duyacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım."

"İyi bir kalbin var Edwina," diye övdü Bennett. "Bu konuda bir şeyler yapma sırası bende. Babamla konuşacağım ve onu doğru olanı yapmaya teşvik edeceğim."

Edwina, "Ama bunu zaten denemiştik," diye belirtti.

Bennett bir elini onun omzuna koydu. "İstediğim zaman oldukça ikna edici olabiliyorum."

Miles araya girerek, "Malikânenin yönetimine daha fazla katılmanın senin için iyi bir şey olacağını düşünüyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Bennett. "Babamın hesaplarla kendisinin ilgilenmesi konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyorum. Başka ne sakladığını merak ediyorum."

Edwina sesini alçaltarak, "Winston'a babanın metresinden bahsettin mi?" diye sordu.

Bennett başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Önce babamla konuşmak istiyorum."

"Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?" Miles sordu.

Bennett'in gözlerinde bir hüznün vardı, "Yarın, suareden sonra. İtiraf etmeliyim ki bu zor konuşmayı dört gözle beklemiyorum ama yapılması gerekiyor."

Edwina kuzenine cesaretlendirici bir bakış attı. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

Bennett, "Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak bu kendi başıma yapmam gereken bir şey," dedi.

O bu sözleri söylerken Leydi Dallington odaya girdi ve "Edwina, işte buradasın. Suare için hazırlanmaya başlamanın vakti geldi. Elodie ve Melody'yi yatak odalarına gönderdim."

Edwina başını eğdi. Miles'a özel bir gülümseme vermeden önce, "Evet, Catherine Teyze," diye karşılık verdi.

Edwina odadan ayrıldıktan sonra Leydi Dallington Miles'ın bakışlarıyla karşılaştı ve "Sizinle özel olarak konuşmayı umuyordum," dedi.

Bennett abartılı bir selam verdi. Dışarı çıkıp onları yalnız bırakmadan önce, "Sanırım bu benim gitme işaretim," dedi.

Leydi Dallington koltukları işaret ederek, "Biraz oturabilir miyiz?" diye sordu.

Leydi Dallington'ın kendisiyle ne hakkında konuşmak istediğinden emin olamayan Miles kanepeye doğru yürüdü ve beklentili bakışlarla oturdu.

Dudaklarında onu rahatlatan bir gülümseme belirdi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye dürüstçe cevap verdi.

Leydi Dallington bir süre onu düşündükten sonra, "Kapımıza geldiğinizden beri sizde meydana gelen dikkat çekici değişikliği fark etmemek mümkün değil," dedi. Durakladı. "Ve Edwina'nın bununla bir ilgisi olduğuna inanıyorum."

Miles bu gerçeği inkâr etmek için hiçbir neden görmüyordu. "Bu doğru," diye cevap verdi. "Kederimin ötesine bakmama yardım etti ve geçmişte yaşadığımı fark etmemi sağladı."

"Evet, siz de Edwina'ya yardım ettiniz," dedi Leydi Dallington. "Birbirimize yardım ettiğimize inanıyorum."

Leydi Dallington'ın gülümsemesi büyüdü. "Evet, öyle, işte bu yüzden ikinizin birbiriniz için mükemmel olacağını düşünüyorum."

Miles oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ben de öyle, ama Edwina'yı benimle evlenmeye ikna edemiyorum."

"Bunun nedenini biliyor musun?"

"Ona çok istediği tek şeyi veremem, aşkı." diye itiraf ederken çenesi sıkıldı.

"İlginç, peki neden?" Leydi Dallington sordu. "Ne de olsa siz ikiniz birbirinize oldukça aşıksınız."

Miles, Leydi Dallington'a karşı dürüst olmanın en iyisi olacağına karar verdi. "Karım Arabella'yı seviyorum ve onu ömrümün sonuna kadar sevmek benim görevim," dedi tereddütsüz bir sesle.

Leydi Dallington'ın yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Lionel'den önce evlendiğimi biliyor muydunuz?"

Miles başını salladı. "Hayır, yapmadım."

"Ben de hayatımın aşkıyla evlendim ve birlikte bir hayat kurmak için yola çıktık," diye paylaştı Leydi Dallington, gözleri düşünceli bir şekilde büyürken. "Ama kısa bir süre sonra öldü ve beni yalnız bıraktı. Babam yas tutmama izin vermek yerine yeniden evlenmem konusunda ısrarcı oldu ve hatta Lionel ile bir evlilik ayarladı."

Miles ne söyleyeceğinden emin olamayarak sessiz kaldı.

Leydi Dallington devam etti. "Lionel tıpkı sizin gibi sevgisinde ısrarcıydı ve ben de onu sevmeye başladım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Yüzü yumuşadı. "Aşk her zaman mantıklı değildir. Aslında, hiç beklemediğiniz bir anda aşık olmak en büyük aşk türüdür."

"Peki ya Arabella'ya olan aşkım?"

"Arabella'yı her zaman seveceksin ama kalbini tekrar açmak ona ihanet etmek değildir. Bu onun anısını onurlandırmaktır," dedi Leydi Dallington. "Arabella'nın yaşamayı bırakmanızı isteyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Miles bakışlarını indirdi. "Hayır, yapmazdım."

Leydi Dallington koltuğunda öne doğru eğilerek, "Bunun benim yerim olmadığını biliyorum ama bunu gözlerinde görebiliyorum. Edwina'yı seviyorsun."

Bakışları yukarı fırladı. "Bu imkânsız," diye haykırdı. "Edwina'ya çok değer veriyorum ama aşk..." Leydi Dallington'ı Edwina'yı sevmediğine ikna etmek için ne söyleyeceğini ararken sözleri kesildi.

Leydi Dallington ona sıcak bir gülümseme verdi. "Edwina'yı sevmediğine beni mi ikna etmeye çalışıyorsun yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Miles'in omuzları çöktü. "Bilmiyorum." Ve gerçek de buydu. Edwina'yı seviyor muydu? Emin değildi ama kısa bir süredir birlikte olmalarına rağmen onsuz bir hayat düşünemediğini de inkâr edemezdi.

"Hayat bir yolculuktur. Köşede sizi ne gibi beklenmedik sürprizlerin beklediğini asla bilemezsiniz," dedi Lady Dallington.

"Peki ya..." Sonraki kelimelerini söylemekte zorlanırken sesi titredi. Kalbinde ağır bir yük olan tek korku buydu. "Ya Edwina'yı da kaybedersen?"

Leydi Dallington'ın gözlerinde merhamet vardı, "O zaman kendini toparla ve bir gün daha yaşa," dedi.

Miles, "Bu riski göze alabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti.

Leydi Dallington ayağa kalkarak, "O halde yolculuğunuz yalnız geçecek," dedi. Onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Kalbine güven ve korkuyu bırakmayı seç."

Kadın odadan çıkarken Miles da koltuğuna yerleşti. Leydi Dallington her şeyi çok kolaymış gibi anlatmıştı. Ama o korkuyordu. Edwina'yı sevmezse, onun kaçınılmaz olarak hayatından çıkması o kadar acı vermeyecekti.

Ama kalbi ona farklı bir hikâye anlatıyordu. Geçilmez olması gereken bir kalp. Yine de Edwina'yla tanıştığı anda yeniden atmaya başlamış gibiydi.

Edwina, karmaşık bir lave kaplaması olan jonquil balo elbisesini giymiş olarak yatak odasından çıktı ve Miles'in rahat bir şekilde yatak odasına yaslandığını gördü.

Duvar. Onu görünce doğruldu, duruşu birden daha resmi bir hal aldı.

Miles'ın gözleri onu enine boyuna inceledi ve gözlerinde, kendisini güzel hissetmesini sağlayan bir onay ışıltısı gördü. Kendisini hiç Miles'ın yanında olduğu kadar güzel hissetmemişti. Miles'ın ona bakışı takdir edildiğini hissettiriyordu. Hatta el üstünde tutulduğunu.

"İyi akşamlar, Edwina," diye büyüleyici bir gülümsemeyle selamladı ve kalbinin uçuşa geçmesine neden oldu.

Ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Söyle bakalım, neden yatak odamın dışında aylak aylak dolaşıyordun?" diye sordu şakacı bir tavırla.

"Ben sadece sizi bekliyordum," diye cevap verdi. "Suareden önce ailenizin toplandığı kütüphaneye kadar size eşlik etmeyi umuyordum."

Edwina onun bu jestinden gizliden gizliye memnun olarak gülümsedi. "Buna çok memnun olurum, nazik efendim."

Miles kolunu uzatırken, "İtiraf etmeliyim ki seninle baş başa kaldığım bu anları dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti.

Koridorda yürümeye başladılar ve üzerlerine rahat bir sessizlik çöktü. Zekice bir şey söylemek istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Neyse ki Miles sessizliği bozdu. "Suare için sabırsızlanıyor musun?"

Edwina başıyla onayladı. "Evet, babamın vefatından bu yana katıldığım ilk sosyal etkinlik olacak."

"Peki bu farkındalıkla nasıl başa çıkıyorsun?" Miles nazikçe sordu.

"Beklediğimden daha iyi. Hayatıma devam etmek ve Toplumu kucaklamak için doğru zaman gibi geliyor," diye yanıtladı.

Miles ona bilmiş bir bakış attı. "Yani ilk seti benimle dans etmeye bir itirazın yok mu?"

"ok var," diye yanıtladı Edwina. "Seninle dans etmeye itiraz ettiğimden değil, ama dans pistinde teyzem ve eniştemle birlikte olduğumuzda tüm gözlerin üzerimizde olacağı gerçeğinden."

Miles ona meraklı bir bakış atarak, "İyi bir dansçı olup olmadığınızı sorabilir miyim?" diye sordu.

"şarkıcı olduğumdan çok daha iyi bir dansıyım," diye yanıt verdi.

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı. "Bu bana pek umut vermiyor o zaman." "Dansımın gayet yeterli olduğunu söyleyebilirim," dedi Edwina.

"Bu her dans partnerinin duymak istediği şeydir," diye alay etti, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Edwina güldü. "Çizmelerinize basmayacağıma ya da size çelme takmayacağıma söz veriyorum," dedi. "Ama bir sette dans etmeyeli epey zaman oldu."

"Bu ikimiz için de geçerli. Son dansımı Arabella ile yapmıştım..." Gözlerinde acı dolu bir ifade belirince sözleri kesildi.

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için nazıkçe "Dans etmememizi mi tercih edersin?" diye sordu.

Bir an sonra gözlerindeki acı dağılır gibi oldu ve tanıdık ışık geri geldi. "Hayır, hayır," dedi hızla başını sallayarak. "Seninle bir sette dans ettiğim için mutluyum." Sözleri içten geliyordu.

"Sizi rahatsız etmek istemem..." Edwina başladı.

Miles durdu ve yüzünü ona dönerek sözlerini sakinleştirdi. "Seninle dans etmek istiyorum Edwina. Bunu biliyor olmalısın."

Onun bakışlarını tutarak usulca sordu: "Ama bu acı hatıraları geri getirecek mi?"

Kararlı bir sesle konuşurken Miles'ın yüz hatlarına kararlı bir ifade geldi. "Yeni anılar yaratmanın zamanının geldiğine karar verdim."

Bu sözler üzerine Edwina'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bu iyi," dedi, sesinin sabit kalmasından memnun olarak.

Miles'ın yüzünde her zamanki kendinden emin tavrının tam tersi bir belirsizlik ifadesi belirdi. "Aslında sizinle konuşmak istediğim bir konu var," dedi tereddütle.

"Konuşuyoruz," diye şaka yaptı. "Evet, konuşuyoruz ama-"

Winston'ın gür sesi koridorda yankılanarak konuşmalarını böldü. "Siz ikiniz kayboldunuz mu?" diye seslendi.

Miles hızla Edwina'dan bir adım geri çekilerek aralarında daha fazla mesafe yarattı. "Hayır, sadece birbirimizle sohbet ediyorduk."

Yanlarına gelen Winston'ın gözleri aralarında dolaştı. "İkinizin ne konuştuğunu sorabilir miyim?"

Miles konuşmak için ağzını açtı ama önce Edwina konuştu. "Hava durumu, kuzen," dedi. "Bugün çok güzel bir gün değil miydi?"

Winston'ın dudaklarına bir kaş çatma geldi. "Peki. Bana söyleme, ama kimse bizi aramaya gelmeden önce kütüphaneye gitmeliyiz."

Kütüphaneye kadar olan kısa mesafeyi sessizce yürüdüler. İçeri girdiğinde teyzesi ve eniştesinin Bennett ile sohbet ettiğini gördü.

Teyzesi parlak bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Aman Tanrım. Edwina, kesinlikle büyüleyici görünüyorsun!" diye haykırdı. "Bu balo elbisesi oldukça zarif."

Edwina bir elini elbisesinin narin kumaşı üzerinde gezdirdi. "Babam vefat etmeden önce yaptırılmıştı," diye paylaştı.

"Bu akşam diğer konukların arasında parlayacaksın," dedi teyzesi.

Amcası onu uzun uzun inceledi ve "Karıma katılıyorum. Bu balo elbisesi sana çok yakışmış."

Amcasının yorumuna şaşırان Edwina -ne kadar cansız olsa da- kendini gülümserken buldu. "Teşekkür ederim, amca."

Teyzesinin dikkati odaya giren Melody ve Elodie'ye çevrildi; her ikisi de aynı soluk mavi elbiseleri giymiş ve saçlarını benzer şekilde şekillendirmişlerdi.

Teyzesi hiç memnun görünmüyordu. "Lütfen söyleyin, siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Elbisesinin eteklerini uzatırken Elodie'nin gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Bu balo elbisesini ikimiz de beğendik ve iki kez diktirdik."

Teyzesi onaylamayan bir ses tonuyla, "Misafirlerin sizi ayırt edemeyeceklerini söyleyebilirim," dedi.

Melody gülümsedi. "Niyetimiz de bu zaten. Bu şekilde çok daha eğlenceli oluyor."

Teyzesi onaylamadığını belli eden bir iç geçirdi. "Bu tür soytarılıklara Londra'da müsamaha gösterilmeyecek," diye sertçe uyardı.

Elodie'nin gülümsemesi büyüdü. "Bunun neresi eğlenceli?" diye takıldı.

Teyzesi şöminenin üstündeki saate baktı. "Üzerinizi değiştirmeniz için artık çok geç, ama bunu daha sonra konuşacağız."

"O zaman dört gözle bekleyeceğim bir şey olacak," dedi Elodie.

Bennett konuştu. "Bence babam Elodie'yi Devonshire Dükü ile evlendirmeli. Kendisine bir varis verecek genç ve dinç bir eş aradığını duydum," dedi sırtarak.

Elodie gözlerini kıstı. "Babam böyle bir şey yapmaya cesaret edemez," dedi.

Amcası omuzlarını silkti. "İkinizin bu suareyi ciddiye almadığınızı düşünürsek, kulağa uygun bir seçenek gibi geliyor," dedi ve kızına sert bir bakış attı.

Elodie, "Pekâlâ, suareyi ciddiye alacağım," dedi. "Ve Melody ile domuz Latincesi konuşmayacağıma söz veriyorum." "Ya da başka bir konukla." diye eklemeyen önce duraksadı.

Amcası başını salladı. "Senin o prestijli yatılı okuluna verdiğim parayı boşa mı harcadım diye düşünmeye başladım."

Elini kocasının koluna koyan teyzesi, "Haydi bakalım, artık davete gitme vaktimiz geldi," dedi. Edwina'ya döndü. "Sana işaret verdiğimizde, sen ve Miles setin geri kalanında dans pistinde bize katılacaksınız."

Edwina başını salladı ve sinirlerini yatıştırmak için bir elini karnının üzerine koydu. "Anlıyorum."

Kütüphaneden çıktıklarında Miles ona kolunu uzattı. "Gergin olmak için hiçbir neden yok," diye onu temin etti.

"O kadar belli mi?" diye sordu. Adam sırtıttı. "Benim için öyle."

Edwina, "Sanırım bu suare gelecek sezon için iyi bir alıştırmaya olacak," dedi.

Winston da onlara katıldı, kollarını arkasında kavuşturmuştu. "Meraktan soruyorum, Brockhall Malikânesi'nden ne zaman ayrılmayı planlıyorsun Miles?"

Miles, "Henüz karar vermedim," diye yanıtlamadan önce Winston'ı bir süre düşünür gibi oldu.

"İlginç," diye mırıldandı Winston. "Mevsim yaklaşırken, mülkünüzle ilgilenmeniz gerektiğini düşünürdünüz."

Miles kaşlarını kaldırarak, "Benden kurtulmaya şimdiden hevesli misin?" diye sordu.

Winston'ın elleri arkasından çözüldü ve yanlarına düştü. "Hayır, ama bence bu oyunun sona ermesinin zamanı geldi."

"Ne oyunu?" Miles sordu.

Winston sert bir ifadeyle, "Eğer bilmiyorsan, şimdi gitmen senin için en iyisi olur," diye yanıtladı.

Winston onları geride bırakarak uzaklaşırken Edwina kaşlarını çatı. "Kuzenimin hangi oyundan söz ettiğini biliyor musun?"

"Sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

Miles'a baktı. "Bana söyleyecek misin?" Adamın çenesi sıkıştı. "Yakında, söz veriyorum."

Edwina, ciddi bir tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu bildiği için Miles'a baskı yapmamaya karar verdi. İçeri girmek üzereydiler

balo salonu ve tüm gözler onların üzerinde olacaktı.

Miles'a şöyle bir baktı, onun neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyordu. Winston ile Miles arasında, onun böyle bir tepki vermesine neden olacak ne geçmişti?

Edwina ona yaklaşarak, "Rahatlamalısın," diye fısıldadı.

"Rahatım," dedi Edwina sert bir ses tonuyla.

Onun ısrarlarına rağmen Edwina aksini görebiliyordu. Onu gözlemlemeye devam ederken dudaklarına küçük bir gülümseme geldi. "Durum pek de öyle görünmüyor," diye karşılık verdi. "Vücudunuz sözlerinize ihanet ediyor."

Miles derin bir iç çekti ve sonunda vücudundaki gerginliğin bir kısmını serbest bıraktı. "Kendi düşüncelerime daldığım için özür dilerim."

"Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" "Hayır," diye hızlıca cevap verdi.

Edwina başını uşakların açmak üzere olduğu ve balo salonuna girişlerini işaret eden süslü kapılara doğru çevirdi. Miles'ı etkisi altına alan değişimi anlamıyordu ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

Kapılar açıldı ve balo salonuna adım attılar, tüm gözler onlara çevrildi. İnsanlar onların gelişini fark ettikçe fısıltılar odayı doldurdu.

Teyzesi ve eniştesi dans pistinin ortasında durdular ve orkestra başladı. Gözleri birbirlerine sabitlenmiş bir şekilde müzik eşliğinde dans etmeye başladılar.

Uzun bir süre sonra teyzesi onun bakışlarıyla karşılaştı ve onlara katılmaları için işaret etti. Miles da işareti görmüş olmalıydı, çünkü onu dans pistine götürdü.

Miles kolunu onun beline doladığında Edwina nefesini içine çekti. Miles'a bu kadar yakın olmayı oldukça sinir bozucu buluyordu. Miles onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı çünkü sessizce devam etmek için ona izin vermesini bekledi.

Edwina başını salladı ve Miles onu dans pistinde gezdirmeye başlamadan önce kollarını kaldırdı.

İlk başta adımlarını saydı, sözüne sadık kaldığından ve Miles'ın botlarına basmadığından emin oldu. Ama müzikle birlikte hareket ettikçe, sanki her zaman oraya aitmiş gibi kendini onun kollarında rahatlamış hissetti. Rahattı. Tanıdıktı. Ve bu dansın bitmesini istemiyordu.

Miles onun gözlerinin derinliklerine baktı, tam olarak tanımlayamadığı bir şey arıyordu. Gözlerinin ona karşı beslediği hislere ihanet etmemesini umarak bakışlarını kendinden emin bir şekilde Miles'a dikti. Bu adamı ne kadar sevdiğini. O iyi biriydi. Nazikti. Ve bir talipte bulmayı umduğu her şeye sahipti.

Ancak, onu sevmiyordu.

Ve kendi adına ne kadar umutlanırsa umutlansın, bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Edwina bakışlarını adamın göğsüne indirdi, artık ona izin verme zamanının geldiğini biliyordu.

Git.

Miles'ın yumuşak sesi müziğin üzerinden duyulabiliyordu, "Edwina." O bakışlarıyla buluşmasına izin verdi ve onun gözlerindeki soruları görebiliyordu. Neyse ki müzik sona erdi ve Edwina kollarını indirdi.

"Dans için teşekkürler lordum," dedi reverans yapmadan önce.

Kalbinin Miles'ın etrafında bir an daha kalmaya dayanamayacağını bildiğinden arka kapıya yöneldi ve verandaya çıktı. Serin gece havasıyla karşılaştı ve sonunda yeniden nefes alabileceğini hissetti.

Birkaç derin nefes aldığında, amcasının çalışma odasında bir ışığın yandığını fark etti. Bu garipti. Ama başka tarafa bakmak için döndüğünde, içeriden bir gölgenin hareket ettiğini gördü.

Bu saatte amcasının çalışma odasında kim vardı?

Hiç tereddüt etmeden amcasının çalışma odasına açılan kapıya doğru yürüdü. Belki de bunu çok abartıyordu ama orada *kimin* olduğunu görmesi gerekiyordu. Onu balo salonunda bıraktığı için kesinlikle amcası değildi.

Chapter Nineteen

Miles, Edwina'nın geri çekilen figürünü izledi ve neler olduğunu tam olarak anlayamadı. Akli Edwina'nın kendisinden kaçmasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama onun peşinden gitmesi gerektiğini anlaması sadece bir an sürdü.

Bunu düzeltmek zorundaydı.

Verandaya doğru yöneldiğinde, Winston sert bir ifadeyle yoluna çıktı. "Hiçbir şey söylemeden öylece durmayı reddediyorum," dedi kararlı bir sesle. "Kuzenime karşı niyetiniz nedir? Ve bu kez gerçeği istiyorum."

Miles, Winston'a gerçeği borçlu olduğunu biliyordu. "Edwina'yla evlenmek istiyorum, ama o teklifimi kabul etmekte oldukça tereddütlü davranıyor."

"Nedenmiş o?"

Miles, "Çünkü bir aşk maçı istiyor," diye itiraf etti.

Winston merakla bir kaşını kaldırdı. "Evet, ve...?" Miles yüzünü buruşturdu. "Ben onu sevemem."

"Pardon?"

Miles ağır bir yürekle, "Arabella'yı seviyorum..." diye itiraf etti.

Winston elini havaya kaldırarak sözlerini kesti. "Bunu biliyorum, ama Edwina'yı sevemeyeceğine neden inanıyorsun?"

Miles, "Arabella'nın anısına ihanet edemem," dedi.

Winston kollarını göğsünde kavuşturarak uzun bir süre onu dikkatle inceledikten sonra, "Buna inanmak istediğini biliyorum, ama öyle değil," dedi.

doğru."

"Pardon?" diye sorma sırası Miles'a gelmişti.

Winston'ın gözlerinde şefkat vardı, "Edwina'yı seviyorsun. Ona her baktığında bu açıkça belli oluyor. Dürüst olmam gerekirse, bu oldukça iğrenç bir şey."

"Yanılıyor olmalısınız."

Winston kollarını iki yana açarak, "Ben bir avukat olarak duygularla değil, gerçeklerle ilgilenirim. Ve sizin Edwina'yı sevdiğiniz de basit bir gerçek." Ona sert bir bakış attı. "Bana yanıldığımı söyle."

Miles bakışlarını verandaya doğru kaydırды, Edwina'nın hâlâ orada olduğunu biliyordu. Tek başına. Ve tek istediği onunla birlikte olmaktı.

Onu sevmek için.

Gerçek kafasına dank edince gözlerini kapadı. Edwina'yı seviyordu. Buna karşı uzun süre mücadele etmişti ama artık inkâr edemezdi. Onu seviyordu ve her zaman da sevecekti.

Miles gözlerini açtı ve "Onu seviyorum," diye itiraf etti.

Winston ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi bu konuda ne yapacaksın?"

"Onun için teklifte bulunacağım... yine." diye cevap verirken kalbinde umut çiçekleri açtı. Ama bu sefer onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim."

"Bu iyi bir başlangıç, ama sürünmeniz gerekebilir."

Miles, Winston'ın doğru söylediğini bilerek başını salladı. "Yaltaklanmaya karşı değilim."

O sözlerini söyledikten sonra Bayan Bawden yüzünde endişeli bir ifadeyle onlara katıldı. Eğildi ve fısıldadı, "Edwina'yı gördünüz mü?"

Miles, "Verandada," diye cevap verdi.

Bayan Bawden başını salladı. "Dışarıya baktım ve ondan hiçbir iz göremedim."

Miles ona inanamayarak baktı. "Bu imkânsız. Onu az önce dışarı çıkarken gördüm."

Bayan Bawden, "Ben de öyle, bu yüzden onun peşinden gitmeye karar verdim," dedi.

Winston başını verandaya doğru çevirdi. "Herhalde onu özlemiş olmalısınız," dedi umursamaz bir tavırla.

Bayan Bawden'in gözleri kızgınlıkla parladı. "Evet, çünkü çoğu zaman bütün bir insanı gözden kaçırmayı başarıyorum." Sözleri kuruydu.

Winston, "Ben öyle bir şey demedim, ama Edwina bahçelerin daha da içine girmiş olabilir," dedi.

"Bunu ben neden düşünemedim?" Bayan Bawden sordu. "Ah, durun. Ben düşündüm. Ve bahçeleri aradım."

"Bahçeler uçsuz bucaksız ve siz sadece..." Winston başladı. Bayan Bawden onun yerine konuştu. "Bir kadın mı?"

Winston yılmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet, bir balo elbisesinin içinde etraflı bir arama yapmak herkes için zor olurdu."

Bir elini kalçasına koyan Bayan Bawden, "Birkaç patikadan geçtim ama Edwina'yı göremedim. Yine de bahçelerin arka tarafında tutkulu bir şekilde kucaklaşan bir çift rastladım."

Miles yeterince şey duymuştu. Edwina bahçede olmalıydı ve onu bulacaktı. Ona yanıldığını ve onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu.

Miles dışarıya doğru yürümeye başlamadan önce, "Gidip onu arayacağım," dedi.

Verandaya çıktı ve gece havasının tadını çıkaran birkaç çift gördü. Ama Edwina burada değildi, tıpkı Bayan Bawden'in söylediği gibi.

Bir patikaya doğru adım atarken Winston yanına geldi. "Onu bulacağız. Edwina buralarda bir yerde olmalı."

Miles bu konuda huzursuzdu ama düşüncelerini ifade etmeye cesaret edemedi. Henüz değil. Sadece Edwina'yı bulması gerekiyordu, hem de hemen.

Yollardan birine giren Miles, Edwina'dan bir iz aramak için aceleyle aşağı indi. Ama onu bulamayınca başka bir patikaya yöneldi. Ve sonra bir başkasına. Verandaya geri dönene kadar saatler geçmiş gibi geldi ama muhtemelen sadece kısa bir süre geçmişti.

Winston yüzünde endişeli bir ifadeyle ona yaklaştı. "Ondan bir iz var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Miles. "Nereye gitmiş olabilir?"

Bayan Bawden arkalarından seslendi. "Az önce bir hizmetçiyle konuştum ve Edwina yatak odasında değilmiş."

Miles bir sonraki soruyu sormakta tereddüt ediyordu ama sormak zorundaydı. "Sizce Edwina kaçırıldı mı?"

Winston'ın kaşları kalktı. "Kim tarafından? Edwina köylüler tarafından seviliyor." Miles, "Ama baban öyle değil," diye belirtti.

Arkadaşı kaşlarını çattı. "Köylüler babamı neden sevmesin ki?"

Bayan Bawden daha da yaklaşarak, "Çünkü söz verdiği gibi köye bakmıyor," dedi.

"Anlamı ne?" Winston sordu.

Bayan Bawden, "Babam bu cemaatten ayrılmayı düşünüyor çünkü babanız amcanız kadar katkıda bulunmuyor," diye cevap verdi. "Kilise bakıma muhtaç hale geldi ve onarmak için hiç paramız yok."

"Baban benimkiyle bu konuda konuştu mu?" Winston sordu.

Bayan Bawden başını sallayarak, "Hayır, ama Bay Stanley'le bu konuyu uzun uzun konuşmuş," dedi.

"Bay Stanley bu konuda ne diyor?" Winston bastırdı.

Bayan Bawden ellerini önünde kavuşturdu. "Bay Stanley her zaman dinler ama yardım için ek fon olmadığını iddia eder."

Winston geri çekildi. "Para yok mu? Bu imkânsız."

Miles başını salladı. "Bu doğru. Eğer köylülerin dedikodularına inanılacak olursa, baban mal varlığını iflas ettiriyor."

Winston, "Hayır, bu olamaz," diye karşı çıktı. "Yanılıyorsunuz."

Miles, "Ne olursa olsun, köylülerden biri bir şey anlatmak için onu kaçırmış olabilir," diye önerdi.

Winston'ın yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Bunun doğru olduğuna inanamıyorum."

Bayan Bawden Miles'a dönerek, "Ne yapmamı istersiniz?" diye sordu.

"Gidip Lord Dunsby'yi neler olup bittiği konusunda bilgilendirin. Aramaya yardımcı olabilir," dedi Miles.

Bayan Bawden onun emrini yerine getirmeye gitmeden önce başını onaylarcasına eğdi.

Miles arkadaşıyla yüzleşti. "Bir tabancaya ihtiyacım var."

Winston endişeli bir bakışla, "Neden?" diye sordu.

Miles, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum ve hazırlıksız yakalanmak istemiyorum," diye cevap verdi.

Winston malikâneye doğru baktı. "Babam düello tabancalarını salonda sergiliyor. Bu yeterli olur mu?"

"Olabilir," dedi Miles.

Miles başka bir şey söylemeden balo salonundan geçerek salona doğru ilerledi.

Bennett onun yanında yürümek için adım attı ve adımlarına ayak uydurdu. Kısık bir sesle, "Bayan Bawden az önce Edwina'nın kayıp olduğunu bildirdi," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Miles.

"Gerçekten kaçırıldığını düşünmüyorsunuz, değil mi?" Bennett sordu.

Miles omuz silkti. "Bu noktada ne düşüneceğimi bilmiyorum, ama Lord ve Leydi Dallington'ın gereksiz yere paniğe kapılmasına neden olmak istemiyorum."

eminim."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Bennett sordu.

Miles, "Babanın düello tabancalarından birini almak için," diye karşılık verdi.

Balo salonundan çıktıklarında Bennett, "Biraz sağduyulu olmaya çalışın. Edwina kütüphanenin bir köşesinde saklanıyor, bir kitabın içinde kaybolmuş olabilir."

Miles arkadaşının endişesini anlıyordu. Edwina'nın kaçırılmış olabileceği söylentisini yayarak itibarını zedeleme riskini göze alamazlardı.

Bennett uzanıp Miles'in kolunu kavrayarak adımlarını durdurdu. "Mantıksız davranıyor olabileceğinizi hiç düşündünüz mü?"

Hayır.

Miles, "Edwina'nın güvende olduğundan emin olana kadar onu bulmak için hiçbir şeyden kaçınmayacağım," derken çenesi kararlılıkla sıkılmıştı.

Bennett, "Sadece bana söz ver, elini kolunu sallayarak gitmeden önce malikâneyi arayacaksın," dedi.

Miles kararlı ve inatçı bir sesle, "Bunun sözünü veremem," diye karşılık verdi.

Bennett ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Edwina'yı seviyorsun." Sözleri bir sorudan çok bir ifadeydi.

Miles bunu inkâr etmek için bir neden görmeyerek, "Evet," diye itiraf etti.

Bennett, "O halde Edwina'yı arayışınızda size katılacağım," dedi.

Miles hızla topuklarının üzerinde döndü ve salona doğru yürüdü. Planı basitti: Edwina'yı bulmak ve gitmesine asla izin vermemek. Gerçek duygularını daha önce fark etmediği için kendine lanet ediyordu ama onlarla yüzleşmekten çok korkmuştu. Edwina'yı sevmenin Arabella'ya ihanet olacağına kendini ikna etmişti ama yanılmıştı. Korku onu geride tutmuştu. Ve artık bu korkuyu geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Arabella onun hayatı yaşamayı bırakmasını istemezdi. Ama bu korkmadığı anlamına gelmiyordu. Edwina'yı kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. Kalbi asla iyileşmeyecekti. Bundan emindi.

Salona varan Miles şömineye doğru yürüdü ve düello tabancalarından birini çıkardı. Elinde tanıdık bir ağırlık hissetti ve derin bir nefes alarak olabileceklere karşı kendini çelikleştirdi. Edwina'yı korumak için her şeyi yapardı, bu yeniden bir can almak anlamına gelse bile.

Anılar zihnine hücum ederken tabanca loş ışıktaki parlıyordu. Hoş olmayan anılar. Sonsuza dek gömülü kalmasını istediği anılar. Ama

şimdi geçmişi hakkında endişelenmenin zamanı değildi. nemli olan tek şey geleceğiydi.

Bennett diğer tabancayı aldı. "Haklı olduğunuzu söylemiyorum ama hazırlıklı olmakta fayda var."

Miles gergin bir sesle, "Bütün kalbimle katılıyorum," dedi. "Edwina'yı kaçırmamak için her odayı didik didik aramamız gerekecek."

Bennett'in gözleri Miles'in bakışlarıyla buluşmadan önce odada gezindi. "Edwina'nın burada olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

Miles cennete bakma dürtüsüne direndi. Bennett'in bu arayışta ona yardımcı mı yoksa köstek mi olacağını bilmiyordu.

Ama merak edecek zamanı yoktu. İlk ve tek endişesi Edwina'yı bulmaktı.

Edwina, amcasının çalışma odasının hemen dışındaki gölgelerde çömelmiş, kalbi beklentiyle gm güm atıyordu. Ağır kapı kapalıydı ama titrek bir ışık ve kapının altından hareket eden bir fiğrn gölgesini görebiliyordu. Kimliğini öğrenebilmek için o kişinin gitmesini asırlardır bekliyormuş gibi hissediyordu.

Orada ne yapıyorlardı?

Amcasını ya da bir uşağı bulmayı düşündü ama o kişinin gidişini kaçırma riskini göze alamazdı. Hayır, tek başınaydı. Yavaşça gölgelerin arasından çıktı ve kapıya yaklaştı. Sabit bir elle kolu çevirdi ve arkasından hafifçe aralık bırakmadan önce içeri girebilecek kadar iterek açtı.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve masanın üzerinde sadece bir mum yanıyordu. Edwina masanın arkasında çömelmiş bir fiğr gördü ve yüreği ağzına geldi. Cesaretini toplayarak ocaktaki demir demire uzandı ve "Kim var orada?" diye sordu.

Bay Stanley'nin masanın arkasından başını kaldırması onu şaşırttı. "Leydi Edwina?" diye bağırdı.

Edwina rahat bir nefes aldı. "Bay Stanley," dedi. "Burada ne işiniz var?"

Utangaç bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve elindeki dosyayı ona gösterdi. "Lord Dallington'ın masasından daha önce unuttuğum bir dosyayı almaya geldim."

"Ah," dedi Edwina, demiri ocağın yanına geri koyarken. "Birinin amcamın çalışma odasına zorla girdiğini sandım."

Bay Stanley kıkırdadı. "Endişelenmenize gerek yok leydim. Sadece benim."

Cinayetten şüphelendiği için kendini aptal gibi hisseden Edwina küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Kendimi çok rahatlamış buluyorum."

"Suaree'nin nasıl gittiğini sorabilir miyim?" Bay Stanley sordu.

Edwina'nın gülümsemesi duraksadı. "Daha iyi günlerim de oldu," diye itiraf etti.

Bay Stanley'nin gözlerinin kenarları kırıştı. "Hepimizin iyi ve kötü günleri vardır. Asıl önemli olan her birinden en iyi şekilde nasıl yararlandığımızdır."

"Keşke babam da burada olsaydı," dedi Edwina hüzünle.

"Baban iyi bir adamdı," dedi Bay Stanley. "Ona bu kadar uzun süre sahip olduğumuz için şanslıydık."

Edwina başını salladı. "Katılıyorum."

Bay Stanley uzandı ve masanın üzerindeki defteri aldı. "Şimdi izin verirsiniz, görmem gereken bir iş var."

Gözleri adamın elindeki deftere kaydı. "Amcamın defterini mi alıyorsun?" diye sordu.

"Öyleyim."

Edwina kaşlarını çattı. "Ama şu anda Bennett de dahil olmak üzere kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyor."

Bay Stanley konuşurken kitabı güvenli bir şekilde kolunun altına sıkıştırdı. "Endişenizi anlıyorum. Ama bu halledilmesi gereken önemli bir iş. Kısa süre içinde iade edeceğim."

Bakışları kitaptan Bay Stanley'nin yüzüne kaydı. "Amcam defterini aldığınızı biliyor mu?"

"Öyle," diye yanıtladı Bay Stanley. "Onu kilitli tuttuğu masasının anahtarını bana kim verdi sanıyorsun?"

Gözleri kitaplığı tararken Edwina bir kitabın olması gereken yerde bir boşluk olduğunu fark etti. Bu, amcasının masasının yedek anahtarının bulunduğu kitaptı. "Anahtarı sana o mu verdi yoksa sen mi yedek anahtarı kullandın?" diye sordu,

artan şüphesini gizlemeye çalışıyordu.

Bay Stanley gülümsedi. "Bu gece oldukça meraklısınız ama sizi temin ederim ki her şey usulüne uygun."

Edwina'nın içinde bir huzursuzluk duygusu kıpırdandı ama nedenini söyleyemiyordu. Bay Stanley daha önce ona güvenmemesi için hiçbir neden göstermemiştir ama verdiği yanıtlar çok yapmacık görünüyordu.

Edwina onun endişesini hafifletmek umuduyla, "Belki de amcama defteri birlikte sorabiliriz," diye önerdi.

Bay Stanley masanın etrafından dolanırken, "Davet sırasında onu rahatsız etmek istemem," dedi. "Ve sizin de burada olmamanız gerekiyor. Eğer söylentilere inanılacaksa, Lord Hilgrove da dahil olmak üzere bir sürü taliple dans ediyor olmalısınız."

Edwina geri adım atmayı reddetti, hele de bu işin aslını öğrenmeye bu kadar ihtiyacı varken. "Ben amcamla konuşmaya giderken burada bekleyebilir misin?"

Bay Stanley'nin yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Bu kadar önemsiz bir şey için amcanızı gerçekten rahatsız etmek mi istiyorsunuz?"

"İstiyorum."

"Amcanın son zamanlarda seni bu kadar hayal kırıklığına uğratmasına şaşmamalı," dedi Bay Stanley biraz da küçümseyerek. "Israrcılığınız oldukça yorucu olabiliyor."

Edwina, Bay Stanley'nin iğneleyici sözleri karşısında şaşkına döndü. "Bu tamamen yersiz ve zerre kadar doğru değil."

Bay Stanley bir an için utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi ama sonra tavrı tekrar sabırsızlığa dönüştü. "Özür dilerim ama beni işimden alıkoyuyorsunuz."

Amcasının öfkesini üzerine çekme riskini göze alan Edwina, sözünü sakınmadı ve elini uzattı. "Bu konuyu amcamla daha detaylı konuşana kadar defteri geri vermeniz en iyisi olacağını düşünüyorum."

Bay Stanley'nin kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Ciddi olamazsınız." Çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "Öyleyim," dedi.

Bay Stanley sakın bir zarafetle defteri masaya geri koydu ve arkasına uzanarak gözden uzakta duran tabancasını aldı. Tabancayı doğrudan Edwina'ya doğrulttu ve "İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama bu deftere ihtiyacım var" dedi.

Edwina sersemlemiş bir halde elini yanına indirdi. "Ne yapıyorsun sen?"

Bay Stanley'nin gözlerinden bir pişmanlık parıltısı geçti, sonra gözleri bir kez daha sertleşti. "Bunu zorlaştırmak zorundaydınız. Neden sadece defteri almama izin verip kendi işinize bakamadınız?" diye sordu.

Edwina bir adım geri çekilerek, "Anlamıyorum," dedi.

Bay Stanley dudaklarını bükerek alay etti. "Belli ki," diye alay etti. "Siz her şeyin size gümüş tepside sunulduğu bir dünyada yaşıyorsunuz ama benim böyle bir lüksüm yok. Bana verilen her kuruş için savaşmak zorunda kaldım."

Edwina'nın kaşları adamın sözlerini dinledikçe daha da çatıldı. "Ama deftere gerçekten neden ihtiyacınız var?"

Bay Stanley, "Baban öldüğünden beri, amcanın köye sağladığı fonların kaymağını ben yiyorum," diye itiraf etti. "Baban çok titiz defterler tutardı ama amcan iş emlak yönetimine gelince tam bir aptal. Bir defterin nasıl dengeleneceği hakkında hiçbir fikri yok. Bu da benim lehime bir durum."

"Eğer durum buysa, amcamın defterine neden ihtiyacınız var?" Edwina sordu.

Bay Stanley yıpranmış defteri havaya kaldırdı. "Eğer birisi bu defteri benimkiyle karşılaştıracak olursa, tutarsızlıklar ortaya çıkacak ve benim fonları çaldığımı kanıtlayacaktır."

"Defterinizden kurtulamaz mıydınız?" diye sordu.

Bay Stanley ona bir ahmakmış gibi baktı. "Mali işlerden sorumlu adamın aniden defterlerini kaybetmesi sizce şüphe uyandırmaz mı?"

Edwina başını salladı. "Köylülerden nasıl çalabilirsin?"

"Arnavut kaldırımlı sokaklarının ve saat kulesinin onarılmasına ihtiyaçları yok," diye cevap verdi.

"Peki ya kiracılar?"

Bay Stanley omuz silkti. "Yani çatıları akıyor mu? Bu beni pek ilgilendirmez."

Edwina ona inanamayarak baktı. "Bunu amcamdan nasıl sakladın?" diye sordu.

Bay Stanley sırtarak, "Dediğim gibi, amcan aptalın teki ve kiracılar ile köylüler arasındaki hoşnutsuzluğun sadece nankörlük olduğuna inanıyor, tıpkı benim onu buna ikna ettiğim gibi," diye övündü.

Edwina, "Düşündüğüm gibi bir adam değilmişsin," dedi.

Bay Stanley'nin sırtışı kötü niyetli bir sırtışa dönüştü. "Mirasınızdan çaldığımda planımın ortaya çıkacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama amcan babanın evde olmadığı bahaneme inandı."

Vasiyeti yazarken akli başındaydı ve hesapta yeterli para bırakmamıştı."

Edwina, "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sorarken içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti.

"Kolayca," diye yanıtladı Bay Stanley. "Aileniz bu kadar zenginken ben fakir olmaktan bıkmıştım. Artık zengin olma sırası bende."

"Ama durum buysa, durmaya niyetiniz var mı?" diye sordu.

Bay Stanley'nin ifadesi karardı. "Mecburum. Lord Dunsby'nin hesapların incelenmesinde aktif rol almaya başlayacağından bahsetmiştiniz. İhanetimi öğrenmesi riskini göze alamazdım."

Edwina'nın bakışları adamın elindeki tabancaya kaydı ve sesine korku karıştı. "Beni gerçekten öldürmeye niyetli misin?"

"Biliyorum. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm," dedi Bay Stanley, özrü samimiyetsizdi. "Gerçi sizi daha önce bir kez öldürmeye çalışmıştım. O atı ürküttüm ve sokakta ezilerek ölmenizi umdum."

Gözleri şok ve dehşet içinde açıldı. "Neden?"

Bay Stanley soğuk bir tavırla, "Çünkü ölmüş olsaydınız, mirasınızla ilgili sorular ortadan kalkacaktı," diye cevap verdi. "Ayrıca, daha fazla para çalabileceğim çeyizinizi de serbest bırakmış olurdum."

Bay Stanley'nin hilekârlığı ve açgözlülüğü tüm boyutlarıyla ortaya çıkınca Edwina'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Siz korkunç bir insansınız."

"En kötüsü," diye onayladı Bay Stanley, parmağı tabancanın tetiğinde sıkılaşarak. "Seni vurmayı planlamamıştım ama bunun benim lehime sonuçlanabileceğini fark ettim."

Bay Stanley'nin tabancasının namlusuna bakarken kalbi hızla çarpıyordu, yanlış bir hareketin son hamlesi olabileceğini biliyordu. "Beni vurursan hizmetçiler koşarak gelir," dedi Edwina, onu ikna etmeye çalışarak.

Bay Stanley dudaklarını büzdü. "Haklısınız. Atışı susturmam gerekecek." Kanepeye doğru yürüdü ve bir yastık aldı. "Bu işimizi görür. Şimdi müzik yeniden başlayana kadar bekleyeceğiz."

Edwina kendisini saran korkuya rağmen kontrol duygusunu korumaya çalışarak kararlı bir şekilde, "Bundan asla kurtulamayacaksın," dedi.

"Beni kim durduracak?" Bay Stanley kendinden emin bir sırıtışla sordu, başını uzaktan müzik sesinin geldiği kapıya doğru eğdi. "Görünüşe göre zamanınız doldu. Orkestra bir sonraki sete başladı."

Edwina onu konuşturmak için bir şeyler düşünmeye çalışırken beynini zorladı ama hiçbir fikri yoktu.

Ve zamanın dışında.

Bay Stanley yastığı tabancanın önüne koyduğunda nefesi boğazında düğümlendi ve dondu kaldı.

Ama tam tetiği çekecekken kapı açıldı ve Miles kapı aralığında belirdi, kendi tabancasını doğrudan Bay Stanley'e doğrultmuştu.

Edwina'nın kalbi Miles'ı görünce rahatladı ama durumlarının hâlâ vahim olduğunu biliyordu.

"Tabancayı yere bırak," diye emretti Miles, sesi sert ve emrediciydi.

Bay Stanley bir kaşını kaldırdı, dudaklarında zalim bir sırıtış oynayıyordu. "Peki bunu neden yapayım lordum?" diye küçümsedi.

Miles odaya doğru bir adım daha attı, gözleri hâlâ Bay Stanley'nin üzerindeydi. "Çünkü kaybettiniz. Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırmayın."

Bay Stanley'nin gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Görünüşe göre avantaj bende, çünkü elimde Leydi Edwina'ya doğrultulmuş bir tabanca var," diye alay etti. "Eğer tabancanı indirmezsene onu vuracağım."

Miles kararlılığını sürdürdü, Bay Stanley'e bakarken tabancayı sıkıca kavradı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye ilan etti.

"Leydi Edwina ölürse, bunun vicdan azabıyla yaşayabilir misiniz?" Bay Edwina.

Stanley gözlerinde kendini beğenmiş bir bakışla alay etti.

Miles tereddüt etmedi ya da tabancasını indirmede, bunun yerine Edwina'ya baktı ve ona güven verici bir göz kırptı, onu rahatlatmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kalbinin derinliklerinde Miles'ın onu güvende tutacağını biliyordu.

Bay Stanley yastığı koltuğun üzerine fırlattı ve masadan deri kaplı defteri aldı. "İkimizin de tabancalarımızı bırakıp bu işten yara almadan çıkmamızı öneriyorum."

Miles kararlılıkla Edwina'nın önünde durarak, "Buna izin veremem," dedi. "Aldatıcı sözlerini yeterince duydum ve senin gibi birinin daha az şanslı olanları avlamaya devam etmesine izin vermeyi reddediyorum."

Ocağa doğru ilerleyen Bay Stanley, defteri muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Eğer bu defter yok edilirse, bana karşı elinizde sadece sözünüz kalır. Ve bir kontun sözünün mahkemede ne değeri olabilir ki?"

Miles, sesinde mahkûmiyetin ağırlığını taşıyarak, "Bunun büyük bir ağırlığı olduğunu söyleyebilirim," diye karşı çıktı.

Açık pencereden içeri hafif bir esinti süzüldü ve Bennett'in sesini de beraberinde getirdi. "İki kontun sözlerinin daha fazla ağırlık taşıyacağını düşünürdüm."

Miles, Bay Stanley'e bir kez daha hitap etmeden önce, "Evet, öyle olur," diye onayladı. "Ve eğer o kitabı ateşe atmaya kalkarsan, seni vurmakta tereddüt etmem."

Bay Stanley ona eğlenen bir bakış attı. "Beni vurmayacaksın."

Miles'in bakışları kararlı bir hal aldı. "Kesinlikle yapacağım. Sen işlediği iğrenç suçların bedelini ödemeyi hak eden aşağılık bir adamsın."

Bennett pencereden içeri girmiş ve tabancasını Mr. Stanley. "Arkadaşımı duydun. Tabancanı yere bırak."

Bay Stanley kuru bir kıkırdamayla ellerini havaya kaldırdı. "Tüm bunlar sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaret," dedi.

Edwina, Miles'in arkasından inanamayarak homurdandı. "Bir yanlış anlaşılma mı? Beni vuracaktın!"

"Kuzenim haklı. Her şeyi duyduk ve gördük," dedi Bennett kararlı bir şekilde. "Ailemizin cömertliğinden çok uzun süre faydalandınız."

"Yaptığımı düşündüğünüz şey bu mu?" Bay Stanley, sesi sert ve savunmacı bir hal alarak sordu. "Hayır, lordum. Ben sadece adil payımı alıyorum. Ailenizin bu kadar zengin olmasının tek nedeni benim! Bunu ben yaptım, sen değil. Baban değil. Merhum Lord Dallington bile yapmadı."

Bennett bir adım öne çıktı, Bay Stanley'in çıkışına rağmen duruşunu bozmadı. "Bu sizin işinizdi Bay Stanley, ama görevden alındınız."

Bay Stanley'nin yüzü öfkeyle buruştu ve defteri havaya kaldırdı. "Gerçeği öğrenme zevkini sana tattırmayacağım," diye homurdanarak ocağa doğru bir hamle yaptı.

Bay Stanley tam defteri alevlerin içine atmak üzereyken, gürültülü bir silah sesi duyuldu ve odadaki gergin sessizliği bozdu.

Chapter Twenty

Bay Stanley defteri ve silahını bırakıp yaralı omzuna uzanırken Miles dumanı tüten tabancayı elinde tutuyordu.

"Beni vurdun!" Bay Stanley bağırdı, sesi acıyla karıştı.

Miles tabancasını yanına indirdi. "Bana bu konuda çok az seçenek bıraktın," dedi. "Defteri yakmana izin veremezdim."

Miles'ın arkasından çıkan Edwina aceleyle yanına gidip defteri aldı. "Bunu amcama vereceğimden emin olabilirsiniz."

Bay Stanley gözlerini ona dikti. "Her şeyi mahvettin, seni aptal herif."

Bay Stanley'nin sert bakışlarıyla karşılaşan Edwina'nın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Sana ne oldu bilmiyorum. Sanki artık bambaşka bir insansınız."

Bennett öne çıktı ve Bay Stanley'nin tabancasını aldı. "Açgözlülük insanlara böyle yapar."

Bay Stanley alay etti. "Peki siz açgözlülükten ne anlarsınız lordum?" diye alay etti. "Hayatınız boyunca hiçbir şey istemediniz. Ben hayatta kalmak için kıt kanaat geçinmek zorunda kaldım."

Bennett cevap vermek üzereyken uşak, arkasında dört uşakla birlikte odaya koştu. Gözleri Bay Stanley'e takılana kadar panik içinde odanın içinde dolaştı.

"Bir silah sesi duyduk," dedi kahya, bakışlarını Bennett'e çevirerek.

Bennett tabancasını Bay Stanley'e doğrulttu. "Derhal polis memurunu ve doktoru çağırın," diye emretti.

"Lord Dallington'ı çağırayım mı?" diye sordu uşak.

"Gerek yok," diye yanıtladı Bennett. "Bırakın suarenin tadını çıkarsın. Yanlış bir şey olduğu izlenimini vermek istemiyorum." Tabancasını yana doğru indirdi. "Sence konuklardan herhangi biri tabancanın ateşlendiğini duymuş mudur?"

"Öyle görünmüyor lordum," dedi uşak. "Müziğin, herhangi bir soruya yol açmayacak kadar gürültüyü bastırdığına inanıyorum."

Bennett onaylarcasına başını salladı. "Güzel, şimdi onu gözümün önünden çek."

Kâhya uşaklara dönmeden önce başını eğdi. "Bay Stanley'i hizmetkârların odasına götürün ve polis memuru gelene kadar nöbet tutun."

Bay Stanley zorla çalışma odasından çıkarıldıktan sonra Miles Edwina'ya döndü, zihni onu kesin bir ölümden kurtardığı gerçeğiyle çalkalanıyordu. Onu kaybetmeye çok yaklaşılmıştı ve daha önce hiç böyle bir panik hissetmemişti.

Edwina'nın gözlerinde belirsizlik vardı ve şöyle dedi: "Geldiğin için teşekkür ederim. Beni kurtardın... yine."

Eğer akıllı bir adam olsaydı, onun sözlerini kabul eder ve bu işi bitirirdi. Ama kafasındaki endişe verici düşünceleri susturamıyor gibiydi.

"Aklından ne geçiyordu?" Miles sordu, sözleri sert çıkmıştı. Çok sert. "Ölebilirdin!"

Edwina bakışlarını indirdi. "Çalışma odasından gelen bir ışık gördüm ve araştırmaya gittim. Bay Stanley'i burada gördüğümde bana zarar vereceğini düşünmedim."

"Yanılmışsın," dedi Miles. "Eğer Bennett ve ben olmasaydık, sen..." Cümlesini bitiremedi.

"Biliyorum ve özür dilerim," dedi Edwina, sesi pişmanlık doluydu.

Miles birkaç derin nefes alarak çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Bu tür riskleri alamazsın Edwina. Kendinden başka kimseyi düşünmüyor musun?"

Bakışlarını tekrar yukarı kaldıran Edwina'nın gözlerinde sert bir ifade vardı ve Edwina çok ileri gittiğini anladı. "Eğer ben olmasaydım, Bay Stanley'nin hilesini asla keşfedemezdik."

Miles ona bir adım daha yaklaştı. "Daha fazla zaman alabilirdi ama gerçek ortaya çıkacaktı."

"Peki bu süre zarfında kaç kişi acı çekmiş olabilir?" Edwina bakışlarıyla ona meydan okuyarak sordu.

"Ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değil misin?" Miles sordu. "Farkındayım ama..."

Miles onun yerine konuştu. "Aması yok Edwina. Yaptıkların dikkatsizce ve aptalcaydı," dedi, sözleri sertti.

Edwina bir süre ona baktıktan sonra gözleri akmayan yaşlarla parlamaya başladı. Başka bir şey söylemeden başını eğdi ve odadan kaçtı.

Miles aptal olduğunu bilerek onun uzaklaşan figürünü izledi. Onu kollarına almalı ve asla bırakmamalıydı.

Bennett boğazını temizledi. "Bu senin açımdan kötü oldu."

Miles iç çekerek, "Biliyorum," dedi.

Bennett, "Onun peşinden gitmelisin," diye ısrar etti.

Miles ofladı pufladı. "Evet, çünkü bu konuşma çok iyi gitti. Onu kaybetmeye çok yaklaştım ve bu beni korkuttu."

Bennett ona bir adım daha yaklaştı. "Bunu Edwina'ya söyle, bana değil. Gerçeği bilmeyi hak ediyor, hepsini."

"Peki ya teklifimi hâlâ reddederse?" Miles hafifçe irkilerek sordu. "O zaman en azından denemiş olursun."

Miles kapıya doğru baktı. "Nereye gittiğini bile bilmiyorum." "Eğer kuzenimi tanıyorsam, bahçenin arka tarafında, huş ağacının yanında ağaç var. Orada oturmayı sevdiği bir bank var," dedi Bennett.

Miles arkadaşına minnettar bir bakış atarak çalışma odasından ayrıldı ve huş ağacına giden patikada kararlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Oraya vardığında Edwina'nın bankta oturduğunu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildiğini gördü.

Onu ürkütmek istemeyen Miles nazik bir sesle, "Edwina," dedi.

Edwina'nın gözleri onu görünce irileşti ve arkasını döndü.

"Git buradan Miles," dedi, sesi acı ve öfkeyle doluydu. "Yalnız kalmak istiyorum."

Miles bir adım daha yaklaşarak, "Bu doğru," diye itiraf etti. "Ama özür dilemeye geldim ve beni dinleyeceğinizi umuyorum."

Sırtı hâlâ ona dönükken derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Korkunç görünüyorsunuz."

Miles, "Bana hiç bu kadar güzel görünmemiştin," diye karşılık verdi.

Edwina tereddütle ona doğru döndü, yanakları gözyaşlarıyla lekeliydi. "Şimdi bana yalan söylediğini biliyorum. Olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum..."

Miles elini kaldırarak onun sözlerini bastırdı. "Sen yanlış bir şey yapmadın ama ben yaptım. Seni kaybetmekten o kadar korktum ki öfkemi senden çıkardım."

Edwina, "O çalışma odasına hiç girmemeliydim," dedi.

Miles, "Eğer yapmasaydınız, gerçek ortaya çıkmayacaktı," dedi. "Kimse Bay Stanley'nin amcanızdan çaldığından şüphelenmedi."

Edwina'nın gözleri hüznüldü. "Bay Stanley bana karşı hep çok nazikti. Beni öldürmeye çalışacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

"Neden böyle bir şey yapasın ki? Sen çok iyi kalplisin ve kimsenin içindeki kötülüğü gördüğünü sanmıyorum," dedi Miles.

"Belki de ben başlamalıyım."

Miles ısrarla, "Hayır, Bay Stanley'nin senin bu halini değiştirmesine izin verme," dedi. "Çünkü sen olduğun gibi mükemmelsin."

Edwina dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanmıyorum."

Aralarında konuşulması gereken çok şey olduğunu bilen Miles bankı işaret etti. "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

Edwina başını sallayarak ona izin verdi.

Bankta yerini aldıktan sonra, "Yanılmışım Edwina," dedi. Edwina ona şaşkın bir bakış attı. "Ne konuda?"

Miles onun bakışlarına karşılık verdi. "Her şey hakkında," diye cevap verdi. "Arabella'yı kaybettiğimde hayatımın bittiğini düşündüm. Ve sonra John öldüğünde..." Durdu. "Her şeyi yapmama rağmen içim bomboştu. Umuttan yoksundum. Ama seninle tanıştığında her şey değişti."

"Sen de bana yardım ettin," dedi Edwina.

Miles, "Bana yardım etmekten fazlasını yaptınız," dedi. "Kalbimi yeniden hayata döndürdün."

Edwina ona zayıf bir gülümseme verdi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Miles. Hayat seni nereye götürürse götürsün."

"Ama sonunda nereye ait olduğumu biliyorum. Hayatım boyunca sana doğru yol aldım," dedi Miles. "Defalarca buna karşı koymaya çalıştım ama sana delicesine, geri dönülmez bir şekilde aşık oldum."

Edwina ona bakarken yüzünde duygular titreşiyordu. "Peki ya Arabella?"

Miles, "Bir parçam Arabella'yı her zaman sevecek ama kalbim, tüm kalbim sana ait olacak," diye cevap verdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"... benim de seni sevmem dışında," dedi

Edwina. Miles'ın kaşları havaya kalktı. "Beni

seviyor musun?" diye sordu.

Edwina öne doğru eğildi ve elini onun kalbinin üzerine koydu.

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Sen benim kalbime kazındın."

Miles uzanarak elini onunkinin üzerine koydu. "Benimle evlenirsen ikimiz de bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayız."

"Bu uygun bir teklif mi?" Edwina gözlerinde muzip bir bakışla sordu.

Miles onun elini tutarak yosun kaplı zeminde diz çökme pozisyonuna geçti. "Leydi Edwina Lockwood, benimle evlenme onurunu bahşeder misiniz?"

Edwina'nın dudakları kıpırdadı. "Bir şartım var."

"Evet dersen istediğin her şeye sahip olabilirsin," diye ısrar etti Miles.

"Ama henüz ne istediğimi duymadın."

Miles sırtıttı. "Önemli değil, bunu kabul edeceğim."

Onun gülümsemesine karşılık verdi. "Senden tek istediğim benimle Brockhall Malikânesi'ndeki şapelde evlenmen. Burası babamın annemle evlendiği yer."

"Başka türlü olmasını istemezdim, aşkım."

Gülümsemesi büyüdü, tüm yüzünü aydınlattı. "O zaman, evet, seninle evlenirim."

Miles banktaki yerine dönerek onun sağ yanağını okşadı ve "Sonunda benimle evlenmeyi kabul ettiğine inanamıyorum," dedi.

"Tek istediğim senin kalbindi Miles."

"Ve ona sahipsin."

Edwina, "Senin de benimki gibi," dedi.

Miles ona yaklaştı. "Bugünden itibaren söz veriyorum, sen her zaman *benim* olacaksın, ben de her zaman *senin* olacağım. Asla ayrılmayacağız."

Edwina ona doğru eğildi. "Gerçekten söz veriyor musun?"

"Evet, tüm kalbimle," diye yanıtladı, dudaklarında onun sıcak nefesini hissederek. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım..."

Adam onu öpmeden önce sözleri dudaklarından ancak çıkmıştı. O değerli anda, Edwina'nın kucaklamasının sarhoş edici tatlılığında kendini kaybederken dünya yok olmuş gibiydi. Ve öpücükte, sınır tanımayan bir aşkın sessiz bir onayını hissetti. Bir aşk yaşadı

Birlikte çıktıkları yolculukta onlara rehberlik edecek, her deneme ve zaferde dayanacak bir bağ.

Öpücüğü kesti ama yakın durmaya devam etti. "Beni hep böyle öpeceğine söz verir misin?"

"Neden, doğru mu yaptım?" diye sordu.

Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Mükemmeldi, tam da beklediğim gibi."

Edwina rahatlamış bir iç geçirdi. "Güzel, çünkü bunu tekrar ve sık sık yapabileceğimizi umuyorum."

Miles dudaklarını onunkilere bastırarak, "Seni öpmekten asla bıkmayacağımı garanti edebilirim. Bunun şu anda yapmayı en çok sevdiğim şey olduğunu söyleyebilirim."

Kısa bir mesafe öteden bir boğaz temizleme sesi geldi.

Miles başını çevirdi ve Bennett'i gördü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı.

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" Bennett sordu. "Sadece annem nişanınızı ilan etmeye hazır olup olmadığınızı öğrenmek istediği için soruyorum."

Edwina'nın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Bu akşam nişanlanacağımızı nereden biliyordu?"

Bennett onlara kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Annem bu gösterişli suareyi neden planladı sanıyorsunuz?" diye sordu. "İkinizin ne kadar derin bir aşk yaşadığınız herkes için aşikârdı - yani Miles hariç herkes için. Onun bunu anlaması beklediğimizden biraz daha uzun sürdü."

Miles ayağa kalktı ve Edwina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Görünüşe göre herkes bize karşı komplo kuruyormuş," dedi gülümseyerek.

Edwina ona gülümsedi, gözleri şefkatle parlıyordu. "Gerçekten de öyle, ama hiç şikâyetim yok," diye açıkladı.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Miles. "Bu sadece seninle birden fazla sette dans edebileceğim anlamına geliyor."

Yakınına eğilen Edwina dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bennett onaylamayan bir homurtu çıkardı. "Biraz itidalli ol kuzen," diye azarladı.

Bennett'e özür dilemeyen bir bakış atarak cesurca, "Miles benim nişanlım ve bu onu istediğim zaman öpebileceğim anlamına geliyor" dedi.

Miles, "Ve benden hiçbir şikâyet duymayacaksın, canım," dedi. Bennett göğe doğru baktı. "Bu uzun bir üç hafta olacak," nefesinin altında mırıldandı.

Edwina mutluluktan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Miles ile nişanlanmıştı ve dün gece nişanlandıklarını duyurduklarından beri yüzündeki gülümsemeyi silememişti. Onunla birlikte, asla ayrı kalmak zorunda olmayacakları bir hayat kurmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Martha'nın sesi düşüncelerini böldü. "Saçınızdan memnun musunuz leydim?" diye sordu bir adım geri çekilerek.

Edwina aynadaki zarif saç modeline hayranlıkla bakmak için başını çevirdi. "Mükemmel," diye ilan etti.

"Mutlusun," dedi Martha. Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Öyleyim," diye itiraf etti Edwina.

Martha bilerek başını salladı. "Güzel. Bunun her bir parçasını hak ediyorsun," dedi. "Kahvaltı için ailenize katılmak istiyorsanız yola çıkmalısınız."

Edwina minnettar bir bakışla oturduğu yerden kalktı ve kapıyı açtığında hoş bir sürprizle karşılaştı. Miles elinde tek bir kırmızı gülle duvara yaslanmış duruyordu. Onu görür görmez doğruldu ve gözleri hayranlıkla parladı.

Miles aralarındaki mesafeyi kapattı ve tek gülü ona sundu. "Bu gülü gördüm ve bana seni hatırlattı."

"Teşekkür ederim," dedi gülü kabul ederken. "Çok düşüncelisiniz."

Ona dikkatle baktı. "Umarım ona her baktığında beni düşünürsün."

Edwina ona daha da yaklaştı, onun sevgisiyle dolup taşığını hissediyordu. "Her zaman aklımda olduğun için bu hiç de zor olmayacak."

Miles şefkatle, "Sen de benimkinin içindesin," diye fısıldadı.

Yaşadıkları an, Winston'ın koridorda yankılanan sesiyle bölündü. "Belki de Gretna Green'e kaçmanız en iyisi olur. Buna bir son verecekse hiçbir şey söylemeyeceğim."

Miles kıkırdadı, gözleri hâlâ Edwina'nın üzerindeydi. "Edwina'ya kahvaltıya kadar eşlik etmeye geldim."

Winston, "Görünüşe göre başka bir şeyle uğraşmak üzereydin," dedi. Sözlerini bir gülümsemeyle yumuşattı.

Edwina kuzenine doğru döndü. "Biz evlenmek üzere nişanlandık," diye belirtti. "*Ton*'un gözünde, biz pratikte evliyiz."

Winston, "Evet, ama Londra'da değiliz ve bu sevgi gösterileri artık bıktırıcı olmaya başladı," dedi.

"Daha dün gece nişanlandık," dedi Edwina.

Winston sırtıttı. "Yine de sözüm hâlâ geçerli."

Miles kolunu Edwina'ya doğru uzattı. "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?"

Edwina, "Evet ama gülü leydimin hizmetçisine vermeme izin vermelisiniz ki yatağımın yanındaki masaya koyabilsin," diye cevap verdi.

Sadece bir dakika sonra, üzerlerine gelen rahat bir sessizlikle ana kata doğru ilerlediler.

Giriş holüne geldiler ve White onlara yaklaştı. "Lord Dallington çalışma odasında bulunmanızı rica ediyor," diye anons etti. "Hepiniz."

"Sanırım kahvaltı bekleyebilir," dedi Winston. "Babamın bu kadar erken bir saatte bizimle ne konuşmak istediğini merak ediyorum."

Çalışma odasına varmaları sadece birkaç dakika sürmüştü ve Edwina, Bennett ile amcasının masanın üzerine eğilmiş defterleri incelediklerini gördü. Birlikte.

Masaya yaklaştıklarında amcası başını kaldırdı. "Güzel, hepiniz buradasınız," dedi. "Catherine birazdan aşağıda olur."

Sanki bir işaretmiş gibi, teyzesi odaya girdi. "Ben geldim. Özür dilemeye başlayabilirsin."

Koltuğuna geri oturan amcası bakışlarını Edwina'ya çevirdi. "Catherine haklı. Edwina'ya bir özür borçluyum ve bu çok gecikmiş bir özür."

Amcası oturduğu yerden kalktı ve masasının etrafına geldi. Devam etti. "Bay Stanley'nin ihanetini sizin sayenizde öğrendik. Bennett bana ne yaptığınızı anlattı," bakışlarını Miles'a çevirirken duraksadı, "ikinizin de ne yaptığını. Ve bu mucizevi bir şeydi."

Edwina övgüden rahatsız olarak duruşunu değiştirdi. "Ben pek bir şey yapmadım," dedi.

Amcası kaşlarını kaldırarak, "Bu aileyi olası bir yıkımdan kurtardın. Katkınız küçümsenemez."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Edwina.

Amcası iç çekti. "Yine de bir sorunumuz var. Catherine bana senin vasin ve amcan olma konusunda çok kötü bir iş çıkardığımı söyledi. Bunun için gerçekten ve tamamen özür dilerim. Ama sana her baktığımda, içinde kardeşimi görüyorum ve keder beni yıkıyor. Yine de bu davranışım için bir mazeret değil." Gözlerini kapattı, sesi duygularına ihanet ediyordu.

Edwina onun sözlerindeki acıyı duyabiliyordu ve ciddi olduğunu biliyordu. "Anlıyorum," dedi.

Amcasının gözleri açıldı ve derin bir kederle doldu. "Her geçen gün daha iyi olmak için çabalayacağıma söz veriyorum."

"Seni affediyorum amca. Keşke bir zamanlar sahip olduğumuz o kolay ilişkiye geri dönebilseydik," dedi Edwina.

"Ben de öyle," dedi amcası. "Sen de baban kadar nazik ve cömertsin. Daha samimi bir insanla hiç karşılaşmadım. Seninle gurur duyardı. Tıpkı Catherine ve benim seninle gurur duyduğumuz gibi."

Babasından bahsedildiğinde gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissetti ve onları geri kırpmaya başladı. Miles bir elini nazikçe sırtının küçük kısmına koyarak ona büyük bir rahatlık sağladı.

Bennett onların dikkatini çekerek konuştu. "Babam ve ben mülkümüzü daha da kârlı hale getirmek için birlikte çalışmaya karar verdik."

"Köyden ne haber?" Edwina sordu.

Bennett, "Söz verdiğimiz şeyleri almalarını ve kiracılarımızın evlerinde gerekli onarımların yapılmasını sağlayacağız," şeklinde cevap verdi.

Winston bir adım öne çıkarak, "Papazla başlamak isteyebilirsiniz. Bayan Bawden, finansman yetersizliği nedeniyle cemaat değiştirmeyi düşündüğünden bahsetti."

Bennett başını eğdi. "Hemen gidip onunla konuşacağız ve durumu düzelterek."

Amcası karısının yanında durmak için harekete geçti. "Derhal ele almamız gereken başka bir sorunumuz var," dedi. "Bennett bunu dikkatime sunduğu için minnettarım ve bu durumu bir an önce düzeltmem gerektiğini hissediyorum."

Amcası karısının eline uzanırken, "Görmemen gereken bir şey gördüğünü anlıyorum... en azından şimdilik" dedi. İçini çekti. "Ama Catherine'i tüm kalbimle sevdiğim için hakkımda kötü düşünmene izin veremem."

"Ben de seni seviyorum," dedi teyzesi.

Amcası karısına özel bir gülümseme sunarak şöyle dedi: "Kulübedeki kadın aslında benim kız kardeşim. Kendisinden çok aşağı seviyede bir adamla kaçtığından beri konuşmadık. Birkaç hafta önce bana geldi, hırpalanmış ve yara bere içindeydi, kocasından saklanacak bir yer arıyordu." "Sarah dayaklara dayanabilirdi ama kocası oğluna el kaldırıncaya yardım için bana başvurdu."

Teyzesi araya girdi, "Sarah'nın burada olduğunu kimsenin bilmemesi gerektiğini anlamalısın. Eğer kocası öğrenirse, onları götürmek onun hakkı olur."

Winston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Parlamento'da boşanmak için dilekçe verebileceğimiz kadar nüfuzunuz var."

"Bundan şüpheliyim," dedi amcası. "Boşanmalar çok nadiren gerçekleşir ve kız kardeşim yıllar önce tüm ailemizi hayal kırıklığına uğratacak şekilde seçimini yaptı."

Winston, "Hâlâ deneyebiliriz," diye bastırdı.

Amcası başını salladı. "Belki, ama şimdilik Sarah burada değilmiş gibi davranmaya devam etmeliyiz. Onu ve yeğenimi ziyarete gittiğimde çok daha dikkatli olacağım."

Edwina amcasının sözleriyle büyük bir rahatlama hissetti, en kötüsünü düşündüğünü ve yanıldığını biliyordu. Taşındığı ağırlık dağılmış, omuzları hafiflemiş gibi görünüyordu.

Bennett defteri eline aldı ve "Edwina ile konuşmamız gereken bir şey daha var, sonra kahvaltı için ara verebiliriz" dedi.

Edwina ona beklenti dolu bir bakış atarak kuzeninin devam etmesini bekledi.

Bennett, "Bu senin mirasınla ilgili bir mesele," dedi.

Amcası ona özür dileyen bir bakış attı. "Bay Stanley o hesaptan büyük miktarda para çaldı ve ben de onun açıklamasına inanacak kadar aptaldım. Kardeşimin isteklerini yerine getirmeyi umuyordum ama bunun zaman alacağını biliyordum. Bu yüzden mirastan hiç bahsetmedim. Planım, reşit olduğunda parayı sana devretmekti," dedi. "Ancak, artık bildiğine göre, hakkın olan her poundu alacağına söz veriyorum. Sadece biraz zaman alabilir."

"Bay Stanley'nin çaldığı paraları geri alamaz mıyız?" Edwina sordu.

Amcası kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi: "Deneyeceğiz ama bu o kadar kolay olmayabilir. Fonları gizli tutmanın pek çok yolu var, ancak

Bu konuda endişelenme. Paranızı alacaksınız. Sana söz veriyorum."

Miles ona doğru eğildi. "Babanın sana bıraktığı para senin," diye fısıldadı. "Onunla istediğini yapmakta özgürsün."

Ona doğru döndü ve "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Miles. "Mülküm çok kârlı ve iki ömre yetecek kadar paramız var."

Edwina kalbinin bu adam için minnettarlıkla dolduğunu hissetti. Onu nasıl da seviyordu. Miles yanındayken, sanki ruhunun tüm parçaları nihayet doğru yerlerini bulmuş gibiydi.

Bakışlarını tekrar Bennett'e çeviren Edwina, mirasıyla ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. "Bu parayı köye yardım etmek için kullanmanı istiyorum."

Bennett'in kaşları kalktı. "Ciddi misin?" diye sordu. "Bu küçük bir servet."

Edwina Miles'ın eline uzandı. "Öyle ama köylüler Bay Stanley'nin elinden çok çekti. Onların güvenini yeniden kazanmak biraz zaman ve para gerektirecek. Belki bir kız okulu bile açabilirsiniz."

Bennett, "Bunu yapacağız, ama sizin adınıza," dedi.

Amcası ona yaklaştı ve önünde durdu. Gözleri nemliydi. "Babana çok benziyorsun ve onu özlüyorum."

Edwina Miles'ın elini bıraktı ve amcasına sarıldı. "Ben de öyle."

Amcası alçak bir sesle, "Özür dilerim Edwina. Sen daha iyisini hak ediyordun ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunu düzeltereğime söz veriyorum."

Edwina hafifçe arkasına yaslanarak, "Baştan başlayalım," diye önerdi.

Amcası onu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Teşekkür ederim, çocuğum."

Teyzesi öne çıktı ve "Acele edip kahvaltını yapmalısın. Terzi sana yepyeni bir gardırop dikmeye geliyor. Yükselen statüye uygun bir kıyafete ihtiyacın olacak. Kontes olacaksın."

"Kontes olmak umurumda değil," dedi Edwina. "Tek önemsedğim Miles'ın karısı olmak."

Miles sırtıttı. "Bu, daha *kontesçe* davranmaya başlamanız gerektiği anlamına gelecek."

Edwina, "'Kulağa hoş gelen' ile aynı tınıya sahip değil," diye alay etti. "Kelime uydurmakta senin kadar iyi değilim," diye itiraf etti Miles. Edwina onun kolunu sıvazladı. "En azından deniyorsun."

Miles onun eline uzandı ve dudaklarına götürdü. "Her zaman senin için çabalayacağım," dedi. "Bunu bilmelisin."

"İstiyorum," diye karşılık verdi Edwina, daha da yaklaşarak. "Ve söz veriyorum çok fazla kelime uydurmayacağım."

Miles onun elini tutarak, "İstediğin kadar kelime uydurabilirsin," dedi. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Dudaklarına geniş bir gülümseme geldi. "Mutluyum. Delicesine," diye itiraf etti.

Miles'ın gözleri şefkatle doldu. "Seni sevmek nefes almaktır, çünkü sen olmasaydın hayatım anlamdan ve amaçtan yoksun olurdu."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Edwina, onun bakışları karşısında donup kalmıştı.

Winston bir inilti çıkardı. "Hemen Gretna Green'e kaç!" diye haykırdı. "Ve beni rahat bırak."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı teyzesi. "Edwina'nın evlenme ilanları verildikten sonra kilisede evlenmesi gerekiyor."

Miles elini indirdi ama bırakmadı. "Sana olan sonsuz bağlılığımı yazsam daha iyi olur."

"Bunu çok isterim," dedi Edwina.

Amcası söze karıştı: "Yemek odasına geçelim mi?"

Herkes mırıldanarak onayladı ve çalışma odasından çıktılar. Onlar kahvaltıya doğru ilerlerken Edwina Miles'ın bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Bil diye söylüyorum, şimdi ve sonsuza dek seninim."

"Sonsuza kadar. Seninle birlikte. Bu kulağa çok hoş geliyor," dedi Miles.

Epilogue

Bir yıl sonra

Miles yeni doğan oğlunu kucağına aldı ve kalbi minnet duygusuyla dolup taşı. Bu ufaklık için beslediği muazzam sevgiye inanamıyordu. O artık bir babaydı ve oğlunu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Edwina hâlâ doğumun etkisinden kurtulamamıştı ve yatakta ona doğru döndü. Saçları dağılmıştı ve görünüşü biraz dağınıktı ama ona her zamankinden daha güzel görünüyordu. Bu kadını nasıl da seviyordu. Ona asla geri ödeyemeyeceği bir hediye vermişti.

Bebeklerine bakarak, "Oğlunuz oldu, varisiniz" dedi. "Doğru, ama bir kızım olsaydı da aynı derecede memnun olurdum."

Miles söyledi. Ve bu doğruydı. Tek istediği sağlıklı bir çocuktü.

Edwina hafifçe, "Eh, bir dahaki sefere her zaman var," dedi.

Miles eğilerek onun dudaklarına nazık bir öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın aşkım.

Sizin yaşadıklarınızı benim yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Edwina'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Pek hoş olmadığını kabul ediyorum ama ödölü buna değdi. Bir oğlumuz oldu."

Miles gururla, "Evet, var," dedi.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses Miles'in dikkatini çekti. Dr. Mecham elinde çantasıyla yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Hepsi bu kadar mı lordum?" Dr. Mecham sordu.

Miles bebeği kucağına alarak, "Karımın ve çocuğumun sağlıklı olduğundan emin olmak için birkaç gün daha kalmanı istiyorum," dedi.

Dr. Mecham anlayışla başını eğdi. "Elbette," dedi odadan ayrılmadan önce.

Edwina merakla ona baktı. "Gerçekten kalmak zorunda mı? Londra'da ilgilenmesi gereken hastaları var."

Miles, "Bu tamamen gerekli," diye cevap verdi. "Sana ya da oğlumuza bir şey olması riskini göze alamam."

Edwina, "Ama o zaten haftalardır bizimle birlikte," dedi.

Miles başıyla onayladı. "Ve her kuruşuna değdi. Mümkün olan en iyi bakımı aldığından emin olmak istedim ve Dr. Mecham İngiltere'nin en saygın doktorlarından biri."

Edwina eğlenerek başını salladı. "Köy doktorumuz gayet iyi olurdu."

Miles, "Belki ama senin iyiliğini riske atamazdım," dedi. "Sen benim bütün dünyamsın."

"Ve şimdi dünyamız genişliyor," dedi Edwina, bakışlarını oğullarına doğru kaydırarak. "Ona bir isim bulmamız gerekiyor."

Miles, "Çocuğumuzu gördüğümde bir isim bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama şimdi onu kucağıma aldığımda ne yapacağımı şaşırdım," diye itiraf etti. "Bebek gibi görünüyor."

Edwina güldü. "Seni uyarmaya çalıştım."

Miles bebeği havaya kaldırdı. "Sen bir Michael mısın? Adam mısın? William mısın?" diye sordu. "Bebeklere isim koyma konusunda pek becerikli olduğumu sanmıyorum."

"Peki ya John?" Edwina önerdi. Adam

ayıldı. "Emin misin?"

Edwina başını salladı. "Bence bu kardeşiniz için güzel bir övgü olur."

Miles'in kalbi duygularla kabardı. "Babanın adını Richard koymaya ne dersin?" diye teklif etti.

Edwina öne doğru eğilerek battaniyeyi oğullarının yüzünden nazikçe uzaklaştırdı. "Bir sonraki oğlumuzun adını Richard koyabiliriz."

Karısına ve çocuğuna sevgiyle bakarken Miles'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Edwina başını adamın omzuna yasladı, gözleri bebekten ayrılmıyordu. "Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Ama var," diye ısrar etti Miles onu alnından öperek. "Sen bana zaten her şeyi verdin."

Edwina, "Ben her namuslu eşin yaptığını yapıyorum," diyerek onun övgülerini duymazdan geldi.

Miles karısının gözlerinin içine bakabilmek için yatağın üzerinde kaydı. "Seninle geçirdiğim bu son bir yıl hayatımın en mutlu yılı oldu. Her gün seni bir önceki günden daha çok sevdiğimi fark ediyorum."

Edwina onun bakışlarını tuttu, gözleri duyguyla parlıyordu. "Ve her geçen gün sana daha da aşık oluyorum Miles."

Kapı açıldı ve Leydi Dallington yüzünde parlak bir gülümsemeye göründü. Yatağa yaklaştı ve "Nasılsın canım?" diye sordu.

Edwina doğrulurken, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Leydi Dallington, "Dinlenmelisiniz," diye tavsiyede bulundu. "Beslenmeye hazır olana kadar bebeğe ben bakabilirim."

"Oh, öyle mi?" Edwina sordu.

Leydi Dallington'ın gözlerinde anlayış vardı. "Bu kadar küçük bir şeyin dünyamızı tamamen değiştirebilmesi şaşırtıcı değil mi?"

"Öyle," diye kabul etti Edwina. "Ona John adını vermeye karar verdik."

Bebek sanki adının söylenmesine karşılık verircesine uykusunda kıpırdanarak Miles'in kıkırdamasına neden oldu.

"Merhaba John," diye mırıldandı Leydi Dallington, bebeğe daha yakından bakmak için eğilerek.

Miles konuştu. "Edwina dinlenirken John'u ben tutacağım."

"Pekâlâ," diye kabul etti Leydi Dallington. "Sizi bir süreliğine yalnız bırakacağım ama yakında gelip sizi kontrol edeceğim."

Tekrar yalnız kaldıklarında Miles, "Teyzen haklı. Dinlenmelisin."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye yanıtladı. "John'a bakmaktan kendimi alamıyorum."

Bir çocuğumuzun olması çok harika görünüyor."

"Anlıyorum, ama dinlenmeye çalışın. Bana söylenenlere göre bu fırtına öncesi sessizlik," dedi Miles.

Edwina tereddütlü bir sesle, "Sizce iyi bir anne olabilecek miyim?" diye sordu.

Miles onun elini tuttu. "Canım, sen eşlerin en iyisisin. En iyi anne olacağından da hiç şüphem yok."

"Ciddi ol."

"Öyleyim," diye cevap verdi Miles. "Sen, Edwina, harika bir anne olacaksın. İyi kalbin ve besleyici ruhun seni bu rol için fazlasıyla yeterli kılıyor."

Edwina'nın endişeleri ona bakarken kaybolmuş gibiydi. "Sanırım sadece biraz gerginim."

Miles ona, "Çocuk yetiştirmek bir macera olacak," diye güvence verdi. "Yanımda seninle birlikte atılmak için sabırsızlandığım bir macera."

Bebek yumuşak bir ağlama sesi çıkararak onların dikkatini çekti.

"Sence bir sorun mu var?" Edwina endişeyle sordu, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı.

Miles karısına sevgiyle gülümseyerek başını salladı. Yüzüne kazınmış yorgunluğu görebiliyordu ve uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Dinlen canım," diye teşvik etti. "John'a iyi bakılmasını sağlayacağım."

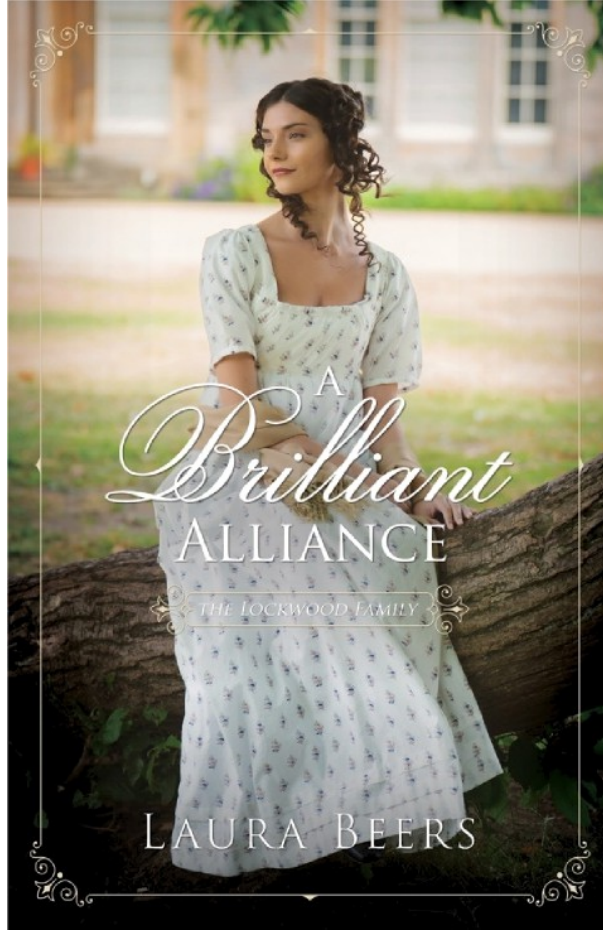
Edwina'nın dudaklarına bir esneme geldi. "Biraz yorgunum," diye itiraf etti. "Belki de biraz dinlenmeliyim."

Miles yatağa yerleşip bebeklerini göğsüne bastırarak Edwina'nın uykuya dalmasını izlerken ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu biliyordu. Tam burada. Bu odada.

Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama şimdilik memnundu. Hayatında yaşadığı her şey onu bu ana getirmişti. Ve buna değmişti. Çünkü bu gerçekten de muhteşem bir andı.

Son

Serinin Sonraki Kitabı

Dunsby Kontu Bennett Lockwood'un hayatında memnuniyetten başka bir şey hissetmemesi gerekirken, tatmin edilmemiş bir özlem kalbini sızlatmaktadır. Geçmişte yaşadığı kalp kırıklıklarına rağmen, bir aşk eşinin özlemini çekmektedir. Ormanlık alanda yaralı bir genç kadın bulduğunda, özellikle de kadın geçmişini hatırlamakta zorlanırken, kendini ona doğru çekilirken bulur.

Dunrobin Kontesi Delphine uyandığında kendini tanımadığı bir çevrede, geçmiş belirsizlikler içinde bulur. Kurtarıldığı için minnettar olan Delphine, destek için Lockwood ailesine, özellikle de nezaketi onu büyüleyen Bennett'e güvenir.

Delphine iyileştikçe, Bennett'in duyguları derinleşir, hatta Delphine evlenme konusundaki isteksizliğini kararlılıkla ilan eder. Delphine'i eve götürmek için ziyaretçiler geldiğinde, Bennett onların niyetlerinde bir tehlike sezer ve ne pahasına olursa olsun onu korumaya yemin eder. Birlikte bir gelecek kurma şansı tehdit altındayken, kendi arzularıyla yüzleşmeli ve her şeye rağmen aşk için savaşıp savaşmayacağına karar vermelidir.

About the Author

Laura Beers ödüllü bir yazardır. Brigham Young Üniversitesi'nde okudu ve İnşaat Yönetimi alanında lisans derecesi aldı. Şarkı söyleyemiyor, dans etmiyor ve şekerleme yapmayı seviyor.

Laura kocası, üç çocuğu ve işlevsiz köpeğiyle Utah'ta yaşıyor. Regency romantizmi yazmadığı zamanlarda kayak yapmayı, yürüyüş yapmayı ve Dr Pepper içmeyi seviyor.

Laura ile Facebook, Instagram veya www.authorlaurabeers.com adresindeki sitesinden bağlantı kurabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.